உ

சிவமயம்.

கந்தநாதன் றுணை.

சைவபூஷண சந்திரிகை.

2667

இஃது,

ஆரணிநகர சமஸ்தான வித்துவானும்
அத்துவித சித்தாந்த மதோத்தாரணரும்
மாயாவாத தும்சகோளரியும்
ஆகிய
யாழ்ப்பாணத்து மேலைப்புலோலி
நா. கதிரைவேற்பிள்ளை அவர்கள்
இயற்றியது.

இரண்டாவது பதிப்பு.
சென்னை:
வித்தியாரத்நாகர அச்சியந்திரசாலையிற்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

சுபகிருது௵ கார்த்திகைமீ.
1902.

Rigistered Copy Right.

விலை அணா—12.

௳

குகாயநம:

திருச்சிற்றம்பலம்.

இந்நூல்,

கி-பி-௧௮௨௨௵ டிசம்பர் மாதத்திற்குச் சமமான சாலிவாகன சகாத்தம் ௧௭௪௪-ஆகிய சித்திரபானு௵ மார்கழி௴ ௫௳ புதவாரம் இவ்வுலக முய்யும்படி சுபவோரையி லவதரித்து, வயது 56.௴ 11 ஆகிய கி-பி-௧௮௭௯௵ டிசம்பர்௴ ஆன பிரமாதி௵ கார்த்திகை௴ ௨௧௳ சுக்கிரவாரம், மக நக்ஷத்திரம், சத்தமி திதி, இரவு பத்து நாழிகையில் சிவசாயுச்சிய மடைந்த, யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர்ச்

சைவசித்தாந்த மெய்ஞ்ஞான ஆசாரிய பானு

ஸ்ரீலஸ்ரீ, ஆறுமுகநாவலர் அவர்கள்

செந்தமிழ் மொழியையுஞ் சைவசித்தாந்தத்தையும் வளர்த்துப் பரிபாலித்த அத்தியற்புத வருஞ்செயல்களின் ஞாபக சின்னமாக, இந்நூலாசிரியரால் அர்ப்பணஞ் செய்தமைக்கப்பட்டது.

உ ரி மை யு ரை.

இன்னிசை வெண்பா.

செந்தமிழ்நன் மாதே சிவநெறிநஞ்சித்தாந்த
வந்தமிலா மெய்ந்நிலையே வாறுமுக நாவலனு
மெந்தைநுமைப் போற்றுசெயற் கேற்பவே யிந்நூலைத்
தந்தனன்கொண் டுய்த்திரவன் சார்.

சிவமயம்.

இந்நூலிலே காணப்படும் பொருள்களின் அட்டவணை.

இலக்கம்.	விஷயங்கள்.	பக்கம்.
க	சிறப்புப்பாயிரம்.	
உ	பதிப்புரை.	
௩	கடவுள்வணக்கம்.	கக
௪	சைவபூஷணம் விபூதி யுருத்திராக்கங்களே.	உக
௫	விபூதி யுருத்திராக்கப் பிரபாவ நூல்கள்.	உஉ
௬	விபூதி யுருத்திராக்கங்களே வைதிகம்.	உ௫
௭	விபூதி உருத்திராக்க விசேடம்.	உ௬
௮	விபூதி யுருத்திராக்கம் நித்தியாங்கமே.	௩0
௯	விபூதி உருத்திராக்கஞ் சிவவடிவமே.	௩க
க0	,, ,, ரூபம்.	௩௩
கக	தேவாதியருஞ் சிவசின்ன தாரணரே.	,,
கஉ	விஷ்ணுவும் விபூதிருத்திராக்க தாரணரே.	௩௪
க௩	பிரமரும் சிவசின்ன தாரணரே.	௩௬
க௪	திருமண்குறி இடையில் வந்ததென்பது.	௩௭
க௫	விபூதி ருத்திராக்கத்தாற் கோளறுதல்.	௩௮
க௬	விபூதி ருத்திராக்க விரதம்.	௩௯
க௭	பஸ்மருத்திராக்ஷத்தாற் பாலாரிட்ட நிவிர்த்தி.	௪0
க௮	சிவசின்ன நிந்தனை அதிபாதகம்.	௪க
க௯	,, தூஷணை காரணம்.	௪உ
உ0	சைவபூஷணை மந்திர வகைகள்.	௪௩
உக	மந்திரப் பிரயோகம்.	௪௫
உஉ	மந்திர சம்ஸ்கார விதி.	,,
உ௩	விபூதி விசேட மந்திரம்.	௪௬
உ௪	திருநீறே நல்வழி.	,,
உ௫	விபூதி ஸ்நானம்.	௪௭

பொருள்களின் அட்டவணை.

இலக்கம்.	விஷயங்கள்.	பக்கம்.
௨௬	திருநீற்றுப் பதிகம்.	௪௬
௨௭	விபூதி யுபநிடதம்.	௫௧
௨௮	விபூதி உட்கொள்ளும் மருந்துமே.	௫௨
௨௯	விட்டுணு விபூதி யுண்டது.	௫௫
௩௦	விபூதி இலக்கணம்.	
௩௧	சிவாக்கினி விபூதி.	௫௬
௩௨	விபூதி வரலாறு.	௫௭
௩௩	விபூதி வகை.	௫௮
௩௪	விபூதியின் பெயருங் காரணமும்.	௬௦
௩௫	திருநீறு கோமயத்தா லுண்டாக்கப் படுவதற்குக் காரணம்.	௬௧
௩௬	பசுக்களின் மகிமை.	௬௪
௩௭	கோமயப் பசு.	௬௬
௩௮	கோமய விசேடம்.	௬௭
௩௯	கோமயங் கொள்ளுங் காலமும் மந்திரமும்.	௬௮
௪௦	கோமயங் கொள்ளும் முறை.	
௪௧	கற்ப விபூதி.	௬௯
௪௨	அநுகற்ப விபூதி.	௭௦
௪௩	உபகற்ப விபூதி.	௭௧
௪௪	அகற்ப விபூதி.	,,
௪௫	விபூதிப் பையின் இலக்கணம்.	௭௨
௪௬	விபூதி வாங்கும் விதி.	௭௩
௪௭	தரிக்கக் கூடாத விபூதிகள்.	,,
௪௮	தரிக்கும் இடங்களும் அளவும்.	௭௪
௪௯	இவ்வருணத்தார்க்கு இவ்விபூதி யாமெனல்.	,,
௫௦	தரிக்க லாகாத இடங்கள்.	௭௫
௫௧	அவசியந் தரிக்கும் காலங்கள்.	,,
௫௨	விபூதி தாரண வகை.	௭௬

பொருள்களின் அட்டவணை.

இலக்கம்.	விஷயங்கள்.	பக்கம்.
௫௩	புண்டர வகை.	௭௬
௫௪	திரிபுண்டர திருட்டாந்தம்.	௭௭
௫௫	நாமம் நவீனமென்பதற்குத் திருட்டாந்தம்.	௭௮
௫௬	திரிபுண்டர அளவு.	௭௯
௫௭	உத்தூளன விதி.	௮௦
௫௮	சந்திக் கிரியைகள்.	௮௧
௫௯	கிரியா முத்திரைகள்.	௮௨
௬௦	தரிக்கும் நியமம்.	௮௩
௬௧	சந்தியாவந்தன சங்கற்பம்.	௮௫
௬௨	பூமி சுத்தி.	,,
௬௩	சலசுத்தி முதலியன.	௮௬
௬௪	அஸ்திர சந்தியோபாசனம்.	,,
௬௫	ஆசமனம்.	௮௭
௬௬	மார்ச்சனம்.	௮௮
௬௭	திருநீற்றின் அளவு.	௮௯
௬௮	விபூதி சுத்தி.	௯௦
௬௯	திரிபுண்டர தாரணம்.	,,
௭௦	அநுலோம விலோம தாரணம்.	௯௨
௭௧	திரிசூல இடப முத்திரைகள், அல்லது திருவிலச்சினை.	௯௩
௭௨	பன்னிரு மண்குறிப் பரியவம்.	௯௭
௭௩	நாராயணர் திருநீற்றால் மாயை நீங்கிப் பிள்ளை பெற்றது.	௯௮
௭௪	விபூதியாற் பிரமர் மயக்கம் அகன்றது.	௧௦௦
௭௫	விபூதியின் அற்புதச் செய்கை.	௧௦௧
௭௬	விபூதி தூஷணை மறுப்பு.	௧௦௪
௭௭	விபூதி விளையுந் திருத்தலங்கள்.	௧௧௧
௭௮	விபூதி யபிஷேகம்.	௧௧௨

இலக்கம்.	விஷயங்கள்.	பக்கம்.
௭௯	விபூதி நமஸ்கார மந்திரம்.	௧௧௩
௮௦	நியாச வகை.	௧௧௪
௮௧	கரநியாச மந்திரம்.	,,
௮௨	இருதய நியாச மந்திரம்.	௧௧௫
௮௩	புருட சூக்த நியாசம்.	,,
௮௪	கலா நியாச மந்திரம்.	௧௧௬
௮௫	அங்கநியாச மந்திரம்.	,,
௮௬	பஞ்சப்பிரம நியாசம்.	௧௧௭
௮௭	பஞ்சாக்கர நியாச மந்திரம்.	,,
௮௮	அக்கினிரிதி மந்திரம்.	,,
௮௯	மாநஸ்தோக மந்திரம்.	௧௧௮
௯௦	திரியம்பக மந்திரம்.	,,
௯௧	திரியாயுஷ மந்திரம்.	,,
௯௨	காயத்திரி மந்திரம்.	௧௧௯
௯௩	ஷடங்க மந்திரம்.	,,
௯௪	சிவாங்க மந்திரம்.	,,
௯௫	பஞ்சப் பிராசாத மந்திரம்.	௧௨௦
௯௬	மூல பஞ்சாக்ஷர மந்திரம்.	,,
௯௭	தூல பஞ்சாக்ஷர மந்திரம்.	,,
௯௮	சூக்கும பஞ்சாக்ஷர மந்திரம்.	,,
௯௯	மாயாக்கிய பஞ்சாக்ஷர மந்திரம்.	,,
௧௦௦	பிராசாத பஞ்சாக்ஷர மந்திரம்.	,,
௧௦௧	பஞ்ச கலா மந்திரம்.	,,
௧௦௨	பஞ்சப் பிரம மந்திரம்.	,,
௧௦௩	ஏகாதச சங்கிதா மந்திரம்.	,,
௧௦௪	அத்திர மந்திரங்கள்.	௧௨௧
௧௦௫	பதினாறு உறுப்பிற் றரிப்பதற்குக் காரணம்.	,,
௧௦௬	முக்குறிகளின் சொரூப லக்கணம்.	௧௨௪

இலக்கம்.	விஷயங்கள்.	பக்கம்.
கoஎ	விபூதி தத்துவம்.	கஉகூ
கoஅ	உருத்திராக்க விளக்கம்.	கஉகூ
கoகூ	உருத்திராக்க விசிட்டம்.	கஙக
ககo	உருத்திராக்க வரலாறு.	கஙஉ
ககக	உருத்திராக்க உபநிடதங்கள்.	கஙங
ககஉ	உருத்திராக்க சாபால உபநிடதம்.	கஙச
ககங	அக்ஷமாலிகா உபநிடதம்.	கஙரு
ககச	உருத்திராக்க மகிமை.	கஙகூ
ககரு	கண்டிகைமணி விழுங்குதல்.	கஙஎ
ககசு	உருத்திராக்கந் தோன்றிய காலம்.	கஙஅ
ககஎ	உருத்திராக்க தானம்.	கஙகூ
ககஅ	உருத்திராக்க சோதனை.	கசo
ககக	உருத்திராக்கத்தின் பெயர்களுங் காரணமும்.	கசக
கஉo	உருத்திராக்க வருணம்.	கசங
கஉக	நான்கு வருணத்தாருக்கு முரியமணி.	,,
கஉஉ	உருத்திராக்கப் பதிகம்.	கசச
கஉங	ஸ்ரீருத்திராக்க கவசம்.	,,
கஉச	உருத்திராக்க வகை.	கசசு
கஉரு	உருத்திராக்க அளவு.	,,
கஉசு	உருத்திராக்க சொரூப லக்கணம்.	கசஎ
கஉஎ	பார்த்திவ ருத்திராக்க மணி.	,,
கஉஅ	ஆக்கினேயமணி அல்லது பொற்கண்டிகை.	கசஅ
கஉகூ	தரிக்கும் உறுப்புக்களும் முக எண்களும்.	கசகூ
கஙo	சந்தி தாரணம்.	கருo
கஙக	உருத்திராக்க உபவீதம்.	,,
கஙஉ	ஆயிர மணிந்தவர் அரனெனப்படுவர்.	கருக
கஙங	தரியாமையால் வருங்குற்றம்.	,,
கஙச	தரிக்குங் காலங்கள்.	கருஉ

இலக்கம்.	விஷயங்கள்.	பக்கம்.
கஙரு	தரிக்கலாகாத காலங்கள்.	கருஉ
கஙசா	உருத்திராக்க தாரணமுறை.	,,
கஙஎ	தரிக்குந் தானங்கள்.	கருங
கஙஅ	உருத்திராக்க பூசை.	,,
கஙகூ	உருத்திராக்க தாரண மந்திரம்.	கருச
கச0	தரிக்கும் நியமமும் மந்திரமும்.	,,
கசக	உருத்திராக்க தாரணப் பிரீதி.	கருரு
கசஉ	உருத்திராக்க அதிதேவதைகள்.	கருசா
கசங	அவற்றின் பலன்.	கருஎ
கசச	செபமாலை யிலக்கணம்.	கருகூ
கசரு	செபமணி அளவு.	கசா0
கசசா	செபநாடி.	கசாக
கசஎ	திக்கின் பலன்.	,,
கசஅ	செப ஆசனங்களும் பலமும்.	கசாஉ
கசகூ	செபமாலைப் பிரதிட்டை.	கசாங
கரு0	செபமாலை வகையும் பலமும்.	கசாச
கருக	விரலிறைகளாற் செபிக்குமுறை.	கசாரு
கருஉ	உருத்திராக்க மாலையின் பயன்.	,,
கருங	செபிக்கும் வகையால் வரும் பலம்.	கசாசா
கருச	செபிக்குந் தானங்கள்.	கசாஎ
கருரு	செபிக்கக்கூடாத தானங்கள்.	கசாஅ
கருசா	உருத்திராக்கங்களுட் பூசைக்குச் சிறந்தன.	,,
கருஎ	உருத்திராக்க முண்டாகுந் தானங்கள்.	கசாகூ
கருஅ	கண்டிகைச் சுத்தி.	,,
கருகூ	செபஞ்செய்யும் மந்திரமுறை.	கஎ0
கசா0	அசபாமந்திர செபம்.	கஎஉ
கசாக	நிர்மல பஞ்சாக்ஷர செபம்.	கஎங
கசாஉ	உருத்திராக்கத்தாற் பயனடைந்தவர்.	,,

இலக்கம்.	விஷயங்கள்.	பக்கம்.
கசுந	இலிங்க தாரணம்.	கஎரு
கசுச	பரமதமறுப்பு.	கஎசு
கசுரு	அரி, அரனது தேவியென்பது.	கஅந
கசுசு	பிறர் தம்மத மேற்கொண்டு உளவு.	கஅஅ
கசுஎ	விபூதி ருத்திராக்க விவாதம்.	ககூஅ
கசுஅ	விபூதி பஞ்சகம்.	உ0க
கசுகூ	விபூதி யுறுப்புக்களிற் றரிக்குங் காரணம்.	உ0உ
கஎ0	உருத்திராக்க பஞ்சகம்.	உ0ந
கஎக	விட்டுணுவுக்கு வித்தியா கர்த்தரும் விபூதி கண்டிகை யிட்டார்.	உ0ச
கஎஉ	மாணிக்கப் பண்டாரம் வாசுதேவரே.	உ0சு
கஎந	வைணவர் தோல்வி யடைந்தமை.	உக0
கஎச	நாராயண வல்லியும் விபூதி நவின்றது.	உகஉ
கஎரு	உருத்திராக்க சம்ஸ்காரம்.	உகச
கஎசு	அதனைக் குருவினிடம் பெறும் விதி.	உகசு
கஎஎ	உருத்திராக்க மாலா தாரணம்.	உகஎ
கஎஅ	நாயகமணி யிலக்கணம்.	உகஅ
கஎகூ	உருத்திராக்க தாரண வுண்மை.	,,
கஅ0	பஞ்சாங்க பூஷணத்துட் சிறந்தன சிவசின்னமே	உககூ
கஅக	தீக்ஷாங்கம் சிவசின்னங்களே.	உஉ0
கஅஉ	விபூதியின்பெயர் விசேடம்.!!	,,
கஅந	விபூதிசம்ஸ்காரவிதி.	உஉக
கஅச	விபூதி விசேடார்த்தம்.	உஉஉ
கஅரு	திரிபுண்டர அதிதேவதைகள்.	,,
கஅசு	முடிப்புரை.	உஉச

இந்நூலிலே பிரமாணமாகக் காட்டப்பட்ட

நூல்களாவன.

இருக்குவேதம்.
தேவாரம். } தமிழ்வேதம்.
திருவாசகம். }
திருப்பல்லாண்டு.
காமிகாகமம்.
சிந்தியாகமம்.
விம்பாகமம்.
வீராகமம்.
அஞ்சுமானுகமம்.
வாதுளாகமம்.
பஸ்மசாபால உபநிடதம்.
காலாக்கினி ருத்திர உபநிடதம்.
அதர்வசிரோப நிடதம்.
உருத்திராக்க சாபால உபநிடதம்.
வாசுதேவோபநிடதம்.
சரப உபநிடதம்.
சாபாலி யுபநிடதம்.
சாண்டில்லியோப நிடதம்.
இராமரகசிய உபநிடதம்.
பிருகச்சாபால உபநிடதம்.
சுவேதாச்சுவதர உபநிடதம்.
திரிபுரதாபினி உபநிடதம்.
அக்ஷமாலிகா உபநிடதம்.
யோககுண்டலி யுபநிடதம்.
முக்திகோப நிடதம்.
தைத்திரீயோப நிடதம்.
பாசுபதப் பிரமோப நிடதம்.
ஸ்கந்தோப நிடதம்.
அதர்வண சாரம்.
கிரியா விவரணம்.
மத்தியத்தன குகியம்.
சாங்கியாயன குகியம்.
சாரதா திலகம்.
மந்திர தேவதாப் பிரகாசிகை.
பிரபஞ்ச மந்திரசாரம்.
மந்திரசக சிரோத்தம்.
ஞானோத்தரம்.
திருமந்திரம்.
சிவஞானபோதம்.
சிவதருமோத்தரம்.
பெரிய புராணம்.
பவிடிய புராணம்.
இலிங்க புராணம்.
கந்த புராணம்.
கூர்ம புராணம்.
பிரமாண்ட புராணம்.
மற்ச புராணம்.
ஆதித்திய புராணம்.
ஆக்கினேய புராணம்.
பதும புராணம்.
விஷ்ணு புராணம்.
கருட புராணம்.
வாசிட்டலைங்க புராணம்.
பராசர புராணம்.
மானவ புராணம்.
காஞ்சிப் புராணம்.

தணிகைப் புராணம்.
பேரூர்ப் புராணம்.
திருமுறைகண்ட புராணம்.
திருவிரிஞ்சைப் புராணம்.
பட்டினத்துப்பிள்ளையார் புராணம்.
வசவ புராணம்.
சூர சங்கிதை.
சூத சங்கிதை.
வாயு சங்கிதை.
சங்கர சங்கிதை.
மானவ சங்கிதை.
விஷ்ணு சங்கிதை.
காளிகா கண்டம்.
உபதேச காண்டம்.
பிரமோத்தர காண்டம்.
மனுஸ்மிருதி.
பராசரஸ்மிருதி.
உலோகாக்ஷி ஸ்மிருதி.
சாதாதபஸ்மிருதி.
காத்தியாயன ஸ்மிருதி.
போதாயன கற்பம்.
தொல்காப்பியம்.
அகத்திய பக்த விலாசம்.
பட்டினத்தார் திருப்பாடல்.
சித்தாந்த சிகாமணி.
திருப்போரூர்ச் சந்நிதிமுறை.
அக்ஷ தீபிகை.
ஆகமத் திரட்டு.
பெருந் திரட்டு.
சைவ சமயநெறி.
சிதவி காலோத்தரம்.
பிரணவ விவரணம்.

உருத்திராக்க விசிட்டம்.
அபிடேக மாலை.
சிலப்பதிகாரம்.
பதார்த்த குணநூல்.
சகலாகம சங்கிரகம்.
ஏசுமத நிராகரணம்.
புதுச்சந்நிதிக் கந்தர் சதகம்.
இராமாயணம்.
அத்தியாத்ம ராமாயணம்.
வியாச பாரதம்.
சம்பு பாரதம்.
வில்லி புத்தூரர் பாரதம்.
நல்வழி.
சூடாமணிநிகண்டு.
வேளாண்வேதம்.
நியாய சாரீயம்.
வாதராச்சியம்.
நீலகண்டீயம்.
அன்னம் பட்டீயம்.
குருபரம்பரை.
வைணவ வசயாப்பு.
உடையவர் ஸ்ரீ சூர்ணவிளக்கம்.
இருசமய விளக்கச் சூறாவளி.
கேசவாதிராம சிவபரத்துவ நிரூபணம்.
அரிவம்சம்.
ஆறாயிரப்படி
பன்னீராயிரப்படி
இருபத்து நாலாயிரப்படி
ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படி
ஒன்பதினாயிரப்படி
ஜீயர் அரும்பதவுரை.
கிரியா தீபம்.

(ஆறாயிரப்படி … ஒன்பதினாயிரப்படி: வியாக்கியானம்.)

அஷ்டசுலோகி.
குணரத்தின கோசம்.
தத்துவத்திரயம்.
சப்தகாதை.
சித்தாந்த சாதனம்.
நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழி.
பெரிய திருமொழி.
முதல் திருவந்தாதி.
திருமங்கையாழ்வார் நெடுந்தாண்டகம்.
இந்திய சரித்திரம்.
(Hindian History.)
ஆறும் வாசக புத்தகம்.
அதர்வசிகா விலாசம்.
அதர்வசிகா விலாச நிரசனம்.
சகலவேத சிகாமணி.
சிவதத்துவ விவேகம்.
வைதிகாசார நிர்ணயம்.
பரமத திமிரபானு.
சிவகர்ணாமிர்தம்.
தப்த முத்திராவித்ராவணம்.
மிர்த்து தாரண விப்பிரலம்பம்.
சிவசின்னோத் கர்ஷம்.
வனமாலிகா தண்டனம்.
பாஷண்டமத சபேடிகை.
பிரமதருக்கஸ்தவம்.
சிவபுராண தாமசத்வ நிராகரணம்.
சர்வார்த்த சார சங்கிரகம்.
பரிபாஷா மஞ்சரி.
அரதத்த மான்மியம்.
அரதத்த சகச்சிரம்.
சதுர்வேத சாரம்.
ஆபத்தம்ப சூத்திர பாடியம்.
சைவாகம பூஷணம்.
ஞானரத்நாகரம்.
சிவாதிக்கிய சிகாமணி.
அரியரதார தம்மியம்.
நீலகண்ட பாஷிய சமர்த்தனம்.
நாராயணவல்லி.

முற்றிற்று.

சிறப்புப் பாயிரம்.

இஃது,

வடமொழி தென்மொழிகளில் மகாபாண்டித்தியம் வாய்ந்த

அத்தியாச்சிரம பாலசரஸ்வதி

ஸ்ரீலஸ்ரீ, ஞானானந்த சுவாமிகள் அவர்கள்

அருளிச் செய்தது

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

சீர்செறிமுற் றிருக்கோணங் கேதீசங் கதிரைநகர்த் தெரிமுக்
கண்ணோ, டேர்செறிநல் லாறுமுகப் பெருந்தகைதோன் றிட்டருளு
மியலிற் கங்கை, யார்செறிசெஞ் சடைத்தேவப் பெருமானென் றுல
குதொழ வவிருமீழத், தார்செறியெவ் வளத்தியாழ்ப் பாணத்தோர்
புலோலியெனு மாரூர் தன்னில். (௧)

கங்கைகுல வேளாளக் கதிமரபிற் சங்கிவேட் கருதிநோற்குந்,
தூங்கமுறு நாகப்ப வண்ணலான் பெருந்தவத்துத் தோன்றலீரா, றங்
கையுறக் காங்கேய னடிப்போது மலருளத்த னீறுருடக்கச், செங்கை
யின னூலெலவையும் புலவருழை முறைப்படியே திருந்தக் கற்றோன்.

மெய்கண்ட சித்தாந்த மிளிர்விப்போன் போதனையின் மிக்கோ
னூல்கள், பொய்யின்றிப் பலசெய்தோ னுரைகள்பல தந்திட்டோன்
புறத்தர் வாதி, லையமயக் கொடுவேறு மகலவிடை யளித்தவர்வா யட
ங்க வென்றோன், வையகமீப் புகழ்வந்தோ னங்கதிரை வேலநா வல
ன்றான் மன்னோ. (௨)

அங்கவனற் றிருநீறுருடக்கமாஞ் சாதனங்க ளணிந்துய் வோர்க்
குப், பங்கமிலாக் கருவூல மெனப்பெரிய பயனளித்துப் பதிய வென்
றா, யிங்கொர்சைவ பூடணசந் திரிகையென வவற்றியல்க ளேலப் பக்
கச், சங்கையறுத்தெவருமுய வருமறையா கமமுதல தனிநூல் கா
ட்டி. (௩)

தருக்கரியா யஞ்செறியத் தருநூலைச் சகக்கறிவைத் தந்த பெ
ம்மா, னிருத்துமொரு புகழுடம்பிற் கணியாகச் செய்திட்டா னிவன்
றா னின்னுந், திருக்குலவக் குருபத்தி சிறந்திலகிப் புவனியெலாஞ்
சிறந்த சைவத், தருக்குறுத்திக் கதிரைநகர்ப் பெருமான்ற னல்லரு
ரிற் சார்க மாதோ. (௪)

ஸ்ரீலஸ்ரீ, ஆறுமுகநாவலர் அவர்களின் மாணாக்கரும்,
இந்நூலாசிரியரின் ஆசிரியருளொருவரும்,
நாவலப்பெருந்தகையாரது தருமபரிபாலனத்தலைவரும் ஆகிய,
யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர்
மகாவித்வ சிரோமணி

ஸ்ரீலஸ்ரீ க. சதாசிவப் பிள்ளை அவர்கள்

உரைத்தது.

இலக்கிய இலக்கண தருக்க சித்தாந்த நூல்களை, எம்மிடத்தும் பன்னாட் கோடன் மரபிற் பயின்ற பிரதம மாணவரான யாழ்ப்பாணத்து மேலைப்புலோலி, மாயாவாத தும்சகோளரி, நா. கதிரைவேற்பிள்ளை அவர்களால் இயற்றப்பட்ட சைவபூஷண சந்திரிகை என்னும் சிறந்த நூல் கண்டு அகமிக மகிழ்ந்தேம். அது பரம ஐசுவரியங்களாய விபூதி ருத்திராக்கங்களின் இலக்கணங்களை யெல்லாம் இனிது விளங்கத் தெரித்தலின், சைவர்களா யுள்ளார் யாவருக்கும் இன்றியமையாத பூஷணமாய், அவர்களாற் போற்றப்படும் புத்தமிர்தொத்தது. அதிற் கூறப்பட்ட விடயங்கள் யாவும் பிரத்தியக்க அநுமான ஆகமங்கள் என்னும் அளவைகளா னிறுவப் பட்டுள்ளன. விபூதி ருத்திராக்கங்களைத் தரித்துப் பெரும்பேறடைய விரும்பும் ஒவ்வொரு அன்பர்களுக்கும் இந்நூல் நல்லாசிரியர்போனின்று நனியுதவும். பரபக்கமறுப்பியாவும் நியாய தருக்க சகிதம் கிலவலாற் புலவர் யாவரும் போற்றி மகிழ்வர். விஷ்ணுவும் விபூதி ருத்திராக்க தாரணரே என்ற பிரதிஞ்ஞை, சர்வ வேதாகம சம்மதமாய், மறுக்கப் படாதது. இந்நூலை எமது ஆசிரியப் பெருந்தகை வள்ளலாரான ஸ்ரீலஸ்ரீ, நாவலப்பெருமான் அவர்கள் ஞாபகார்த்தமாக அர்ப்பணம் செய்தமையின் உலகின்கணுள்ள சைவத்திருக் கூட்டத்தினர் யாவர்க்குஞ் சமைத்த தொருவரு விருந்தாமென்பதிற் சந்தேகமின்று. இதனானும் இவரது கல்வி கேள்வி யறிவும், சைவ சித்தாந்தப்பற்றும், குருபத்தியும் நன்கு வெளியாம். இன்னு மிந்நூலாசிரியர் இதுபோன் றிலகும் நூல்களை யியற்றி வாழ முழுமுதற் பொருளாய நடராச பரசிவப் பிரபுவை யெம்முளத் தென்றும் இருத்தி வேண்டுகின்றாம்.

ந. க. ச.

ஸ்ரீலஸ்ரீ,

ஆறுமுகநாவலர் அவர்களின் மாணாக்கரும்,

இந்நூலாசிரியரின்

ஆசிரியர்களுள் ஒருவருமாகிய

யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர்

மகாவித்துவசிரோமணி,

கா. தியாகராசபிள்ளை அவர்கள்

இயற்றியன.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்.

பொன்பணியும் பொறிப்பணியு மணிப்பணியு மிரும்பணியிற் பொருத்த மாயன், வன்பணியு மறைப்பணியு மறைபணியு முணராத மதியத் தேவ, னென்பணியு மிரும்பணியும் பெரும்பணியிற் கொளு முதல்வ னெந்தையேழை, யென்பணியு மிடத்தணியுங் கரும்பணியின் மொழிபணியு மேன்ற நாதன். (க)

வருமீற்றி னொருநுதலி னெரிநீற்றி னுளதாகி வைப்பார் வைகுங், கருநீற்றவ் வருளூற்ற விழியூற்றின் வயிற்றோன்றிக் கருணை மேனி, யுருவேற்று வினைநீற்றுந் திருநீற்றின் விழிமணியி னுண்மை யோர்ந்து, வுருவேற்றி மலம்பாற்றித் திருவேற்கும் பெருங்கருணை யுலகத்தாக. (உ)

விண்மணியிற் புகழணிமன் னரசணியிற் சிறக்குமணி மெய்ம்மை சான்ற, கண்மணியிற் றிருநீற்றிற் களிக்குமணி குவளையணி களம ராமெய், கண்மணிவேற் பிள்ளைதவத் தணுமாசி லாமணியுங் கருதிக் கேட்ப, வண்மணிசை வப்பெரியோ ரணியுமணி நிலவவுளற் றிட்டான் மாதோ. (ங)

அன்னவன்யா ரெனினம்மாட்டடைந்துபெருங் கலைபலவு மறிந்தோன் மெய்கண், டன்னவனெம் மவர்க்கருளுஞ் சிவஞான போதமுத லறிவு நூல்கண், முன்னவன்பிற் றெரிந்துபோ திப்பவனுஞ் சிவகுகனை முன்னுநேயன், நன்னமா யாவாத கோளரிநங் கதிரைவே ளுவல்லோனே. (ச)

சிவமயம்.

பதிப்புரை.

சொற்கோவுந் தோணிபுரத் தோன்றலுமெஞ் சுந்தரனுஞ்
சிற்கோல வாதவூர்த் தேசிகனு—முற்கோலி
வந்திலரே னீறெங்கே மாமறைநூ லெங்கேயெ
யெந்தைபிரா னஞ்செழுத் தெங்கே.

அத்துவித மெய்கண்டா னருணந்தி சம்பந்தன்
முத்தியளி கொற்றவனு முந்திலரே—லித்தலத்தி
லத்துவித மெங்கேநல் லாகமமெங் கேமதப்பொய்
கொத்துவித முத்தியெங் கோ.

எண்ணரிய பிறவிகளுட் கிடைத்தற் கரிதினு மரிதாய மானுடப் பிறவியை யெடுத்து நிற்கும் புண்ணியர்காள்!

உலகத்திலே யுள்ளார் இம்மை மறுமைப் பயன்களைக் கருதிப் பொன், வெள்ளி, இரத்தினம் என்பவற்றாலும், பிறவற்றாலும் செய்யப்பட்ட பூஷணங்களைத் தரித்து வருதல்பிரத்தியக்ஷமே. அவைகள் காலதேசவேறுபாடுகளாலே வேறுபட்டனவாய், அணியப்படுவன, சூடப்படுவன, கட்டப்படுவன, தொடுக்கப்படுவன, முடிக்கப்படுவன, கவிக்கப்படுவன எனப் பலவகையனவாகத் தோன்றும் அவ்வாறாய பூஷணங்கள் பலவும் இலௌகிக பூஷண மெனப்படும். அவற்றை யணிதலால் வரும்பலம் மிகவும் அற்பமாகும். தீமையோ அளவிறந்தன.

முற்றறிவும் முற்றுத் தொழிலு முடைய பரமாப்தபதியாகிய சிவபெருமானாலே திருவாய்மலர்ந் தருளப்பட்ட

வேதாகம சம்பந்தமுள்ள வைதிக பூஷணமாய், தன்னை யணிந்தார்க்கு எஞ்ஞான்றும் நன்மை யினையே பயந்து தீமையை யொழிப்பதாய், இம்மைப்பயனுடன் யாவராலும் அடைதற்கரிய மறுமைப் பயனாகிய அத்துவித முத்திப் பெரும்பேற்றையு மளிப்பதாய் விளங்கும் ஓர் பூஷணமுண்டு. அது சைவபூஷணமே.

சைவம்=சிவசம்பந்தமுள்ளது. பூஷணம்=ஆபரணம். எனவே, சிவசம்பந்தமுள்ள ஆபரணமே சைவபூஷணம் எனப்படும். அது விபூதி உருத்திராக்கம் என இருவகைப் படும். அவ்விரண்டும் இறைவனிடத்தினின்றுந் தோன்றின மையாலும், இறைவனது அருட்சத்தி பதிதலாலும் சிவசம்பந்தமுள்ள பூஷணம் (சைவபூஷணம்) எனப் பட்டன. ஆன்மாவின் உணர்ச்சி விபுத்துவமாயினும் ஒவ்வோர் இந்திரியத்தும் விளங்கித் தோன்றுதல் போலவும், தயிரினிடத்து நெய்விளங்கித் தோன்றுதல்போலவும், விறகினிடத்து நெருப்பு விளங்கித் தோன்றுதல் போலவும் இப்பூஷணங்களினிடத்துஞ் சிவம் விளங்க நிற்றலின் அச்சிறப்புப் பெயருற்றன. அத்துணை விசேடம் வாய்ந்த சிவசத்தி ரூபங்களாய விபூதி ருத்திராக்கங்களும் அணிய வேண்டிய முறைப்படி யணிந்தாற்றான் மிக்கபயன் விளையும். எத்துணைச்சிறந்த மருந்தாயினும் காலம், இடம், பிணி, சரீரம் முதலியன நோக்கி உண்ணவேண்டிய அநுபானம், பத்தியம், என்பவற்றோடு உண்டாற்றான் பயன்விளையும். அதுபோல விபூதி ருத்திராக்கங்களும் அணிய வேண்டிய விதிகளை யெல்லாம்

அறிந்து தரித்தாற்றான் அத்துவித வின்பமடைதல் சாத்தியமாகும். அமிர்தம் அறிந்துண்ணினும் அறியா துண்ணினும் தன்பயனளிக்கும். நெருப்பு எவ்வாறு தொடினும் சுட்டே தீரும். அவைபோல, இவைகளும் எவ்வாறுகாணினும், தொடினும் அணியினும் பயன்விளைத்த கதை பல்லோர் வாய்க்கண்டேமாக, விதிவிலக்கு வேண்டப்படா வென்பீராயின், அற்றன்று. அமுதத்தி னுண்மை தெரியான் அமிர்தத்தையும், தீயின்றன்மை தெரியான் அதனையும் உண்ணுதலும், தொடுதலும் இல்லை. அமிர்தம் தெரியான் நஞ்சினையதுவென்றும், நெருப்பின் றன்மை காணான் நீரை யதுவென்றும் கொண்டுதான் கருதியவற்றிற்குமாறாய பலனையடைவன். ஆகலானும், இவை யவைபோலிலவாயினும் விதிவிலக்கறியாது அணிவதினும், அவற்றை யறிந்து அணிவதனாலுண்டாகும் பலமே விசேடமுடைத்து. இதுபற்றியன்றோ, வேளாளகுலதிலகசாமுசித்தரான பட்டினத்துஅடிகளாரும்,

"நீற்றைப் புனைந்தென்ன நீராடப் போயென்ன" என்றருளினர். ஆதலால் அவற்றின் இலக்கணங்கள், மகிமைகள், பலங்கள் யாவும் அறிய வேண்டுதல் மக்கட்கூட்டத்திற்கு இன்றியமையாததாயிற்று. இலௌகிக பூஷணங்களாலுண்டாகும் பயனோடு மறுமைப் பயனையும் அளிக்கவல்ல இவற்றின் இலக்கணங்கள், மான்மியங்கள், பயன்கள் எல்லாம் வேதம், தமிழ் வேதம், சிவாகமம், உபாகமங்கள், வேதாந்த உபநிடதங்கள், சிவஞானபோத முதலிய சித்தாந்தஉபநிடதங்கள், மகா புராணம், உபபுராணம், ஸ்மிருதி முதலிய

சுத்தவித்தைகளினும், அவற்றின் வழிநூல், பக்கநூல் என்பவற்றினும் ஆங்காங்குப் பேசப்பட்டுள்ளன.

அவைகளெல்லாவற்றையும் ஒருசேரஅறிந்து ஒழுகல்யாவர்க்கும் அரியதாகலானும், சிற்சில நூல்களேற்படினும் அவையெல்லாஞ் சுருங்கியனவாகவும், பத்திய ரூபத்தனவாகவும், பரபக்கமில்லாதனவாகவும், சுபக்கமுந்தொகுதியனவாகவுங் காணப்படலால், பற்பல நூல்களினின்றும் எடுத்து அவசியம் வேண்டற்பாலனவற்றைத் தொகுத்து, ஆரணிநகர வரச சமஸ்தான வித்துவானும், சைவசித்தாந்த சஞ்சீவினி சபை, வேதாந்தப் பிரசங்கசபை என்பவற்றின் கௌரவ உபந்நியாசகரும், 1897ஹு ஆகஸ்டுமீ 12உ மாயாவாதிகளை வென்று, பிரபல வித்வசிகாமணியும் சித்தாந்த பாநுவும் ஆகிய ஸ்ரீலஸ்ரீ, காசிவாசி - செந்திநாதையர் அவர்களால் பற்பலவித்வசனர்கள் மத்தியில் அளிக்கப்பட்ட மாயாவாத துமச கோளரி என்ற பட்டம்உடையவரும் ஆன யாழ்ப்பாணத்து மேலைப்புலோலி ஸ்ரீமந் நா-கதிரைவேற்பிள்ளை அவர்களாற் சைவபூஷணசந்திரிகை, என்னும்பெயருடன் ஓர்நூல் முன்னர்ச்செய்யப்பட்டது. அது, சென்னை (முனிசிப்பல் கம்மிஷனர்.) சுகாதாரசங்க அங்கத்தவருளொருவரும், ஹைகோர்ட்டு நியாயதுரந்தரரும் ஆகிய ஸ்ரீ. வே-மாசிலாமணிப்பிள்ளை பி-ஏ. பி-எல் அவர்களாற் பதிப்பிக்கப்பட்டு வெளிப் போந்தது.

பரதகண்டத்துள்ள மகமதியர், கிறித்தவர், சமணர் முதலிய ஏனைய வேற்று மதத்தாராலும் கொள்ளப்பட்டு

வரும் விபூதி ருத்திராக்கங்களை, தங்கடவுளுக்கும் அடியார்க்கும் தமக்கும் தாரணமாக வேத முதலிய வித்தைகளிற் சொல்லப்பட்டுள்ளன வென்னும் உண்மை தெரியாத சில போலி வைணவர்கள், அவற்றை அவைதிக மெனவும், பிணச்சாம்பல், இலந்தைக்கொட்டை எனவும், பிராயச்சித் தாங்கங்களெனவும் வாயில் வந்தவாறு தூஷித்து எரிவாய் நரகிற்கு இரையாகும் மாபாதகத்தைத் தமக்கும் அடுத்தார்க்குஞ் சம்பாதித்து வருதல் கண்டு, அவற்றை நிராகரித் தொழிக்கு நண்பு காரணமாக நூலாசிரியர் அவர்கள் அந்நூலின்கண்,

"விஷ்ணுவும் விபூதி ருத்திராக்க தாரணரே"

என்று மகுடமிட்டு, வேதாகமோப நிடதபுராண இதிகாச மிருதியாதி பொதுப் பிரமாணங்களாலும், அவர்க்குச் சிறப்பு நூல் ஆகிய நாலாயிரப் பிரபந்தத்துள்ள "கரிய மேனிமிசை வெளிய நீறு "தவளப் பொடிகொண்டு, தமரணி நீறுகொண்டு" நீறு செவ்வேயிடக்காணில் "காப்பிடவாராய்" "உடையார்ந்த வாடையன் கண்டிகையன்" என்பன முதலாய செய்யுள்களையுங் காட்டி, நாராயணமூர்த்திக்கும் அவரது அவதார தெய்வங்களுக்கும், ஆழ்வாராதி யடியார்க்கும் தாரணம் சிவசின்னங்களே என்றும் வலியுறுத்தினர்.

அது கண்ட சென்னைக்கணுள்ள போலி வைணவக் கூட்டங்கள் யாவும் உருத்தெழுந்து, 1901௵ ஜூலை௴ 7௳க்குச் சரியான பிலவ௵ ஆனி௴ உ௲௨ புரசைக்க

பதிப்புரை.

ளுள்ள சீநிவாசப்பெருமாள் கோயிலில், தங்கள் கூட்டங்க ளுக்குத் தலைமை ஆசாரியர் என்றிருக்கும் ஸ்ரீ அழகியமண வாள இராமாநுஜ ஏகாங்கியார் அவர்களை முதன்மையாக வைத்து, வாதிக்குமாறு அறைகூவினர். இந்நூலாசிரியர் அவர்கள், தமது பிரதிஞ்ஞையை நிலைநிறுத்துமாறு சைவ சிந்தாந்த சஞ்சீவினிசபை, வேதாந்தப் பிரசங்கசபை முத லாய பற்பல சபைகளும் ஏனைச் சிவனடியார்களும் பொலி வுற்றுச் சூழ வாதிப்பான் போந்தகாலை, வைணவர் பயந்து அந்தகர் ஒருவரோடு வாதிக்கக் காட்டினர். ஆசிரியர் அவர் கள், அந்தகரோடு வாதித்தல் தருக்கநூலுக்கு விரோதம். அவரை வெல்லினும் பெருமை கிடையாது. ஏகாங்கியார் அவர்களே யெம்முடன் வாதிக்கக்கடவர் என்ன, அவர் அதற்கு அஞ்சி யொப்பிலர். அதனால் வெளிப்போந்து அடு த்தவாரம் முதல் வித்தியாவிலாச மண்டபம், பக்தி மந்திர நிலயம், ஸ்ரீகங்காதரேசுரர் தேவஸ்தானம், சைவசித்தாந்த சஞ்சீவினிசபை, சிந்தாதிரிப்பேட்டை வேதாந்தசபைஸ்தா னம், கல்விமடம், தொண்டைமண்டலக் கலாசாலை முதலிய பற்பல இடங்களினும், 1902ஞு ஜனவரி மாதம் இறுதியா க ஏழுமாதங் காறும் "விபூதி ருத்திராக்க விவாத சபை, எம்சபையாராற் கூட்டப்பட்டது. ஒவ்வோர் விளம்பரங்க டோறும் "விஷ்ணுவும்விபூதிருத்திராக்க தாரணரே" என்ற மேற்கோளைக் காட்டி, இதனை நிலை நிறுத்த ஆசிரியர் சித் தமாயிருப்பதனால் ஏகாங்கியார் அவர்களாவது, வேறெ ந்த வைணவ ஸ்தாபகர்களாவது வந்து சித்தசமாதானத்து டன் வாதிக்கக்கடவர் என்று அழைக்கப்பட்டனர். ஒருவ

ராவது வந்து வாதித்தாரல்லர். வந்திருந்த வைணவர் தா மும் மௌன விரதம் உற்றுச் சென்றார்.

அங்ஙனம் வாராது நாணமுற்ற வைணவர், சிலமாயா வாதிகளைத் தமக்குத் துணையாகக்கொண்டு சிவசமய, சிவ சின்ன, சிவாகம, சிவனடியார் தூஷணங்களையும், நூலாசிரி ரியரையும், சபைகளையும், அடுத்தாரையும் குறித்து வாயில் வந்தபடி பொய்யும் புளுகும் அறியாமையுமான தூஷ ணங்களை நிறைத்துத் துண்டுப் பத்திரிகைகள் விட்டனர். அவைகளெல்லாம் அவ்வக்காலத்திற் சபைகடோறும் ஆசி ரியராலும், ஆங்கு விஜயஞ் செய்திருந்த வித்வஜனர்களா லுங் கண்டிக்கப்பட்டன. இன்னும் அவரது தூஷணபத் திரிகைகள் காரணமாக எமது சபையார்களால்,

க. விஷ்ணுவும் விபூதி ருத்திராக்க தாரணரே.
உ. சீதர தியான நிரூபணம்.
௩. தசாவதார சிக்ஷா ரக்ஷணியம்.
௪. திராவிடவேத விபரீதார்த்த திரஸ்கார கண்டனம்.
௫. அரங்கேற் றுபாசம்.
௬. சைவபூஷண சந்திரிகைச் சயச்சிறப்பு.
எ. சிவசின்ன விஜயம்.
அ. விவாதமத்தியஸ்த பத்திரம் வெளிப்படுத்தினார்க்கு ஓர் நல் [விடை.
௯. ஆழ்வாரருளிச் செயலபார்த்த விசார தண்டனம்.
க0. சென்னை மகாவித்வஜனசபை.
கக. வைணவ விப்பிரலம்பம்.
கஉ. போலிவைணவர்க்குப் புத்தி புகட்டல்.
க௩. ஜயத்துவச கண்டன கண்டனம்.
க௪. அரக்கசைவாகம குதர்க்க நிர்த்தூளி.

௧௫. பாஷண்ட பிடாலம்ப தூஷண குஞ்சர பஞ்சானனம்.
௧௬. வைணவப் போலியர் வாய்மத மடக்கல்.
௧௭. சிவோபாலம்பன திமிர பாஸ்கரம்.
௧௮. வாதத்திற்குப் பயந்தொளித்த வைணவர்க்கறிக்கை.
௧௯. நீறு என்னுஞ் சொல்லுக்கிட்ட வைரக்குப்பாயம்.
௨0. கண்டிகை யகர்த்த கானனகுடாரி.
௨௧. ஆழ்வார் சரித்திரா ரணிய மகாபரசு.
௨௨. சைவபூஷண ஜயத்துவம்.

என்பன முதலாய பற்பல பத்திரிகைகள் வெளிப்படுத்தப்பட்டன. அவற்றைக்கண்டு வைணவர் அஞ்சியும், சென்னை நகர சபாமண்டபத்திற் சபை கூட்டின் வருவேம் என்றபடி, 1902௵ பிப்ரவரி௴ 16௨ க்குச்சரியான பிலவ௵ மாசி௴ ௫௨ ஞாயிற்றுக்கிழமை வைணவருடைய சென்னை மத்திய நகர சபாமண்டபம் ஆகிய ஸ்ரீ வேணுகோபால சுவாமி அரங்கத்தில் ஓர் மகாவிவாத சபை, சைவ சித்தாந்த சஞ்சீவினி சபை, வேதாந்தப் பிரசங்க சபை, நடராஜ பக்தஜன சபை, சுத்தாத்துவித சைவசித்தாந்த சபை, வாத புரீச பாத சேகர பக்தஜன சபை, வேதாகமோக்த சைவசித்தாந்த சபை என்னுஞ் சபையார்களாற் கூட்டப்பட்டது. அதன் பெயர்'' விஷ்ணு தாரண விபூதி ருத்திராக்க விவாத நிகமன சபையாகும். அச்சபைக்குச் சமஸ்தானபதிகள், கௌரவபட்ட தாரணர்கள், பலபாஷா விற்பனர், ஆரிய திராவிட வித்துவ சிகாமணிகள். பண்டிதர்கள் முதலாய கனவான்கள் கூட்டம் பல ஆயிரமாகத் தேங்கின. வைணவர்களும் பலர் வந்தனர்.

அம்மகாசபையார்பிரேரேபித்தபடி, வடமொழிதென் மொழிகளை நிலைகண்டு நன்குணர்ந்தவரும், சரஸ்வதி தேவியே யோருருவெடுத்து வந்தாலன்ன ஞானாமிர்த மகா சாகரமும், சுத்தாத்துவித சைவசித்தாந்த பால பாஸ்கரரும் ஆகிய அத்தியாச்சிரம பாலசரஸ்வதி ஸ்ரீலஸ்ரீ ஞானானந்த சுவாமிகள் அவர்கள் அக்கிராசனாதிபதியாய் வீற்றிருந்தனர். உப அருணகிரிநாத சுவாமிகளின் அவதாரமென்றறிஞராற் கூறப்படும் மேன்மை தங்கிய அத்தியாச்சிரம சிவயோகானந்த குகதாச ஸ்ரீலஸ்ரீ பாம்பன் குமரகுருதாச சுவாமிகள் அவர்களும் ஏனைய பற்பல வித்வ ஜனர்களுஞ் சூழ்ந்திருந்தனர். அத்துவித சித்தாந்த மகோத் தாரணராகிய இந்நூலாசிரியர் அவர்கள்" "விஷ்ணுவும் விபூதி ருத்திராக்க தாரணரே" என்பதைப் பிரதிஞ்ஞையாகக் கொண்டு, சகல வேதாகம உபநிடத புராணேதிகாசாதி பிரமாணங்களால் நிரூபித்து, வைணவர்க்குச் சிறப்பு நூலெனப்படும், நாலாயிரப் பிரபந்தங்களில் வரூஉம் நீறு, சாந்து, பொடி, காப்பு, கண்டிகை, அக்கவடம் முதலிய சொற்களுக்குப் பொருள் விபூதி ருத்திராக்கங்களே யென்று, விசேடணமுடைமை, விசேடியமுடைமை, பானுடைமை முதலிய இயல்கள் ஐந்து மினிதுரைத்து, பொருள் கொள்ளும் ஆற்றல் வகையவாய வியாகரணம், உவமானம், கோசம், ஆத்த வாக்கியம் முதலிய எட்டானும் ஐவகையுறுப்பானும் நிறுத்தித், தாமேற்கொண்ட பிரதிஞ்ஞையைச், சித்தாந்தஞ் செய்தனர். பின்னர்க் குமரகுருதாச சுவாமிகளும், பண்டித சிரோமணி பிரமஸ்ரீமத் ஆ. கிருஷ்ண

யர் அவர்களும் ஏனைய புலவர்களும் அநுவதித்து முடிக்க, அக்கிராசனாதிபதி அவர்களும் வழிமொழிந்து, ஆக்ஷேப முள்ள வைணவர்வாதிக்கலாம் என்றார். வைணவர் மௌன முற்றிருந்தாராக, நூலாசிரியர் கூறியவற்றை யெல்லாம், நிகமனஞ் செய்தனர். வைணவர் அத்துடன் அடங்கினர். இதன் விடயங்களையெல்லாம் "சைவபூஷண சயத்துவசம்" என்ற பத்திரிகையிற் பரக்கக் கண்டு தெளிக.

இவ்விவாதத்தின் பின்னர்ச் சைவபூஷணங்களாகிய விபூதி ருத்திராக்கங்களின் அருமை பெருமைகளை யுணர்ந்த சிவநேயச் செல்வர்கள் பலர் அளவிலா ஆனந்தமுற்று யாவர்க்கும் பயனுறும்படி, முதற்பதித்த நூலை விரித்து இன்றியமையா விடயங்களையுஞ் சேர்த்தளிக்க வென்று வேண்டியபடி, நூலாசிரியர் இவ்விரண்டாம் பதிப்பில் அருமையானவிடயங்கள் நூற்றறுபத்தெட்டு அமைத்துளர். பிரமாணமாகக் காட்டிய நூல்கள் பற்பல இவையிற்றை யெல்லாம் அட்டவணையிற் காண்க.

விபூதி ருத்திராக்கங்களாகிய சைவ பூஷணங்களின் உயர்வைக் கூறவந்தவர், மண்குறி, சிலுவைக்குறி யென்னும் பரபக்கங்களைப் பேசிய தென்னெனில், சுவபக்கம் பேசுங்கால் பரபக்கமறுப்புக் கூறல் ஆன்றோர் ஆசாரமும் நூற்றுணிபு மாகலி னென்க. பரபக்க மறுப்புரைக்குங்கால் பரபக்கத்தார்க்குந் தமக்கும் பொதுவான பிரமாணங்கள் காட்டி மறுப்பதினும், அவர்க்குரிய சிறப்பு நூல்களைக் காட்டிக் கண்டிப்பதே விசேட மாகும். அதனை யிலக்கண

நூலார் பிறர் தம்மதமேற்கோண்டு களைவென்று விதந்து பேசா நிற்பர். அற்றுகலி னன்றே யிந்நூலாசிரியர் அவர்களும் கிறிஸ்துமத மறுப்புரைத்தபோது அவரது சிறப்பு நூலாகிய பைபிள் என்னும் புத்தகப் பிரமாணங் காட்டியும், வைணவரது தூஷணங்களையும் நவீன அவைதிகங்களாகிய குறிகளையும் நிராகரிக்கும்போது, அவர்க்கும் தமக்கும் பொதுவாகவுள்ள வேதங்கள் உபநிடதங்கள் ஆகிய பிரமாணங்களைக் கொண்டும், வைணவரது சிறப்பு நூல்களாகிய இராமாயணம், மகாபாரதம், நாலாயிரப்பிரபந்தம், அரிவம்சம், குருபரம்பரை, சப்தகாதை, பட்டர் சுலோகம், ஆறுயிரப்படி, பன்னீராயிரப்படி, இருபத்து நாலாயிரப்படி, ஈடு முப்பத்தாறுயிரப்படி, ஜீயர் அரும்பதவுரை என்னும் நூலுரைகளைக் கொண்டும், "பிறர் தம்மமேற் கோண்டு களைவு" என மகுடமிட்டுச் செவ்வனே தருக்க நியாயரீதியாக மறுத்துச் சித்தாந்த நிகமனஞ்செய்துளார். அவையெல்லாம் பரபக்கத்தார்க்கோர் வாய்ப்பூட்டும் உறுதி பயப்பனவு மாகவே விளங்காநிற்கும். இவ்வுண்மையை யறியாதார் பரபக்க நூற்பிரமாணமுங் கோடல் ஆவசியமன்றென்று தம்மூட மதியானிகழ்ந்து நகையாடுவர். அவர் ஆன்றோர் வழக்கும் நூல்வரன்முறையும் ஒரு சிறிது முணராப் புல்லறிவாளரென விடுக்க. புறமதங்களை நிராகரித்தற்கு அவ்வம்மதக் கொள்கைகளை யாராய்ந்தா லன்றிக் கண்டித்தல் கூடாது. ஆகவே நூலாசிரியர் அவர்கள் போலி வேதாந்தமாகிய மாயாவாதத்தை நிராகரித்தாற்போல, பாஞ்சராத்திராதிமத நூல் களையும் ஆராய்ந்து, தைக்கும்

முள்ளை முள்ளாலேயே வாங்குவதுபோல அவர் மத நூல்கள் கொண்டே உபந்நியாச வாயில்களானும், தருக்க விவாதங்களானும், நூல்கள் வாயிலானும் அவற்றைக் கண்டித்து அடக்கி, எதிரொருவருமின்றி, சுவமத தாபனமாகிய வைதிக சைவ சுத்தாத்துவித மெய்கண்ட சித்தாந்தத்தை நிறுவிவரல் கண் கூடே.

ஆசிரியர் அவர்கள் அருமையாகச் செய்த இந்நூலை, திருஞானசம்பந்தப் பெருமானே முத்தமிழையும் சைவ சித்தாந்தத்தையும் வளர்த்து நிறுவற்குப் பின்னரும் ஒருரு வெடுத்து வந்தாலென, யாழ்ப்பாணத்து நல்லூரி லவதரித்து, பற்பல இலக்கிய இலக்கண தருக்க நீதி நூல்களையும், சைவசித்தாந்த நூல்களையும் வெளிப்படுத்திச் செந்தமிழையும் சைவசித்தாந்தத்தையும் வளர்த்து, பரமத கண்டன சுவமத ஸ்தாபனஞ் செய்து, சிவபத்தி சிவனடியார் பத்தி சிவாகம பத்திகளின் முதிர்ந்து, மெய்ஞ்ஞானப் பிரசங்க மாரி பொழிந்து, ஒப்பாரு மிக்காரு மின்றி மகாவித்துவ சிரோமணியாய், சைவசித்தாந்த பானுவாய், திக்கெலாம் மெய்ப்புகழ் விளங்கப் பெற்ற மகா சைவ ஞானாசாரிய ஸ்ரீலஸ்ரீ, ஆறுமுகநாவலப் பெருமான் அவர்கள் செய்த அத்தியற்புத பரமோபகார வருஞ் செயல்களின் ஞாபகார்த்தமாகச் சமர்ப்பித்தனர்.

அவர்க்கு உரிமை செய்தமையால் உலகத்துள்ள சைவ சித்தாந்த மெய்யன்பர்கள் யாவர்க்கும் உரிமை செய்தவாறுயிற்று.

இந்நூலைப் பதிப்பிக்குங்கால் சிரமம் பாராது, மிக்க விரைவில் இந்நூலை முடித்து வெளியிடச்செய்த, சைவசித்தாந்த பரிபாலனரும், டிஸ்திறிக் நீதிபதியும், சித்தாந்த தீபிகைப் பத்திராதிபரும் ஆகிய ஸ்ரீமாந், நல்லசாமிப்பிள்ளை அவர்கள் பி-எ, பி-எல் அவர்களின் உற்றசகோதரர்களும், (C. N. Press) பி-நா. அச்சியந்திரசாலைச் சொந்தக்காரர்களும் ஆகிய ம-ா-ா-ஸ்ரீ, ஜா-மா, துரைசாமிப்பிள்ளை அவர்களதும், ஜா-மா. நாகரத்தினம்பிள்ளை அவர்களதும் சைவசித்தாந்தப் பற்றுப் பாராட்டத் தக்கதேயாம். இதற்காகப் பொருளுபகரித்த சிவ புண்ணிய சீலர்களாய், சைவசித்தாந்த சஞ்சீவினி சபையின் அங்கத்தவர்களாய் விளங்கும், பூலோக நண்பன் என்னுந் தண்டமிழ்ப் பத்திரிகையின் மானேஜர் ம-ா-ா-ஸ்ரீ, புரசை-ப. சுப்பிரமணியமுதலியார் அவர்களுக்கும், பெருமாள்பேட்டை ம-ா-ா-ஸ்ரீ, ஈ. இரத்தினசாரியார் அவர்களுக்கும் மிக்க நன்றி கூறுகின்றேம்.

இந்நூல், விபூதி ருத்திராக்க வுண்மைகளை யறிந்து அநுட்டிக்கும் ஒவ்வோர் சைவசமயிகள் இடத்தும் இருத்தற்குரிய தொன்று. நூலாசிரியர் அவர்கள் இன்னும் இதுபோன்ற நன்னூல்களை யியற்றி நீடாயுள் பெற்று வாழும் ஆறு, தணிகைநாயகன்றன் பேரருள் சார்கவெனப் பிரார்த்திக்கின்றேம்.

இங்ஙனம்.

சைவ சித்தாந்த சஞ்சீவினி சபையாருள் ஒருவரும்
அஷ்டாவதானம்-சபாபதி முதலியார் அவர்கள் மாணாக்கரும்
ஆகிய,

கு. தங்கவேற் செட்டியார்.

வேதாந்தப் பிரசங்க சபையாருள்,

மா-நமசிவாயம்பிள்ளை.

வழிபடு கடவுள்.

ஒருமானை வலத்தானை யொருவானை யிடத்தானை
யுலகம் போற்ற
வருமானை முகத்தானைத் துணையானை யயில்பிடித்த
வலத்தான் றன்னைப்
பெருமானை யெனதுளக்காட் டமர்வானை யெமக்கருளைப்
பெருக்கு வானைத்
தருவானைப் பெரும்புதுச்சந் நிதியானைச் சரவணனைச்
சார்ந்து வாழ்வாம்.

விபூதி.

சித்தாந்த மெய்ச்சமயச் சிவநெறிக்கு வித்தாகித்
திருமா லாதி
பெத்தாந்தக் கணத்தவர்க்கு மெவ்வெவர்க்கும் பெருவாழ்வு
பெருக்கி மும்மைக்
கொத்தாந்த மலமூருக்குங் குறிகாட்டி நித்தியமாய்க்
கொண்டார்க் குற்ற
பித்தாந்த மதப்பிணியைத் தபுமருந்தாந் திருநீற்றைப்
பேணி யுய்வாம்.

உருத்திராக்கம்.

நிலைகலங்கா தெங்குநிறை யருட்கடலின் வயிற்றோன்றி
நிகரின் ஞானத்
தலையொளிகான் றியாம்பிரம மெனத்தமொ றும்மிருள்க
டங்கா தோட்டி
விலைமதித்தற் கரியதுவாய் வேண்டுவார் வேண்டியன
விழைவி னீந்து
மலைமகளு யகன்றிருக்க ணருட்பேற்றைக் குறிக்கவரு
மணியைத் தாழ்வாம்.

நூல்.

சைவபூஷணம் விபூதி யுருத்திராக்கங்களே.

பரம சிவனமலன் பத்தர்க்குச் சின்ன
மூரு வுடலிற் கண்டியு நீறும்.

சிவபெருமான் பிறப்பு இறப்பு இன்றி என்றும் உள்ளவர்; எங்கும் நிறைந்தவர்; எல்லாம்செய்யவல்லவர்; இயல்பாகவே யெல்லாம் அறிபவர்; தமது அநுபவத்தின்பொருட்டுப் பிறிதொன்றையும் வேண்டாதவர்; தம் வயமுடையவர்; ஆன்மாக்களிடத்துள்ள இரக்கமே திருமேனியாக வுடையவர்; இவ்விலக்கணங்களையுடையவர் அவர் ஒருவரே யன்றி வேறில்லை. ஆதலால் அவரே பசுபதி என்று மெய்யன்புடன் வழிபடுகின்றவர் சைவர், அல்லது சிவனடியார் என்று கூறப்படுவர். ஒருவனையே தனக்கு நாயகனாகக்கொண்ட பதிவிரதையானவள் தன்னாயகனாற் கொடுக்கப்பட்ட திருமங்கிலியம் மோதிரம் முதலியவற்றைத் தன் கற்புநிலைக்குச் சாதனமாகத் தரித்தொழுகுவள். அதுபோலச் சிவபெருமானையே பரமபதியெனக்கொண்டு வழிபடு மொவ்வொருவருக்குந் தத்தம் அன்பினிலைக்கு அடையாளமாகத் தரிக்கத்தக்கன சிவசின்னங்களாகிய விபூதி உருத்திராக்ஷம் என்னும் இரண்டுமேயாம். எவள் திருமங்கிலிய முதலிய அடையாளங்களைத் தரித்தற்குக் கூசுகின்றனளோ அவள் குலமகளெனப்படாள். அதுபோல விபூதி உருத்திராக்கங்களாகிய சிவசின்னங்களை எவன்றரிக்கக் கூசுகின்றானோ

அவன் சைவனெனப்படான். மற்றைய ஆபரணங்களெல்லாவற்றையுந் துறந்திருந்தாலும் திருமங்கிலியத்தைக் குலமகளிர் துறந்திருக்கார். அதுபோல எவ்வணிகளையுந் தரியாமலிருந்தாலுஞ் சிவசின்னங்களைச் சிவனடியவர் (சைவசித்தாந்திகள்) என்றுள்ளார் தரியாதிருத்தலாகாவாம். ஆதலால் யாவர்க்கும் விபூதி யுருத்திராக்க தாரணம் இன்றியமையாததேயாம்.

விபூதிருத்திராக்கப்

பிரயாவ நூல்கள்.

விபூதி உருத்திராக்கம் என்னுஞ் சிவ சின்னங்களின் பெருமைகளை யெடுத்துப் பொதுவாகவுஞ் சிறப்பாகவும் விதந்துபேசும் நூல்கள் இவையெனக் கணிக்கப் புகுதல், உலகத்தில் இதுகாறும் பிறந்து இறந்தவர்கள் இவ்வளவினரென்று ஒருவன் கணக்கு எடுக்கப் புகுதல் போலாகும். அவற்றின் பெருமைகளை யெடுத்துரைக்காத தொன்னூல்கள் கிடையா. தமிழ் நூல்களெவற்றினும் அப்பெருமை புலப்படும். புறச்சமயிகளாகிய சமணரும் "இடுநீற்றாற் பையவிந்த நாகம்போற்றத்தங் - குடிமையான் வாதிக்கப்பட்டு" எனத் தமது வேளாண்வேத மென்னு நூலினும், ஆங்காங்கும் அவற்றின் பெருமையைப் புகழ்ந்துள்ளார். அவ்வாறே சூடாமணி நிகண்டார் ஆகிய மண்டலபுருடரும், தாஞ் சமணமதத்தராயிருந்தும், விபூதியையே

சிறப்பித்து "திருநீறே பற்பம் - பொடியொடு விபூதி காப்பாம் புண்ணிய சாந்தஞ் சாணி" எனக் கூறியுள்ளார். அன்றி மண்ணையுங் குங்குமத்தையும் பொடி, விபூதி, காப்பு என்ருவது, புண்ணியசாந்தம் என்ருவது கூறினரல்லர். வைணவரைப் போலச் சமணரும் மட்குறி தரிப்பது வழக்கமாயிருப்பவும், அவரதைச் சிறப்பித்துக்கூருது விபூதியையும் அதற்குக் காரணமாயுள்ள சாணத்தையும் விசேடித்துக் கூறிய உண்மையை அறிவுடையோர் உணராதுவிடார். நிற்க, வடமொழியிலோ இருக்கு, யசுர், சாமம், அதர்வணம் என்னு நான்கு வேதங்களிலும், அவற்றின் பாகங்களாகிய இராம ரகசியோப நிடதம், காலாக்கினி ருத்திரோப நிடதம், அதர்வசிரோப நிடதம், சாண்டில்லியோப நிடதம், சாபால உபநிடதம், பிருகச்சாபால உபநிடதம், தைத்திரியோப நிடதம், சுவேதாச்சுவதர உபநிடதம், சாபாலியுபநிடதம், வாசுதேவோபநிடதம் என்பவற்றினும் ஆங்காங்கு எடுத்துச் சிறப்பித்ததன்றி, விபூதியின் பெருமையையே எடுத்துக்கூறும் பஸ்மசாபால உபநிடதமும், உருத்திராக்கத்தின் பெருமையையே உரைக்கும் உருத்திராக்க சாபால உபநிடதமும் இருக்கின்றன. வைணவரால் தரிக்கப்படும் மஞ்சட்பொடி, சிவப்புப்பொடி, வெள்ளைமண், வடகலை, தென்கலைக் குறிகள் ஆகிய இவை, ஒருபநிடதத்திலாவது சொல்லப்பட்டில. வேதத்தில் விபூதி ருத்திராக்கங்களுக்குத் தனித்தனி யுபநிடதங்கள் இருத்தல்போலக் கோபிசந்தனத்திற்காவது, வைணவர் கொள்ளும் மண்ணுக்காவது, துளசிமணிக்காவது கிடையாது.

அது பற்றியன்றோ, பரமாசாரியர்களுள் ஒருவராகிய திருஞானசம்பந்த மூர்த்திநாயனாரும் தமிழ்வேதத்திலே திருநீற்றுப்பதிகம் என்று ஓர் திருப்பதிகஞ்செய்து, செய்கையினாலும், அதன் மகிமையைத் தெரித்தருளினர். உருத்திராக்கப்பதிகம் இக்காலத்துக்கின்றாய் மறைக்கப்பட்டதென்க. நாலாயிரப்பிரபந்தத்தில் திருமண் பதிகமும் துளசிமணிப் பதிகமுஞ் செய்யப்படாமையும் அவற்றின் பாஷண்டத்துவத்தை விளக்குமென்க.

உபநிடதங்களுள் *சைவபஞ்சதபனம், வைணவபஞ்சதபனம் எனப் பிரிக்கப்பட்ட ஐவ்வைந்து உபநிடதமுள்ளன. அவற்றுட் சைவபஞ்சதபனத்துள் விபூதியைப்பிரதிபாதிக்கும் உபநிடதங்கள் பலவாம். அவ்வாறு வைணவபஞ்ச தபனத்துள் திருமண்ணைக் கூறுவது ஒன்றுமில்லை. இதனாலும் திருமண் வேதத்தில் விதிக்கப்படாததென்பது வெள்ளிடை மலைபோற் றெள்ளிதி னுணரக்கிடக்கின்றது. இன்னும் காமிகாதி வாதுளாந்தமான சிவாகமங்கள் இருபத்தெட்டினும், அவற்றின் பிரிவுகளாகிய சாரோத்தரம், சாலபேதம், சசிமண்டலம், மகாவித்தயம், துலாவிருத்தம், காலதகனம், குமாரதந்திரம், மகுடோத்தரம், இருத்தகாசம், நீலபத்திரம், கலாபேதம், சீமுகம், சிவசாசனம், விலே

* இவ்வனஞ் சங்கராசாரியரும், இராமாநுசரும் தாமே வகுத்துக்கொண்டனர். சைவபஞ்சதபன மாவன - காலாக்கினிருத்திரம், சுவேதாச்சுவதாம், கைவல்லியம் அதர்வசிகை, அதர்வசிரசு என்பன.

வைணவபஞ்சதபனமாவன - இராமதாபினி, கோபாலதாபினி, நரசிம்மதாபினி, மகாநாராயணம், அயக்கிரீவம் என்பன.

கனதந்திரம், நந்திகேசுரம், மகாந்த சங்கிதை, மகாகாளம், பிரபுத்தாகமம், வீணாசிகோத்தரம், தாரதந்திரம், பரோற்பூதம், பதுமசங்கிதை, பாவநாசகம், வீமதந்திரம், சுபோதம், பாவனம், பார்வதீதந்திரம், பிரகரணாகமம், காசியபம், வாமதந்திரம், காருடம், நைருதம், சிவதருமோத்தரம், மதங்கம், விசுவான்மகம் முதலிய உபாகமங்களினும், சாங்கியாயன குகியம், மத்தியந்தனகுகியம், போதாயனகுகியம் என்னும் வேதசாரங்களினும், பரத்துவாச-சாதாதப-பராசர-கௌதம-மநுவாதி ஸ்மிருதிகளினும், இலிங்க - சைவ காந்த-காருட-மற்ச-ஆதித்த-பிரமாண்ட-பதும-கூர்ம முதலிய மகாபுராணங்களினும், பாரதம், இராமாயணம் என்னும் இதிகாசங்களினும், சிவரகசியம் என்னும் பரம இதிகாசத்தும் ஏனைய பற்பல நூல்களினும் கூறப்பட்டுள்ளன.

விபூதி ருத்திராக்கங்களே வைதிகம்.

மேற்போந்த நியாயங்களால் விபூதிருத்திராக்கங்களே போகம், முத்தி என்பவற்றை விரும்பினோர் அணியும் வைதிக சாதன மெனப்பட்டன. திருமண்குறி வேதமுதலிய சுத்த வித்தைகளிற் கூறப்படாமையான் அவைதிகமாய் இடையில் இராமநுசரால் இற்றைக்குச் சுமார் அகூஙஅ௦ க்கு முன் உண்டாக்கப்பட்ட நவீனக்குறியாய் முடிந்தது. யாரேனு மொருவன் ஒருவனை வஞ்சித்தகாலை, உலகர் "அவன் உனக்கு மண்போட்டானா, நாமம்போட்டானா" என்று இன்றுங் கூறும் வழக்குண்மையானு மறிக.

அன்றியும் வைணவருட் சிலர் மஞ்சட் பொடியே யணியத் தக்கதென்றும், சிலர் குங்குமச் சூரணமே தரிக்கத்தக்கதென்றும், தங்களுட்பிணங்கித்தங்கணுமத்தையே குறைத்து அவைதிகமென்று இகழ்ந்தமையானும், அதுகாரணமா மஞ்சணுமத்தைத்திட்டி அவைதிக மென்று சிவப்பு நாமக்காரர் "உடையவர்ஸ்ரீ சூர்ணவிளக்கம்" எனப் பெயர்வைத்துகுழறுபடைச்சுவடியொன்று எழுதினமையானும், அதன் இருபத்தாருவது பக்கத்தில் உகூ-வது வரி தொடங்கி "ஸ்ரீபெரும்பூதூரில் இவ்வருஷத்திற்கு (அஎ0) வருஷமான கலி நாலாயிரத்து நூற்றெட்டுக்குமேல் பிங்கள ௵ சித்திரைமீ கஉ வெள்ளிக்கிழமை திருவாதிரை கடகலக்கினத்தில் திருவவதரித்தருளிய ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் காலத்திற்கு முன்பு, இப்போதுள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பஸ்மாதி தாரணராய், க்ஷுத்ர தேவதாந்த்ரபரராய், மந்த்ராந்தரபரராய் இருந்தார்கள். பின்நூதனமாக வெளியிட்டு அவைகளைத் திக்விஜயஞ்செய்து தாபித்தார்கிடாய்"என்று வைணவரே வழிமொழியா எடுத்துக் காட்டினமையானும் அது நன்குவிளங்கும். காத்தியாயன உபநிடதத்தும், வராக உபநிடதத்து விதிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று கற்பனைச்சுலோகமுங் கதையுங்கட்டி அவற்றைக் காட்டவியலாது விழித்துப் பொய்ப்பட்டாரும், பிரமாண்டத்தும், பாத்மோத்தரத்தும், பாஞ்சராத்திரத்துந் தான்கூறப்பட்டது; வேத உபநிடதங்களிற் சொல்லப்படவில்லையென்று அங்ஙனமாயினுமுண்டாகலின் விதியில்லையென்றறிக. நாலாயிரப்பிரபந்தத்துள் பெரியாழ்வார் "காப்பிடவாராய் காப்பிடவாராய்" என்

றுகூறியபதிகம்நாமப்பதிகமெனின், அதுநாமமாகியமண்ணன்று. மண்ணுக்குக்காப்பு என்னும் பெயரின்மையாலும், விபூதிக்கே காப்பு என்று பெயரிருத்தலினாலும், காப்பு என்னுந் தமிழ்மொழிக்கு ஏற்ப வேதாகமங்களாதி வித்தைகளும் "ரக்ஷை" என்றுவிபூதியை விளித்தலானும், மண்ணை யங்ஙனம் அழைக்காமையாலும், காப்பு என்றது விபூதியேயாம். கண்ணனுக்குப் பூத பிரேத இராக்கதர்களால் பயம் நேரிடாதபடி காப்பதற்கு, யசோதாதேவி விபூதியையணிதற்காக அந்திக்காலம்வந்தபோது அழைத்து அணிந்தாள் என்பதே அப்பதிகத்தின் கருத்து. அங்ஙனமே வைணவர்க்குச் சிறப்புநூலாயுள்ள விஷ்ணுபுராணத்தும் "அப்பேயின் மடியிற் குழந்தையிருப்பதையும், அவள் செத்துக்கிடப்பதையுங் கண்டார்கள். யசோதையும் பரபரப்போடு ஓடிவந்து அக்குழந்தையை யெடுத்துப் பசுவின் வாலைச் சுற்றி யப்பேயினாலுண்டான பாலதோஷத்தைப் போக்கினாள். உடனே நந்தகோபரும் வந்து அக்குழந்தையையெடுத்துக்கொண்டு கோமய பஸ்மத்தை அதன் சிரத்தில் (கண்ணன்தலையில்) காப்பாகவைத்து இவ்வாறுதுதித்தார்" என ஐந்தாவது அம்சத்தில், ஐந்தாவது அத்தியாயத்திற் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

அக்கருத்தையே பெரியாழ்வாரும் எடுத்துத் தாஞ் செய்த முதலாயிரத்துட் கூறினர். இதனானும்பெரியாழ்வார் கூறிய காப்புத் திருமண்ணாகாது திருநீறாயதும், ஸ்ரீவ [illegible]
[illegible]

கூஂவிதாஸ்ரீவஹ்ரூ மஹூஂதெ௱வநஸஂஶய꞉॥ (திரிபுண்டரதாரணம் த்ருஷ்ட்வாபூத ப்ரேத புரஸ்ஸரா꞉ பீதா꞉ ப்ரகம்பிதாச்சீக்ரம் கச்சந்த்யே வனஸம்சய꞉ (விபூதி முக்குறியாகத் தரித்த மகாபுண்ணியரைக்கண்ட பூதபிரேத முதலியன அஞ்சி நடுங்கியலறியோடு மென்பதற்கு ஐயமில்லை. என்று மானவபுராணமும், அவ்வாறே காத்தியாயன ஸ்மிருதியும், அவ்வாறே "பயங்கரமான இராக்கதர்கள், நாகங்கள் பிரேதக்குழாங்கள், குத்திர உயிர்கள் ஆன பிரமராக்கதர்கள், யமதூதர்கள், சாகினி, இடாகினி முதலானவைகள் விபூதி தரித்தவனைக் கண்டமாத்திரையே அதிதூரமோடிப்போகும்" என்று "யோகோராராக்ஷசா" என்றசுலோகத்தால் மனுஸ்மிருதியும் கூறுவதனாலுந் திருநீறேகாப்பாயது முணர்க. காப்பு என்றால்காவல். அன்றியும் விபூதியுருத்திராக்கங்களைச் சாம்பரென்றுங் கொட்டையென்றுந் தூஷிக்கும் போலிவைணவர் பலர்பசாசுமுதலியன பீடித்த காலத்தில் தமதுமண்ணை மந்திரித்து அணியாது விபூதியையே மந்திரிப்பித்து அணிவதும், பகல்முழுதும் பட்டைநாமந் தீட்டினார் இரவில் விபூதிதரிப்பதும், பசாசையோட்டும் மகமதியர் தாமும் இதுகொண்டு மந்திரித்து ஓட்டுவதும் இக்காலத்துங் காணப்படுகின்றனவே. இதனால் எமது தமிழ் வேதமாகிய தேவாரத்தில் திருநீற்றுப்பதிகம் என்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்பட்டபடி, நாலாயிரப் பிரபந்தத்தும் காப்புப்பதிகம் என்று கழறப்பட்டமையால் திருநீறும் உருத்திராக்கமுமே வைதிகசாதனமாம். ஆதலால் அவற்றை யணிதல் வேண்டும்.

விபூதி ருத்திராக்க விசேடம்.

விபூதி யுருத்திராக்கங்கள் பிராமணன்முதலிய யாவர்க்கும் நித்தியாங்கமாக வேதத்தில் விதிக்கப்பட்ட தென்று கந்தபுராணங்கூறுகின்றது. "அக்நிரிதிபஸ்ம" என்பதுமுதலாகச் சாபாலசுருதியிற் சொல்லப்பட்ட ஏழுமந்திரங்களையும் உன்னி அவற்றைத்தரிப்பதே அத்தியாச்சிரம நிலையென வேதங்கள் விதித்த வென்று சூதசங்கிதை கூறுகின்றது. ஞானி யாயினும், பிராமண ராயினும், ஏனைய ராயினும், இவற்றைத் தரித்துக் கொண்டுதான் தங்கள் கருமங்களிற் பிரவேசிக்கவேண்டும். மோக்ஷத்தை விரும்புவோன் முக்கியமாய் இடைவிடா தணிதல்வேண்டும். இவற்றைத் தரிப்பவரைச் சிவபெருமானென்றே நினைக்கக்கடவர். சிவபெருமானுடைய மகிமையை யெவ்வாறு அளவிடக்கூடாதோ, அதுபோல இச்சிவசின்னங்களின் பெருமையும் அளவிடக்கூடாதென்றறிக. சகல பாவங்களுந் துன்பங்களும் பயங்களும் இவையிற்றைக் கண்டாலும், அணிந்தாலும், தீண்டினும், அணிந்தாரைத்தரிசித்தாலும் அதிவிரைவி லகலுமென்று வேதங்கள் முழங்குகின்றன. இவற்றைத்தரிப்பின் விட்டுணு, இலக்குமி முதலிய தேவர்களுக்கும் பிரீதியுண்டாகுமென்று பராசரஸ்மிருதி பகர்கின்றது. இவற்றைத் தரிப்பவர் பிரமசாரி, கிருகத்தன் வானப்பிரத்தன், சந்நியாசி என்னும் ஆச்சிரமிகளாயினுஞ் சரி, வேறெவராயினுமென் அவர் மகாபாதக உபபாதகங்களி னின்றும் விலகிப் பரிசுத்தராவர். தமதுவழிபடு கடவுளைப் பூசித்தவராவர். சக

லபுண்ணியதீர்த்தங்களினும் மூழ்கினவராவர். எல்லா மந்திரங்களையும் விதிப்படி செபித்த பலத்தை யடைவர். அறமுதலிய உறுதிப்பயன்களை யடைந்தவராவர். அன்றியும், இம்மை மறுமைப் போகங்களை யெல்லா மநுபவித்து, பிரதம மகாப்பிரளய காலத்திலே அத்துவித முத்தியாகியசிவசாயுச்சிய முத்தியையடைவர். மீண்டும் பிறவார் என்று [illegible] ॥ என்றற்றொடக்கத்தவாகக் காலாக்கினி ருத்திரோபநிடதஞ் சொல்லிற்று. வேதங்களாலே விதிக்கப்பட்ட விபூதியுருத்திராக்கதாரணத்தை ஞானமுடைய பிராமணனும் மனத்தினாலும் விடுத லொல்லாது. விடிற் பதிதனாவான் என்று உபப்பிருங்கண சுருதியுரைக்கின்றது.

விபூதி ருத்திராக்ஷம் நித்தியாங்கமே.

விபூதிதாரண மில்லாமல் நீரையாவது, அன்னத்தையாவது வேறொன்றையாவது தீண்டலாகாது. வேறெந்தக் கருமமுஞ் செய்தல் கூடாது. பிராமணன்தானும்சோர்வு காரணமாக இவற்றைத் தரியாது காயத்திரி மந்திரஞ் செபித்தல் ஆகாது. அங்ஙனஞ் சம்பவித்தால் நீர்நடுவே யிருந்து நூற்றெட்டுதரங் காயத்திரி மந்திரஞ் செபித்து ஒருநா ளுபவாச மிருப்பிற் சுத்தனாவான். சந்நியாசி ஒருகாலத்திற்றரிப்பதினின்றுந் தவறுவானாயின் உபவாசமுற்றுப் பிரணவமந்திரத்தைப் பன்னீராயிரந்தரம் உச்சரிப்பானாயின் அக்குற்றத்தினின்றும் நீங்குவான் என்று பஸ்மசாபாலஉபநிடதத்திற்சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஆதலால்விபூதிருத்

திராக்க தாரணம் நைமித்திகம், காமியம், பிராயச்சித்தம் என்னும் அங்கங்களாவதன்றி நித்தியாங்கமுமாக யாவரா னுங் கொள்ளத்தக்கதென்பது உண்மை! உண்மை!! முக் காலுமுண்மையே. "உண்மையிலுள்ள துநீறு, பயிலப்படுவ துநீறு" என்று திராவிட சூக்தமிருத்தலு முணர்க. உருத் திராக்ஷமும் நித்தியாங்கம் என்பதனை உபதேசகாண்டம், சித்தாந்தசிகாமணி முதலியவற்றிற் காண்க.

விபூதி ருத்திராக்கஞ் சிவவடிவமே.

விபூதி உருத்திராக்கங்கள் சிவசின்ன மெனவும், திரு வேடம் எனவும்படும். "செம்மலர் நோன்றாள் சேர லொட் டா-வம்மலங் கழீஇ யன்பரொடு மரீஇ-மாலற நேய மலிந்த வர் வேடமு-மாலயந்தானு மரனெனத்தொழுமே" எனச் சிவஞானபோதஞ் செப்புதலால், அவை இரண்டுஞ்சிவபெ ருமானென்றே கொள்ளற்குரியனவாம். காமக்கிழத்தியரது வடிவிலே காணப்படும் ஆடை, சாந்து, அணிகலன் முதலா யின காமுகரை வசீகரித்து இன்பஞ் செய்யுமாறு போல மெய்யுணர்வுறுவாரைக் காட்சிமாத்திரையானே வசீகரித்து இன்பஞ் செய்தல் பற்றிச் சிவபத்தி யுடையார்க்கு இவை திருவேடமாகக் கொள்ளப்பட்டனவாம்.

திருப்பல்லாண்டு.

சேலுங் கயலுந் திளைக்குங் கண்ணா ரிளங்கொங்கையிற் செங் குங்குமம், போலும் பொடியணி மார்பிலங்கு மென்று புண்ணியர் போற்றிசைப்ப.

அக்கினி சிவபெருமானது வடிவமாகும். சந்திரன் யாகவடிவாய் விளங்குவன். ஆதலால் அவனை அமிர்தமெ

ன்று கூறுவர் பெரியர். இவ்வுலகங்கள்யாவும் அக்கினியாற் சுடப்பட்டு வெந்து சாம்பரா னமையாற்றான் பரிசுத்த மடைந்தது. அக்கினியிடத்து அவிபெய்து உயர்வைய டைந்தவர்கள் விபூதி தரித்தலாகிய பாசுபதவிரதத்தையநு ட்டித்தனர். இதுபற்றியன்றோ தென்புலத்தாரும் அக்கினி யை யுண்பார்கள். தேவர்கள் சந்திரகலையை யமிர்தமாகப் பானம் பண்ணிவருகின்றனர். ஆதலால் உலகம் அக்கினி சொரூபமே. அவ்வக்கினி சிவரூபமான திவ்வியவடிவே யாம். சந்திரன் சிவசத்தி வடிவாகும். இதனாற்றான் பரி சுத்தம் வாய்ந்த சிவாக்கினியி னிடத்தினின்றுந் தோன்றிய விபூதியைச் சிவபெருமான் றமது திருமேனிக்கண் தரித்து ளர். ஆதலின் அது பரிசுத்தமுள்ளதும், அதனைச்செய்வ தும், அமிர்தம்போ லெவரானும் கைக்கொள்ளப்படுவதும் புத்தி முத்திகளைக் கொடுப்பதுமாகும்.

உத்திராக்கத்துட் கௌரிசங்க மென்பதனால் அது அர்த்தநாரீசுர வடிவம் என்பது நன்கு புலப்படுகின்றது. சிவஞ் சத்தி யென்னும் இரண்டும் அபேதமாக இருக்கின் றனவென்பதை யதுகொண்டுணரலாம். கௌரி சங்கரமெ ன்னும் பெயரானுந் தெரிக.

இலிங்கபுராணம்.

ஆதலாலுலகமழலினல்வடிவேயவ்வழலெமதுருவாமாற்
கோதறுசோமன்றேவினல்வடிவாங்கொழுஞ்சுடரழலிடைப்பட்ட
வேதமினீற்றைமெயமதுமெய்யணிவோமெறிதிரைக்கருங்கடலுடுத்த
நீதிலாவுலகீற்றினையணிந்தேநீர்த்திடுந்தீவினைச்சிமிழ்ப்பே.

விபூதி ருத்திராக்க ரூபம்.

முன்னர்க் கூறியபடி விபூதி ருத்திராக்கங்கள் சிவவடிவமென்று அறியப்படுவதன்றி, வேறுவிதமாகவுந் துணியப்படும். விபூதி வெண்ணிறமாகவும், உருத்திராக்கம் கருமை முதலிய பல நிறங்களாகவுங் காணப்படலால், விபூதி வெண்ணிற முடைய சிவரூபமாகவும், உருத்திராக்கம் கருமைமுதலிய நிறங்களையுடைய சத்திவடிவமாகவும் எண்ணப்படுகின்றது. இதனால் சிவமுஞ் சத்தியுங் கூடியவழி எல்லாமாகு மென்பது டெறப்படும். சிவஞ் சத்தி என்னும் இரண்டானுமே முத்தி கைகூடுமென்பது இவற்றின் தாரணத்தாற் றெரிகின்றது.

தேவாதியருஞ் சிவசின்ன தாரணரே.

விட்டுணுவும், அவர் அம்சமென்று வைணவராற் கொள்ளப்படும் விபவநிலையரான சங்கரிடணர், பிரத்தியும்நர், அநிருத்தர், வாசுதேவர் எனப்படுவோரும், கூர்மர், வராகர், நாரசிங்கர், வாமனர், பரசுராமர், மற்சர், தசரத இராமர், பலராமர், கிருட்டிணர் என்னு மூர்த்தங்களும், இனிமேல் சம்பளம் என்னுங் கிராமத்திற் சிவபத்தரான விட்டுணுயசசு என்பவரது கிருகத்தில் உற்பவஞ்செய்யும் கற்கியும், பிரமன், இந்திரன், தேவர், முனிவர், கின்னரர், கிம்புருடர், வித்தியாதரர், கருடர், பூதர், இயக்கர், அசுரர், உரகர், சாரணர், சித்தர், கந்தருவர், பைசாசர், இராக்கதர், போகபூமியர், ஆகாயவாசிகள் முதலிய மேலுலகரும், அரிச்சந்திரன், நளன், புருகுச்சன், புரூரவன், முசுகுந்தன், கார்த்

தவிரியன் என்னும் அறுவர் சக்கிரவர்த்திகளும், கயன், அம்பரீடன், சசிபிந்து, சிபி, பிருது, மருத்துவான், பரதன், சுகோத்திரன், திலீபன், இரகு, அந்திதேவன், யயாதி, மாந்தாதா, பகீரதன், அனங்கன் என்னும் பதினவர் மகா மன்னர்களும், ஏனைய சூரியசந்திரகுல அரசர்களும் விபூதி ருத்திராக்க தாரணமுடையவர் என்பது வேதாகம உபநிடத மிருதி புராணேதிகாச முதலியவற்றுற் குன்றின்மேலிட்ட தீபம்போற் காணப்படுகின்றது. அவற்றை யெல்லாம் பிரமாணங்களால் நிறுவ எம்மனம் பிடர் பிடித்து உந்துமாயினும் விரிவஞ்சி விடுத்தாம். அன்றியும் அதுபற் பல விவாத சபைகளினும் பூர்வபக்கத்தார் முன்னிலையிற் பிரமாண சகிதம் நன்கு நிறுவப்பட்ட தொன்றாகலானும் அஃதொரீஇ மேற்செல்லுதும்.

சூதசங்கிதை.

மாலயனிந் திரன்மற்றை யமரர்மலர் மகளிர்சசி மற்றைவானக்
கோலமட வாரியக்கர் கந்தருவ ரரக்கர்குல வசுரர்வேதச்
சீலமுனி வரர்மற்றே ரிவருளருந் தவமுடையீர் திருவெண்ணீறு
சாலவுமுத் தூளனமுப் புண்டரநா டொறும்போற்றித் தரியார்யாரே.

விஷ்ணுவும் விபூதி ருத்திராக்க தாரணரே.

சிலர் ஆசாரியருட் சிறந்தவராய், சிவசத்திகளு ளொருவராய், சிவபத்தருட் சிறந்தவராய், காத்தற் கடவுளராய் விளங்கும் எம்பெருமாளுக்கும் அவரை வழிபடுவோர்க்கும் விபூதி ருத்திராக்கதாரணம் தக்கதன்று என்கின்றனர். “பஸ்மதிக் தாங்கா ருத்திராக்ஷாபரணஃ—தக்ஷிணயாந் திசி

ஷ்ணு" எனவரும் (அதர்வணவேதம்) பஸ்மசாபால உப நிடத சுலோகத்தானே திருமால் ஸ்ரீகாசி க்ஷேத்திரத்திலே தென்றிசைக்கணிருந்து விபூதிருத்திராக்க தாரணமுடைய ராய் உபாசிக்கின்றனர் என்பது பெறப்படலானும், நாரா யணஸ்ஸலக்ஷ்மீகோ வ்ருஷத்வஜஸமீபத: । ஸஸ்நாதி பஸ்மித ஸ்வாங்க ஸதா த்ரிபுண்ட்ராங்கிதமஸ்தக: ॥ ருத்ராக்ஷமாலாபர ணோ ருத்ரஜப்யபராயண:॥ என்ற காளிகாகண்டச்சுலோ கத்தானும், விஷ்ணுசிவசின்னதாரணரென்பது வெளி. "சி வேநவிஷ்ணுநாசைவ" எனவரும் சூதசங்கிதைச் சுலோக த்தானே திருமாலுக்கும் அவரது தேவியார்க்குஞ் சைவ தருமமும், விபூதி தாரணமுங் கூறப்பட்டமையானும், இன் னும் இராமாவதார மெடுத்தகாலத்து "த்யாத்வா ரகுபதிம் க்ருத்தம் காலாநல மிவாபரம்-பீத க்ருஷ்ணா ஜிநதரம் பஸ் மோத் தூளன விக்ரஹம்" என்னும் இராமாயண சுலோகத் தானும், "ஸ்வர்ண வர்ணஜடாபாரம் ஸாக்ஷாத் ருத்ர மிவா பரணம்-பஸ்மோத் தூளிதஸர்வாங்கம் த்ருஷ்டுவா காமவச ங்கதா" என்னும் அத்தியாத்மராமாயண சுலோகத்தானும், விபூதி தரித்திருந்தனர் என்பது வெளியாகலானும் "கண் ணன்வெண் பூதிபூசிக் கண்டிகைமாலை சாத்திப்-புண்ணியத் திங்கள் வேணியரனிரு பாதம்போற்றி" எனக் கண்ண அவ தாரத்திலும் கண்டிகைநீறு மணிந்தனர். என்று கூர்ம புராணங்கூறுவதனாலும், "சிவஸ்ய விஷ்ணோர் தேவாநாம்" எனவரும் பராசரஸ்மிருதி சுலோகத்தானே விபூதியைத் திரி புண்டரமாகத்தரிப்பின் கேசவ மூர்த்திக்கும் இலக்குமிதே வியார்க்குந் திருப்தி யுண்டாகிறது எனத் தெரிதலானும்,

விட்டுணுவின் அவதாரமென்னும் தத்தாத்திரேயரும், விபூதி தரித்தார் என்று சாண்டில்லியோபநிஷத்தாற் றெரியப்படலானும், 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌾𑌜𑌿𑌨𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑍀𑌯𑌾𑌂𑌸𑍋 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌮𑌾𑌲𑌿𑌕𑌃। 𑌭𑌸𑍍𑌮𑌵𑌾𑌨𑍃𑌜𑍁𑌦𑌣𑍍𑌡𑍋 𑌵𑍈 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍁𑌗𑍀𑌤𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃॥ என்ற பிரமாண்டபுராண சுலோகத்தானே வாமனமூர்த்தியும் விபூதி உருத்திராக்கங்களை யணிந்தன ரென்பது அங்கை நெல்லிக்கனிபோலாயிற்று. ஏனையபிரமாண நியாயங்களானும், விஷ்ணுவும் அவர் அம்சமூர்த்திகளுஞ் சிவசின்னதாரணரும், சிவசின்னதாரணப் பிரியருமாகலின், அவர்க்கும் அவரைவழிபடுமடியார்க்குஞ் சிவசின்னங்களுரியனவாமென்றுதெளியப்பட்டது. மேலிதனை விரித்துநிறுத்துவாம்.

பிரமரும் சிவசின்னதாரணரே.

நாராயணர்க்கு நாம முண்டெனில் அவருந்திக் கமலத்தினின்றும் பிறந்த பிரமதேவராகிய புத்திரரும் மண் புண்டரமுந் துழாய்மணியுந் தரித்திருப்ப ரன்றோ? அவ்வாறின்றி விபூதி ருத்திராக்கங்களை யணிந்துளார் என்று "𑌭𑍂𑌤𑌿𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌜𑌟𑌾 𑌮𑌣𑍍𑌡𑌲𑌮𑌣𑍍𑌡𑌿𑌤𑌃। 𑌅𑌕𑍍𑌷𑌮𑌾𑌲𑌾𑌰𑍍𑌪𑌿𑌤𑌕𑌰𑌃 𑌶𑍁𑌶𑍁𑌭𑍇𑌸𑌪𑌿𑌤𑌾𑌮𑌹𑌃। (பூதித்ரிபுண்ட்ர ருத்திராக்ஷ ஜடாமண்டல மண்டித: அக்ஷமாலார்ப்பிதகர: சுசுபேசப் பிதாமக:) என்னுஞ் சுலோகத்தாற் ஸ்கந்தபுராணம் உரைத்தலால் இனிது தெளியப்படும். தந்தை யெவ்வழி மகனுமவ்வழி" என்றபடி திருமால் விபூதி ருத்திராக்ஷதாரணரா யிருந்தமையாற்றான் பிரமனாகிய புத்திரரும் அவற்றைத் தரித்தனர் என்க.

திருமண்குறி இடையில் வந்ததென்பது.

திருமண் தாரணமாகிய ஊர்த்துவபுண்டரம், இடையில் உண்டாக்கப் பட்டதேயன்றித் தொன்று தொட்டு வந்ததன்று. இளையாழ்வார், உடையவர், பாடியக்காரர் என்று வைணவர்கள் புகழும் இராமாநுஜர் என்பவரால் இற்றைக்குச் சுமார் அ௬௩ வருடக்கு (அதாவது கி-பி 1038வருஷ ஜனவரிமீ க்குச் சரியான கலியுக சகாத்தம் ௪௧௪0வருஷமான வெகுதானியவருஷ தைமாதத்தின்)பின்னர்த் தான் ஏற்படுத்தப் பட்டதென்று அறிக. சென்னைக்கண் நடந்த வைணவ சைவசம்வாதத்தில் எம்மால் இது நன்கு நாட்டப்பட்டபோது, வைணவர் ஒருவராவது அதனை மறுத்துரைத்தார் அல்லர். அன்றியும் "போலி வைணவர்க்குப் புத்திபுகட்டல்" என்ற பத்திரத்தும் இவ்வாறு வரைந்து விடுத்தேம். அதற்கும் இதுகாறும் பதில் எழுதினாரல்லர். அன்றியும் உடையவர் என்னும் இராமாநுஜரது குருவாகிய யாதவப்பிரகாசர் சிவசின்ன தாரணர் என்பது குருபரம்பரையாற் றெரியவரலானும், உடையவர் சகபாடியும் சகோதரருமாகிய பெரியபிராட்டி புத்திரர் கோவிந்தபட்டர் என்பவர், காசியிற் கங்கையாடும் போது ஓர் சிவலிங்கம் அவர் கையில் வந்ததென்றும், அதனால் அவர்க்கு உள்ளங்கைக் கொணர்ந்த நயினர் எனப் பெயர் வந்ததென்றும், அவரச் சிவலிங்கத்தை உடையவராசிரியர் ஆஞ்ஞைப்படி மழலை மங்கலம் என்னும் ஊரிற் பிரதிட்டை செய்தார் என்றும் வைணவரது குருபரம்பரையே கூறலானும், ஆழ்வார்களுடம்

பிரபந்தத்தில் "வெந்தாரென்புஞ் சுடுநீறு மெய்யிற்பூசி" கூத்தன் பொடியாடி, நீற்ரு ளிழன்மணி வண்ணத்தான்" என்பன முதலிய செய்யுள்களால் சிவபெருமானுக்கு விபூதி கூறியதன்றி மட்குறி சொல்லாமை யானும், அவ்வாறே நாராயணர்க்கும் அவனடியார்க்கும் விபூதிருத்திராக்க தாரணம் விதித்தமையானும், மண்புண்டரமாகிய நாமம் இடையிற்ருேன்றிய தென்றறிக.

விபூதி ருத்திராக்கத்தாற் கோளறுதல்.

விபூதி உருத்திராக்கங்களை யணிந்தவர் எவ்விடத்திற் போசனஞ் செய்கின்ருரோ அவ்விடத்திற் பார்வதி சமேதராகிய பரமசிவனும் உண்கின்றனர். உடம்பு முழுதுஞ் சிவசின்னங்களை யணிந்தவரை யெவர் பின் செல்கின்றனரோ அவர்கள் மகாபாதகராயினும் பரிசுத்தராகின்றனர் எனச் சூதசங்கிதை கூறுகின்றது. காலை, உச்சி, மாலையென்னு முக்காலங்களிலுந் தரிக்கின்ற மெய்யன்பர் எக்குலத்தவராயினும் அவரைச்சிவபெருமான் என்றேபாவிக்கக்கடவர்; என மானவசங்கிதையிற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. மெய்யன்புடன் மந்திரத்தாற் றரிப்பவரைச் சிவபெருமான் நீங்காது நிற்பர். அவற்ருற் சர்ப்பம், சூரியன் முதலிய கிரகங்கள், நட்சத்திரங்கள், திசைத்தெய்வம், யமன், காலன், யமதூதர், அக்கினி, கொடுநோய்கள், அவுணர், இடி, பூதங்கள், சிங்கம், புலி, கரடிமுதலிய கொடியவுயிர்களால் வருந்துன்பங்கள் அவரை யணுகமாட்டாவாம். அவர் இருவினைகளையும் வென்று சிவஞானம்பெற்று முத்தியடைவார் என்பது சத்தியம்! சத்தியம்!! முக்காலுஞ் சத்தியமேயாம்.

தணிகைப் புராணம்.

பகைபிணி மண்ணைபன் மந்தி ரத்திறு
மிகையறன் கடையுள வெருட்சி பித்திடர்
வகையெனத் தையுமற மாற்றி யாவர்க்குந்
தகைநல மளிப்பது தவள நீறரோ.

விபூதி ருத்திராக்க விரதம்.

நல்லியலமைந்த ஆசாரியரிடத்திற் சிவதீக்ஷை பெற்று விபூதி ருத்திராக்கங்களை யிடைவிடாது அணிவதே விபூதி ருத்திராக்க விரதமாகும். இது பாசுபத விரதம் எனவும், சிரோவிரதம் எனவும் பெயர் பெறும். பசுபதி வடிவாகிய விபூதிருத்திராக்கங்களைத் தரிக்கும் விரதமாகலின் பாசுபத விரதம் எனவும், மேலாய சிவவிரதங்கள் எல்லாவற்றினும் உயர்வுடைத்தாய், அவற்றிற்குஞ் சாதனமாய் நிற்றலின் சிரோ விரதம் எனவுஞ் சொல்லப்படும். இவ்விரதம் பாவம் நோய், பயம், துக்கவிருத்தி என்பவற்றை நீக்கும். இவ்விரதத்தைக் கொண்டவர் பாசுபதர், மாவிரதர் என்றழைக்கப் படுவர். இதனைக் கண்ணபிரான் அனுட்டித்துப் பெரும் பேதுற்றார் எனக் கூர்மபுராணம், வாயுசங்கிதை, சம்புபாரதம், காளிகண்டம் என்பவற்றிற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. எங்ஙனெனில்:—

கண்ணமூர்த்தி ஆனவர் உருக்குமிணி, சத்தியபாமை காளி, மித்திரவிந்தை, சத்தியை, பத்திரை, சாம்பவதி இலக்கணை, நப்பின்னை என்னும் ஒன்பது பெண்களையும் பதினாறாயிரத்து ஒருநூறு இடைச்சிகளையும் மணந்து,

சாம்பவதி தவிர மற்றையோர் யாவரிடத்தும் பலபுத்திரர்களைப் பெற்றனர். சாம்பவதி யென்பவள் தனக்குப் புத்திரரில்லாமையாற் பெரிதும் வருந்தியழ, கண்ணன் அவளைத் தேற்றி, உபமன்னிய முனிவரிடஞ்சென்று உபாயங்கேட்க, அவர் சிவ தீக்கை செய்து பாசுபத விரதியாக்கித் தவஞ் செய்யவிதித்தனர். அங்ஙனஞ்செய்து சாம்பவதியிடத்தில் சாம்பவான் முதலிய பத்துக் குமாரர்கள் தோன்றப் பெற்று, சிவோகம் பாவனை யடைந்து, அருச்சுனற்குக் கீதை கூறி வைகுண்ட மடைந்தார் என்க. என்னும் அளவில்லாதவர் இவ்விரதத்தைக் கைக்கொண்டு எண்ணிய வெண்ணியாங் கடைந்தார்.

பஸ்ம ருத்திராக்ஷத்தாற் பாலாரிட்ட நிவர்த்தி.

குழந்தைகள், பிறந்தபத்தாநாள் தொடங்கிப்பதினாறு வயதுவரையும், ஒவ்வோர் தேவதைகளாற் பீடிக்கப் படுமென்று நூல்கள் கூறுகின்றன. அத்தேவதைகளாற் குழந்தைகட்குப் பலவகைத் துன்பங்களும் நோய்களும், விகாரங்களும் வருத லநுபவமே. அவற்றி னிமித்தம், காப்புக் கட்டலும், பஞ்சாயுத மணி தரிப்பதும் வழக்கம், அவைகளாற் சிறந்த பயன் கிடையா. விபூதி ருத்திராக்கங்களைத் தரிப்பின், இடாகினி, சன்மினி, பேய், பூதம், பிரமராக்கதம் என்பன வகலுமன்றி, பால அரிட்ட தேவதைகளாகிய நந்தை, பீடணி, காளிகை, வீமரூபி, அங்குசினி, பூதினி, முத்தகேசி, ஆகாயினி, அரிகேராதினி, சகுனி, பூமாயி, உத்தமி, பிங்கலை, கோகர்ணி, பங்கயை, சிமுகி,

சேனி, கும்பகர்ணி, தாபதை, காலார்க்கி, நந்தினி, குரோதனி, தாணுகி, சாகினி, பஞ்சாளை, காமினி, மேதினி, நளினி, மகாகும்பினி, அரனி, ஆகாசகர்ணி, வாயுவிசிக்கினி, சுகந்தினி, வனதேவி, குண்டலியென்னும் அணங்குகளின் பீடைகள் யாவும் சூரியன் முற்பட்ட பனிபோல் ஒழியும் என்க.

சிவசின்ன நிந்தனை பதிபாதகம்.

சிவசின்னங்கள் சிவமென்று துணியப்பட்டமையால் அவற்றை நிந்திப்பவர் சிவபெருமானை நிந்தித்தவராவர். பிரமகத்தி, சோகத்தி சிசுகத்தி, ஸ்திரிகத்தி முதலிய மாபாதகங்களை யெல்லாம் போக்கவல்ல சிவசின்னங்களை நிந்திப்பவர்க்குப் பிராயச்சித்த மில்லை. எவருக்குச் சிவசின்னங்களில் நம்பிக்கை யுண்டாக வில்லையோ அவர்க்குக் கருப்பாதான முதலிய வைதிகக் கிரியைகள் இல்லை யென்று சாபால உபநிடத முரைக்கின்றது. எஞ்ஞான்றும் அவற்றைத்தரித்த பெரியோர்களை எந்தக் கீழ்மக்கள் நிந்திக்கின்றரோ அவர்களை அரசன் ஆராய்ச்சியின்றித்தண்டிக்கக்கடவன் என்று "பஸ்மச்சந்ந சாவாங்கம்" என்வரூஉஞ் சுலோகத்தாற் பராசரஸ்மிருதி தெரிக்கின்றது. வேதத்தால் விதிக்கப்பட்ட திருநீற்றையும் கண்டிகையையும் பிராமணன் ஆயினும் அத்தியாச்சிரமி ஆயினும் அணியாது விடுவரேல் பதிதராவார் என்று கந்தபுராணம் உரைக்குமேல், அவற்றை நிந்திப்பார்க்கு உய்தி யென்னே? எவனுக்குச் சிவசின்னங்களில் வெறுப்புண்டாகுமோ அவனது பிறப்பிற் சாங்க

ரிய முண்டு என்று பண்டிதர் ஊகிக்க வேண்டும் என்பது பராசரவாக்கியம். சிவசின்னங்களையாவது அவற்றைத்தரித் தவரையாவது நிந்திப்பவர் யாவரோ அவருடைய வமிசபரம்பரை சங்கீரணமாய்விடும் என்று "யேபஸ்மதாரிணந் த்ருஷ்ட்வா" எனவரூஉஞ் சுலோகத்தால் வாசிட்டலிங்க புராணம் உணர்த்திற்று. ஆதலாற் சிவசின்னங்களை நிந்திப்பவர் அதிபாதகராய், எரிவாய் நரகிற்கு இரையாகி, புழு, பன்றி முதலிய புன்பிறப்பு எடுத்தெடுத் துழல்வர் என்பது சத்தியமே.

சிவசின்ன தூஷண காரணம்.

சில பாஞ்சராத்திரிகளும், பிறசமயிகளும், திருநீற்றைப் பிணச்சாம்பல் என்றும், மாட்டுச்சாம்பல் என்றும், உருத்திராக்கத்தை இலந்தைக் கொட்டை என்றும், அவை பிரமகத்தி முதலிய பாதகஞ்செய்தவர் அணிவது என்றும், கொடிய அசுரர் பொருட்டு விதிக்கப்பட்டன வென்றும், இன்னுஞ் சிலர் அவற்றை யணிவதால் யாதோர்பயனு மின்றென்றும் வாயில் வந்தவாறு நிந்திக்கின்றனர். நிந்திக்கும் அவர்கள் தத்தங் குறிகளும் அவ்வாறு பிறரால் நிந்திக்கப்படு மென்பதனை யறியாமை யென்னோ? பிருந்தை யிறந்தெரிந்த பிணச்சாம்பலிற் புரண்ட நாராயணரைத் தெய்வமாக்கொண்ட விவர்க்குப் பிணச்சாம்பல் அருவருப்பாயது கலிகால விந்தையே. சிவசின்னங்கள் பிரமகத்தி முதலிய பாதகங்களை நீக்குமேல், மற்றைய பாவங்களையும் நீக்குமென்பது வெள்ளிடைமலையே. பாவநிவாரணமெனவே ஞான

மும், அதனால் முத்தியும் சித்தித்தலினாலும், உலகத்துள்ளார் யாவரும் பாவமுள்ளாராகலானும், யாவரும் அணிய வேண்டுமென்பது அவரது வாய்ச்சொல்லானே போதரும். கண்மணிகொட்டையெனில் துழாய்மணியும் ஓர்கொட்டையென்றன்றோ முடியும். விட்டுணு விக்கிரகங்களும் கல், மண் என்றன்றோ கூறித் தமக்குத் தாமே குற்றம் ஏற்றுகின்றனராவர். இவ்வாறு நிந்தித்தல் அன்றி அவைதிகமாய மண், சாந்து, குங்குமம், மஞ்சள் முதலிய குறிகளை யிடுவது முற்செய்த தீவினைகளாலே யாம். திருநந்திதேவர், ததீசிமுனிவரர், கௌதம விருடியனார், பிருகு முனிவர், கண்ணுவ மாதவர், வாமதேவ தாபதர், அகத்தியனார் முதலிய பெரியோரா லடைந்த சாபமே இப்பாதகங்கட்கு ஏதுவாக்கியது. அதனை "விப்ராணாம் ஞாநஹீநாநாம் ஸாவேதவேதவாதிநாம் । ஸிவேஹஸூர்ர்த்ஷிணாஞ் தேஷாம் க்ஷேத்ரஜீநாம் ஸ்ரீ ஸுஜாயதே ॥" என்ற பவிடிய புராணச் சுலோகத்தானும் பிறவாற்றானு தெளிக.

சைவபூஷண மந்திர வகைகள்.

சிவபூஷணங்களாகிய விபூதி ருத்திராக்கங்களை யணிவோர் மேற்காட்டப்படும் மந்திரங்களைக் குருமுகமாக அறிந்து தரிக்கவேண்டும். அவையாவன:—சுத்தப் பிராசாதம், மூலப்பிராசாதம், தத்துவப் பிராசாதம், ஆதிப்பிராசாதம், ஆன்மப்பிராசாதம் என்னும் ஐவகைச்சிருட்டிரூபசிவமந்திரங்களும், மோக்கதம், அபிவிர்த்தி, காமியம், சாந்திகம்,

பௌட்டிகம் என்னும் ஐவகைத் திரூப சதாசிவ மந்திரங்களும், மூவகைச்சங்காரரூப மகேசுரமந்திரங்களும், சாகல்லியப் பிரணவம், சௌக்கியப் பிரணவம், சாம்பவப் பிரணவம், சருவவசிப் பிரணவம், சாயுச்சியப் பிரணவம் என்னும் ஐவகைப் பிரணவ மந்திரங்களும், மூல பஞ்சாக்கரம், தூல பஞ்சாக்கரம், சூக்கும பஞ்சாக்கரம், காரணபஞ்சாக்கரம், மிசிர பஞ்சாக்கரம், தார பஞ்சாக்கரம், முத்தி பஞ்சாக்கரம், மாயாக்கிய பஞ்சாக்கரம், பிராசாத பஞ்சாக்கரம், நின்மல சாக்கிர பஞ்சாக்கரம், நின்மல சொப்பன பஞ்சாக்கரம், நின்மல சுழுத்தி பஞ்சாக்கரம், நின்மல துரிய பஞ்சாக்கரம், நின்மல துரியாதீத பஞ்சாக்கரம் என்னும் பதினன்குவகைப் பஞ்சாக்கர மந்திரங்களும், சடக்கரம், அட்டாக்கரம், நவாக்கரி, தசாக்ஷரி, பஞ்சதசாக்கரம் என்னுந் தேவமூல மந்திரங்களும், சிவாஸ்திரம், க்ஷுரிகாஸ்திரம், பாசுபதாஸ்திரம், வியோமாஸ்திரம், அகோராஸ்திரம், என்னும் ஐவகை அத்திர மந்திரங்களும், ஈசானுதி பஞ்சப்பிரம மந்திரங்களும், காயத்திரி, மிர்த்யுஞ்சயம், தக்ஷிணமூர்த்தி மந்திரம், சரப-விக்கினேசுர - வைரவ - வீரபத்திர-சுப்பிரமணிய - வித்தியேசுர - துவார பாலக - பிரம - விட்டுணு - சூரிய - தேவாதி - மந்திரங்களும், துர்க்கை, இலக்குமி, சரசுவதி, புவனேசுவரி, அசுவாரூடி, திரிபுராம்பிகை முதலிய மகாசத்தி மந்திரங்களும், சித்தசாவரர், சத்திசாவரர், மேருதந்திரர், சாகினி தந்திரர், இடாகினி தந்திரர், கூர்மாண்டர், சல்லியர்முதலாய சித்தமந்திரங்களும், ஏனை

ய கிரியா மந்திரங்களும் ஆம். இவை உபதேசக் கிரமமாக அறியவேண்டும் அருமைபற்றி விரிக்காதுவிட்டாம்.

மந்திரப் பிரயோகம்.

மேற்கூறப்பட்ட மந்திரங்களை யறிந்து அவற்றுடன், காலம், தேசம், காரியம் என்பவற்றிற் கேற்ற மந்திரங்கொண்டும், அவ்வம் மந்திரங்களின் வாசகம், வாச்சியம், பாவகம், இலக்கியம், இலக்கணம், தியானம், நிறம், சந்தசு, அதிதேவதை, நியாசம், பீசம், வியாகிருதி, எண் என்பவற்றை யறிந்தும், ஆறங்க மந்திரங்களின் கிரமத்திற்கேற்ப நமஸ், ஷட், ஹர, வஷட், ஹூம், வௌஷடு, பட் என்னும் ஆறு பல்லவங்களை யொட்டியும், பஞ்ச அங்க மந்திரங்களுக்கே நேத்திரபல்லவம்விட்டும், அங்கமிலா மந்திரங்களுக்கு அங்கம் கற்பித்தும், இருதயபல்லவம், சிரபல்லவம், சிகாபல்லவம், கவச பல்லவம், நேத்திர பல்லவம், அத்திர பல்லவம் என்பவற்றை யெவ்வெக் காரியங்களுக்கு எங்ஙன முச்சரிக்க வேண்டுமோ அங்ஙனஞ் சேர்த்தும், மானசிகம், வாசிகம், உபாஞ்சு என்னுங் கிரமம் அறிந்தும் பிரயோகிக்க வேண்டும்.

மந்திர சமஸ்காரவிதி.

இவ்விதி வாதுளாகமம், சாரதர் திலகம், மந்திர தேவதாப் பிரகாசிகை, பிரபஞ்ச மந்திரசாரம், மந்திர சுகசிரோத்தம் என்னு நூல்களினும், அதர்வண வேதத்தும், தனுர் வேதம் ஆகிய உபவேதத்தும், சந்தசு என்னும்வேதாங்கத்

தும் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. அது ஜெனம், சீவனம், புடேவதானம், போதனம், அபிடேகம், விமலீகரணம், ஆப்பியாயனம், தர்ப்பணம், தீபனம், குத்தம் எனப் பத்து வகைப்படும். இவற்றை வடநூலார் தச சமஸ்காரம் என்பர். இவையிற்றை விரிப்பிற் பெருகும். ஆகலின் விடுத்தாம்.

விபூதி விசேட மந்திரம்.

முன்னர்க் கூறப்பட்ட மந்திரங்களுரிய வாயினும், அவற்றுள்வேதாகம உபநிடத மிருதி புராணங்களில் விதந்து சொல்லப்பட்ட மந்திரங்கள் ஐந்துவகையுள. அவை பஞ்சப்பிரமம், திரியம்பகம், திரியாயுஷம்மாநஸ்தோகம், அக்கினிரிதி என்பனவாம். பஞ்சப் பிரமத்தைப் பஸ்மசாபால உபநிடதமும், திரியம்பகமுதலியனவற்றைச் சித்தம் காரணம்முதலிய சிவாகமங்களும், திரியாயுஷாதிமந்திரங்களைச் சாங்கியாயனகுகியம்,மாத்யந்தினகுகியம்,பிருகச்சாபால உபநிடதம் என்பவும் மாநஸ்தோகே என்னு மந்திரத்தைச் சுவேதாச்சுவதர உபநிடதமும் விசேடித்தனவென்று கூறுகின்றன. அவற்றினும் அக்கிரிதி என்பது முதலாய சத்த மந்திரங்களே விசிட்டமென்று சாபால உபநிடதமும் ளுறிலி.தூஜிநாஸஷூஷ ஹீகவா ॥ என்று அதர்வசிரோபநிடதமும், ளுறிலி.துஜஹீஸெதூஸ ॥ என மற்சபுராணமும், அவ்வாறே சூதசங்கிதையும் முழங்குகின்றன.

திருநீறே நல்வழி.

நல்வழி கூறவந்த தெய்வப்புலமை ஔவைப்பிராட்டியாரும் "நீறிலா நெற்றிபாழ்" என்றார். அன்றி மண்

ணில்லா நெற்றிபாழ் என்றுவது, சந்தன மில்லாத நெற்றி பாழ் என்றுவது அருளினாரல்லர். அதனால் அவை அவை திக மென்றுவது, சிறந்த பயனுடையன அல்ல வென்று வது, அக்காலத்து நவீன மண்புண்டரம் இல்லை யென்று வது கொள்ளற்பாற்று. திருநீறு நல்வழியிற் சேர்ந்தமை யா லன்றோகூறினர். "திருவெண்ணீ றணியாததிருவி லூரும் - அவை யெல்லா மூரல்ல வடவிகாடே" என்றார் தமிழ் வேதத்தாரும். திருநீறணியாத நெற்றியைக் கொளுத் துக; சிவாலய மில்லாத கிராமத்தைச் சுடுக. என்று யிஹ்ஷுஸா ஹிதஂஷாமஂ யிஹ்ராஜ ஶிவாஸ்யாஂ। எனவரு உஞ் சுலோகத்தாற் கூர்மபுராணந் தெரித்ததுங் காண்க. இதனானும் திருநீறே நல்வழி யென்பது தெளியப்பட்டது.

விபூதி ஸ்நானம்.

விபூதிஸ்நானம் ஆக்கினேயஸ்நானம் எனவுஞ் சொல் லப்படும். "ஆக்கினேயம் பஸ்மஸ்நானம்' என்று வேத முழங்குகின்றது. ஆக்கினேயஸ்நானம் என்றால், அக்கினி சம்பந்தமான நீற்றிற்குளித்தல் என்பது பொருள். முக்கிய மா நீரின்மூழ்குதற்கு வாய்க்காதகாலத்தும், நீரினாலுமொ ழியாக் குற்றநேர்ந்தகாலத்தும் இந்தஸ்நானங் கொள்ளப்ப டும். இந்த ஸ்நானம் கங்கை முதலாய புண்ணிய நதிகளிற் றோய்வதைப்பார்க்கினும் கோடிமடங்கு பலம் அதிகம் என் றுணர்க. அது "பஸ்மஸ்நாநம் ஜலஸ்நாநாத் கோடி புண்ய குணம்பவேத்" என்ற காமிகாகம சுலோகத்தாலுணர்ந்தா ம். விபூதிஸ்நானஞ்செய்வோன் உடம்பினைச் சுத்திசெய்து

"உத்திஷ்ட்டந்து பூத பிசாச்சா ஏதேஷாம விரோதே நப் ரம்மகம்ம சர்மாரம்பே" என்று நீரினை யெடுத்து நிலத்திற் புரோக்ஷித்துப் பூமி சுத்தஞ் செய்து, வடக்கு முகமாகப் பதுமாசனத்திலுட்கார்ந்து, மும்முறை ஆசமனபிராணாயா மங்கள் இயற்றிச் சங்கற்பித்து, குரங்கமுத்திரையினால் நீற் றைப் பஞ்சப்பிரம மந்திரஞ்சொல்லி யெடுத்து வலக்கையி லுன்மூடி, வலத்தொடைமீதுவைத்து "அக்னிரிதி" முதலா ன ஏழுமந்திரங்களையும் ஏழுதரமுச்சரித்து, "மாநஸ்தோ கதே," என்ற மந்திரத்தாற் சர்வாங்கமும் புரோக்ஷிக்கக் கடவன். அதன் பின்னர்,

"பிராணாயாம பூர்வோக்த சிவப்பிரீதி யர்த்தம் (காலை உச்சி-மாலை) சந்தியா சந்தியாங்கம் யதாசக்தி காயத்ரீ செபம் கர்ஷயே" என்று சங்கற்பஞ் செய்துகொண்டு "ஓம் பூர்புவ: சுவ: தத்ஸவி துர்வரேண்யம் பர்க்கோதே வஸ்யதீமஹி தியோயோந ப்ரசோதயாத்" என்ற காயத் திரி மந்திரம் இயன்றவரை செபித்து, விபூதிக்குள்மூழ்கின தாகப் பாவித்துப்பஞ்சாக்கரத்துள் பதி, அருள், ஆன்மா என்னும் மூன்றெழுத்துச் சேர்ந்த மந்திரத்தைச் செபிப்ப தேயாம். அது க்ஷயஸ-ஹஸ-ஸஃ க்ஷாமாஹ்ரூ-ஹூம் ஹ்லூஹ்ரூ நவியிம் ॥ என்றற் றொடக்கத்தவாகப் பிருகச்சாபால உப நிடதத்தில் ஆறுவது பிராம்மணத்துக் கூறப்பட்டிருக்கின் றது.

விபூதி தரிக்குங் காலங்களில் ஓதவேண்டிய திருநீற்றுப் பதிகத்தைக் காட்டுதும். அஃது திருவருண்ஞானச் செல்

வராய திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனாராற் கூன்பாண்டிய னுடைய வெப்புநோயைத் தீர்த்தற்காகவும், எம்மனோரது பிறவித் துன்பங்களை வேரறக் களைதற்காகவும் ஓதியருளப் பட்டது. ஆரிய வேதத்திற் பஸ்மசாபால உபநிடதம்போ லத் தமிழ்வேதமாகிய தேவாரத்தும் இது பெருமை வாய்ந் தது. ஆதலால் தரிக்குங் காலத்து ஒவ்வொருவரும் அத னை மெய்யன்புடன் ஓதக்கடவர்.

திருநீற்றுப் பதிகம்.

பண் - காந்தாரம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மந்திரமாவதுநீறுவானவர்மேலதுநீறு
சுந்தரமாவதுநீறுதுதிக்கப்படுவதுநீறு
தந்திரமாவதுநீறுசமயத்திலுள்ளதுநீறு
செந்துவர்வாயுமைபங்கன்றிருவாலவாயான்றிருநீறே. (௧)

வேதத்திலுள்ளதுநீறுவெந்துயர்தீர்ப்பதுநீறு
போதந்தருவதுநீறுபுன்மைதவிர்ப்பதுநீறு
ஓதத்தகுவதுநீறுவுண்மையிலுள்ளதுநீறு
சீதப்புனல்வயல்சூழ்ந்ததிருவாலவாயான்றிருநீறே. (௨)

முத்திதருவதுநீறுமுனிவரணிவதுநீறு
சத்தியமாவதுநீறுதக்கோர்புகழ்வதுநீறு
பத்திதருவதுநீறுபரவவினியதுநீறு
சித்திதருவதுநீறுதிருவாலவாயான்றிருநீறே. (௩)

காணவினியதுநீறுகவினைத்தருவதுநீறு
பேணியணிபவர்க்கெல்லாம்பெருமைகொடுப்பதுநீறு

(1) மந்திரம்—மந் - நினைப்பவனை, திர - காப்பது. நீறு - பாவங்களையெல்லாம் நீறுக்குவது. தந்திரம் - சிவாகமம். செந்துவர் - செந்நிறமுடையபவளம்.

மாணந்தகைவதுநீறுமதியைத்தருவதுநீறு
சேணந்தருவதுநீறுதிருவாலவாயான்றிருநீறே. (௪)

பூசவினியதுநீறுபுண்ணியமாவதுநீறு
பேசவினியதுநீறுபெருந்தவத்தோர்களுக்கெல்லா
மாசைகெடுப்பதுநீறுவந்தமதாவதுநீறு
தேசம்புகழ்வதுநீறுதிருவாலவாயான்றிருநீறே. (௫)

அருத்தமதாவதுநீறுவவலமறுப்பதுநீறு
வருத்தந்தணிப்பதுநீறுவானமளிப்பதுநீறு
பொருத்தமதாவதுநீறுபுண்ணியர்பூசும்வெண்ணீறு
திருத்தகுமாளிகைசூழ்ந்ததிருவாலவாயான்றிருநீறே. (௬)

எயிலதுவட்டதுநீறுவிருமைக்குமுள்ளதுநீறு
பயிலப்படுவதுநீறுபாக்கியமாவதுநீறு
துயிலைத்தடுப்பதுநீறுசுத்தமதாவதுநீறு
வயிலைப்பொலிதருசூலத்தாலவாயான்றிருநீறே. (௭)

இராவணன்மேலதுநீறுவெண்ணத்தகுவதுநீறு
பராவணமாவதுநீறுபாவமறுப்பதுநீறு
தராவணமாவதுநீறுதத்துவமாவதுநீறு
வராவணங்குந்திருமேனியாலவாயான்றிருநீறே. (அ)

மாலொடயனறியாதவண்ணமுமுள்ளதுநீறு
மேலுறைதேவர்கடங்கண்மெய்யதுவெண்பொடிநீறு
வேலவுடம்பிடர்தீர்க்குமின்பந்தருவதுநீறு
வாலமதுண்டமிடற்றெம்மாலவாயான்றிருநீறே. (௯)

---

(2) போதம்-ஞானத்தெளிவு. (3) சித்தி-அணிமா முதலிய அட்டமாசித்திகள். அன்றிச் சாத்துவிககுண சித்தி முதலியவும், யோகசித்திகளுமாம். (*) அருத்தம் - மெய்ப்பொருள். (7) எயிலது—எயில் - மும்மதில். அது - பகுதிப் பொருள் விகுதி. அட்டது- அழித்தது. அயில் - கூர்மை. (9) இராவணன் - அழுதலைச் செய்தவன்; இலங்கையரசன். பரா-பரவின், வணம்-வடிவம்.

குண்டிகைக்கையர்களோடுசாக்கியர்கூட்டமுங்கூடக்
கண்டிகைப்பிப்பதுநீறுகருதவினியதுநீறு
எண்டிசைப்பட்டபொருளாரேத்துந்தகையதுநீறு
அண்டத்தவர்பணிந்தேத்துமாலவாயான்றிருநீறே. (க0)

ஆற்றலடல்விடையேறுமாலவாயான்றிருநீற்றைப்
போற்றிப்புகலிநிலாவுபூசுரன்ஞானசம்பந்தன்
தேற்றித்தென்னனுடலுற்றதீப்பிணியாயினதீரச்
சாற்றியபாடல்கள்பத்தும்வல்லவர்நல்லவர்தாமே. (கக)

திருச்சிற்றம்பலம்.

விபூதி யுபநிடதம்.

விபூதியின் மகிமைகளை யெல்லாம் எடுத்துரைப்பது விபூதியுபநிடதமாம். இது பஸ்மசாபால உபநிடதம் என்று அழைக்கப்படும். இவ்வுபநிடதம் நூற்றெட்டு உபநிடதங்களுள் எண்பத்தேழாவது உபநிடதம். நான்காம் வேதமாகிய அதர்வண வேத பாகமாயுள்ளது. இதனை யோககுண்டலீ யுபநிடதத்திற்கு முன்னர் வைத்து, முத்திகோபநிடதம் பிரதிபாதித்தமையால் யோகிகளாலும் தள்ளத் தகாதது திருநீறென்பது பெறப்படும். விபூதியின்பெருமைகளை முன்னர்க்கூறிய உபநிடதங்களுரைத்தாலும் இது அவைபோலின்றிச்சிறப்பாக எடுத்துப்பேசும். இது புசுண்டமகாரிஷியானவர், வேறொரு சகாய மின்றித் தானொன்றே கொள்ள, முத்தியைக்கொடுக்கும் பொருளெதுவென்றுவினவ, "கைலாச சிகராவாசமோங்காரஸ்வரூபிணம் மஹாதேவம்" என்று சிறப்பிக்கப்பட்ட இரணிய நிறமுடைய காலாக்கினி

(10) குண்டிகைக்கையர் - சமணர். சாக்கியர் - புத்தர். கண்டிகைப்பிப்பது என்க. (11) அடல் - வெற்றி. புகலி - சீகாழி. தென்னன் - கூன்பாண்டியன்.

ருத்திரராலே விபூதியே அவ்வாருக முத்தியை யளிப்பதொன்று. வேரோர்சாதனமும் அத்தன்மையதாகாது; என்று அதன் மகிமைகளையும் விதிகளையும் மந்திரங்களையும் பலன்களையும் எடுத்தோதின விடயங்களைச் சொல்வது, "அத்வைதம் சதுர்த்தம் ப்ரஹ்ம விஷ்ணு ருத்திராதீத மேகமாசாச்யம் பகவந்தம் சிவம்" என்று சிவபெருமானே அத்வைதமாகிப்பிரமவிட்டுணுருத்திரர்களுக்கு மெட்டப்படாத பகவராய், ஏகராய், நான்காவது பொருளாயிருப்பவரென்றும் எடுத்து முழங்கும், ஏனைய சித்திர புண்டரங்களையாவது ஊர்த்துவ புண்டரங்களையாவது எடுத்து விதந்திலது. இதுவன்றி எழுபத்தேழாவது உபநிடதமாகிய பாசுபதப்பிரமோபநிடதமும் ஆங்காங்கு இவ்விபூதி மகிமையைக் கூறுநிற்கும்.

விபூதியுட்கொள்ளும் மருந்துமே.

விபூதி மேனிமேலணியப்படு மொருபொருளாக இருக்கின்ற தன்றி, மருந்தாகவும் உட்கொள்ளும் மேன்மையுடைத்து. அதனை யுட்கொள்ளின் தேக அசுத்தங்களைப் போக்கி, எழுபத்திராயிரம்நாடிகளுக்கும் வலிமையை உண்டாக்கும். வாதத்தா லுண்டாகும் எண்பத்தொரு வியாதிகளையும், பித்தத்தா லுண்டாகும் அறுபத்துநான்கு வியாதிகளையும், கபத்தா லுண்டாகும் இருநூற்றுப்பதினைந்துவியாதிகளையும் நீக்குமென்பது அநுபவத்திலுள்ளதேயாம். இதுபற்றியே உபவேதத்து ளொன்ருய், எல்லாவற்றையும் அநுட்டித்தற்குச்சாதனமாகிய உடம்பை நிலைபெறச்செய்தற்கு

வேண்டப்படு மவைகளைக் கூறுகின்ற ஆயுர்வேதமும் திரு நீற்றைப் பூசும் மருந்தாகவும், புசிக்கும் மருந்தாகவும் வியந்து கூறிற்று. மண்ணையாவது கோபி சந்தனத்தையாவது கூறவில்லை. அநாரியர் முதலிய பிறசமயிகளும் நீராடிய வுடன் சிலர் இதனையும், வேறு சிலர் இதுபோன்ற ஓர்மாவினையும் இட்டுவருதல் பிரத்தியக்ஷமே. பிணச்சாம்பல் என்று தூஷிக்குங் குரூர வைணவர் தாமும், வைசூரி, விடபேதி காலங்களில், வேப்பிலையுடன் விபூதியையும் வைத்து ஆதரித்து வருகின்றமை யாவரு மறிந்த விடயமே. இங்ஙனமே.

ததாபஸ்மாரகுஷ்டாத்யா நச்யந்தி வ்யாதய: க்ஷணாத் ।

(ததாபஸ்மாரகுஷ்டாத்யாநச்சந்திவ்யாதய: க்ஷணாத்) என்றதனாலே, திருநீற்றினால் அபஸ்மாரம், குஷ்டமுதலிய நோய்கள்யாவும் ஒருகணகாலத்துள் நீங்கும் என்று கந்தபுராணம் உரைக்கின்றது. "பஜநாத் சர்வபாபக்நம் ஸ்மரணாச்ச சிவசங்கரம்" என்ற சங்கரசங்கிதைச் சுலோகத்தானே விபூதியையுண்ணுவதனால் எல்லாப் பாவங்களும் தொலையும் என்று அறியக்கிடக்கின்றது. இதனாலன்றோ திராவிடவேதமும் "வருத்தந்தணிப்பதுநீறு, ஏலவுடம்பிடர்தீக்கு மின்பந்தருவதுநீறு, கவினைத்தருவது நீறு, மதியைத் தருவது நீறு" என்று முழங்காநிற்கும்.

அன்றியும் ஆயுர்வேதமும், தன்வந்திரி நூலும், சித்தர் நூல்களும் வியாதிகட்குப் பரிகாரமாக "மணிமந்திர ஔஷதம்" என மூன்று கூறின. இம்மூன்றனையும் எவ்வித

நோயாளியாவது கொள்வானாயின், அவனுக்கு அந்நோய்
நீங்கும் என்பதுசத்தியம் என்று ஆணை கூறினர்பெரியோர்
அவை யென்னவென்று ஆராயுங்காலத்து, மணி என்பது
பொருள் எனவும் இரசமணி எனவும், மந்திரம் என்பது
சுளுக்குமந்திரம், விட நிவாரணஞ் செய்யுங் கருடமந்திரம்
முதலியன எனவும், ஔடதம் என்பது கலிகம், கியாழம்,
குளிகை, பற்பம், சிந்தூரம், சூரணம், இலேகியம், தைலம்
முதலாயின வெனவுங் கூறுநிற்பர். இம்மூன்றும் ஒருவாறு
பரிகாரமாகச் சொல்லப்படினும், அவையெல்லாம் துன்பத்
திற்குக் காரணமாய் தீவினைக்கு மூலமான ஆணவம் அறு
விடத்துப் பயன்படாவாகலின் அதனையும், பிறவிப்பிணி
யையும், தேகப்பிணியையும் ஒருங்கேயறுப்பன மூன்றே
யதனாற் கூறப்பட்டபொருளாம். எங்ஙன் எனில், மணி
என்பது உருத்திராக்க மணியாம். மந்திரமென்பது திரு
வைந்தெழுத்தாம். ஔடதம் என்பது விபூதியேயாம். இ
வைகளே பிணிகளை வேரோடுகளைவனவாம். மருந்து ஆவன
பலபிணிகட்கும் ஏற்றனவாயும், சுவை வீரியம் விளைவாற்
றல்களான் மேம்பட்டனவாயும், எளிதி னெய்தப் படுவன
வாயும், பகுதியோடு பொருந்துதலுடையனவாயும், விளங்
கும் நால்வகைத்திறத்தன. இவ்விலக்கணம் நிரம்பப்பெற்ற
மருந்து, முற் சொல்லப்பட்ட கலிக முதலாயின வாகா.
அவ்விலக்கண முடைய மருந்து எதுவெனத் தீர்மானிக்
கின், சொல்லப்பட்ட தன்மைகளை யுடைய விபூதியேயாம்.
இவ்விபூதியை மெய்யன்புடன் உட்கொண்டக்கால் சர்வ
பிணிகளும் நீங்கு மென்பதற்கு ஐயமின்று. மேற்கூறிய

மூன்றுங்கொண்டே நாயன்மார்கள் பிறவிப்பிணி முதலிய எல்லாவற்றையும் நீக்கிச் சிவசாயுச்சியத்தை யடைந்தனர்.

காஞ்சிப் புராணம்.

பேயன்னபுறச்சமயப் பிணக்குநூல்வழியனைத்தும்
பிழையே யன்றி
வாயன்மைதெளிந்துசைவ சித்தாந்தவழிதேறி
யதீத வாழ்விற்
போயன்மியஞ்செழுத்துந் திருநீறுங்கண்டிகையும்
பொருளாக்கொண்ட
நாயன்மார்திருக்கூட்டம் பணிந்திறைஞ்சும்பெருவாழ்வு
நான்பெற்றேனால்.

இதனாலும் விபூதி முதலிய மூன்றுமே பொருளாகக் கொண்டாரென்பது தெற்றெனவிளங்குகின்றது. இன்னன் நியாயங்களான் விபூதி தரிக்கத்தக்க மருந்தாவதன்றி யுட்கொள்ளற்கு முரியபெரிய அருமருந் தென்பது சித்தாந்தமாயிற்று. மற்றைய திருமண்ணாவது கோபிசந்தனமாவனும் அங்ஙனமே இரண்டற்குஞ் சிறப்பாகாமை யறிக.

விட்டுணு விபூதியுண்டது.

ஸ்ரீமந்நாராயண மூர்த்தியானவர் விபூதிருத்திராக்ஷங்களைத் தமது திருமேனியில் அணிந்தனர் என்று வித்தைகள் கூறுமன்றி, திருநீற்றை மாசு நீங்கும்பொருட்டு உண்டனர் என்றும் வேதம் முழங்காநிற்கின்றது கௌதமர்க்கும் அகலிகைக்கும் நடந்த விவாகத்திலே போயிருந்த முனிவர் தேவர் யாவரும் அகலிகையின் அழகினாலே மோகமீறித்

தாது கலிதப்பட்டனர். அவ்வாறு சீதரர்க்குமாயது. அதஞல் மனத்துக்கமுற்று, அந்தப்பாவத்திற்குப் பிராயச்சித்தமெதுவென்றுகேட்ப, தத்தாத்திரேயர், துருவாசர்முதலிய இருடியர்திருநீறே அதனையும், அதுபோன்றபாவங்களையும் மாற்றுவது என்றுகூற, அவ்வாறே மற்றையோரும் நாராயண மூர்த்தியும் விபூதியைத் தாரணஞ்செய்ததன்றி மருந்துபோல உண்டனர் என்றும் இருபத்தாறுவது உபநிடதமாகிய பிருகச் சாபால உபநிடத முரைக்கின்றது. அதனை ஸ்ரீஜள தஉவிவாஹகாமெ தாஃஹஸ்ராஷ॥ என்று தொடங்கிச் செல்லும் ஷ உபநிடதத்து ஆறுவது பிராஹ்மண சுருதி வசனங்களால் உணர்க.

விபூதி யிலக்கணம்.

விபூதியாவது சிவாக்கினியிலாவது யாக அக்கினிகளாலாவது நல்லிலக்கணமுடைய பசுவின் சாணத்தைக் கொள்ள வேண்டிய முறைப்படி கொண்டு, மந்திரங்களாலுருட்டி தகிப்பித்த திருநீறும்.

சிவாக்கினி விபூதி.

அஃதாவது சிவமாகிய அக்கினியினின்றும் பூத்த திருநீறும். இதனையே குருபற்பம், மகாபற்பம் என்பர். "ஆதி பகவன் ஞானவடி வழலிற் பூத்து நித்தியமாய்" என்றார் திருப்போரூர்ப் பிள்ளைத்தமிழாரும். "நீறுபூத்த நெருப்பு என்றவழக்குமுணர்க. சிவபெருமான் அக்கினி வடிவரும், அக்கினிக்கண்ணரும், அக்கினிதாரணரும், அக்கினிபூதேசரும் ஆகலின் அக்கினியென வேதங்கள்முழங்கும். அதனாற்

ருன் புதுச்சந்நிதிக்கோயிற்க ணெழுந்தருளு நங்குல தெய்வச் சிரோமணியாம் முருகவேளையும் அக்கினிபூ ஊன்று நூல்கள் கூவாநிற்கும். சிவாக்கினி மூர்த்தியானவர் ஆகவனீய முதலிய மூன்றக்கினிக்குங் காரணராகி, தூம்பிரம், அர்ச்சிடம், ஊடம், மச்சுவலினி, சுவாலினி, விஸ்புலிங்கினி, சுசுரிச்சுவரூபம், கபிலம், அவ்வியம், கௌவியம், வகா என்னும் பத்துவகைக் கால அக்கினி மண்டல நடுவில் இருக்கின்றவராய், இருதலை, சிருங்கம், கபர்த்தம், சந்திரகலை முக்கண், உபவீதம், திரிமேகலை, மூன்று பாதம், என்பவற்றுடன், சுவாகாசத்தி, சத்தியக்கினி, சுருக்கு, சுருவை என்பன தரித்த வலக்கரங்கள் நான்கும், தோமரம், தாலவிருத்தம் (விசிறி) நெய்ப்பாத்திரம் தரித்த இடக்கரங்கள் மூன்றும், இரத்த நிறமும், இரத்த வத்திரமுமுடைய, இரத்த கந்தாதிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அக்கினி மூர்த்தியாம். இவ்வக்கினியி னின்றுந் தோன்றிய திருநீறே எல்லாவற்றினும் விசேடித்ததென்ப. அதுவே சிவாக்கினி விபூதியாகும்.

விபூதி வரலாறு.

திருவருளுருவாகிய உமாதேவியார் தமக்குப் பத்தினியாகத்தோன்ற, ஆணவமலத்தை நீக்கி யருளும் வேதியராகிய சிவபெருமான் பிரளயவெள்ளமே நீராகவும், அளவில்லாத அண்டங்களே மண்டபங்களாகவும், சமுத்திரத்தாற் சூழப்பட்ட பூவுலகமே வேதிகையாகவும், அரி, பிரமன், இந்திரன்முதலிய தேவர்கள்யாவரும் அவியாகவும், ஏனைய உயிர்களே பசுக்களாகவுங் கொண்டருளித் தமது நெற்றியா

கிய குண்டகங்களுள்ள அக்கினிக்கண்ணினின்றும் அக்கினியையெழுப்பி யாகஞ்செய்தருளினர். அந்த யாகத்தினின்றுந் தோன்றிய வெண்டிருநீற்றை அகங்கார மமகாரமாகிய அகப்புறப் பற்றுக்களழியுமாறு விஞ்ஞானகலர், பிரளயாகலர், சகலர் என்னும் மூவகை யான்மாக்களுஞ் சரீரத்திற் றரிக்கும்படி அமைத்தனர் என நூல்கள் கூறுகிற்கும்.

தணிகைப் புராணம்.

பூதியா முறைமையும் புகலக் கேட்டியாற்
கோதிலா மனுமுறைக் கொற்ற வேந்தனே
பாதியாள் சத்திபத் தினியின் வைகுற
வேதிலா ணவந்தபு மிணையில் வேதியன்.

ஊழியே பாணிக ளுலப்பி லண்டமே
கேழிலா மண்டபங் கேழ்த்த வேதிகை
யாழிசூழ் புவியவி யரிமெய் யாதியா
வாழிமா மெய்ம்மைவண் பசுக்க ளாவியா.

நெற்றியங் குண்டத்து நெடித டங்கிய
பொற்றநீள் விழியெரி புணர்த்து வேள்விசெய்
தற்றமில் வேள்வியி லவிர்வெண் பூதியைப்
பற்றற வுயிர்க்கெலாம் படிவத் தாக்கினான்.

விபூதி வகை.

விபூதிபற்பம், மகாபற்பம் என இருவகைப்படும். அவற்றுள் மகாபற்பமென்பது அத்துவிதஞானத்தைக் கொடுத்துச் சிவசாயுச்சிய முத்தியைக் கொடுத்தலால் அஃது சிவபெருமானேயாம். அந்த மகாபற்பம் விளங்கப் பெற்றவ

ருஞ் சிவபெருமானேயாவர். அதன் வரலாற்றைச் சிவாக்கினி விபூதி என்றதிற்காண்க. மற்றைய பற்பம் என்பது திருநீருகும். அது சிரௌதம், சமார்த்தம், இலௌகிகம் என மூன்று பகுப்பினையுடைத்து. இவற்றுள் முன்னைய விரண்டும் பிராமணர்க்கும், பின்னையது மற்றையோர்க்கும் ஆகும் என நூல்கள் கூறும். சிரௌதமாவது - வைதிகமாயுள்ளது. சமார்த்தம் ஆவது மிருதி சம்பந்தமாயுள்ளது. இலௌகிகம் ஆவது-உலக சம்பந்தமா யுள்ளது.

சூதசங்கிதை - எக்கியவைபவ காண்டம்.

முழுஞானமினிதளித்து மகாபாவமுருக்குதலான்
மழுமானங்கைப்பரனே மகாபற்பமெனப்படுவான்.

துரிசறுங்கன்மகாபற்ப சொரூபம்விளங்குறப்பெற்ரு
னரியசிவனெனயாரு மறைவர்மறைமுதலான
பெரியநூலோதுபயன் பிறங்குறுமகாபற்ப
முரியதிருஞானமடை குதலாகுமுணர்வுடையீர்.

சீர்மருவுபற்பந்தான் சிரௌதமேசமார்த்தமே
யேர்மருவிலவுகிகமே யெனமூன்றுவகையிவற்றுட்
பார்மருவுமுன்னிரண்டும் பார்ப்பார்க்கும்பின்ஞென்று
பேர்மருவுமற்றையர்க்கு மாகுமெனப்பேசுவரால்.

இவையன்றி வைதிக விபூதி, சைவவிபூதி எனத் திருநீறு இருவகைப்படும். அவற்றுள் வைதிக விபூதியாவது வேதவிதிப்படி செய்யப்பட்ட யாகங்களிற்பொடிபட்ட நீருகும். அது புராதனி, சத்தியோசாதை என இருவகைப்

படும். அவற்றுள் புராதனியாவது பிரமதேவரது ஓமகுண் டத்தில் விளைந்தது. சத்தியோசாதையாவது வேதியர்கள் வளர்க்கும் யாகங்களி லுண்டாயதாம். இவை புத்தியை மாத்திரம் அளிக்கும். மற்றைய சைவ விபூதியாவது இரு வினையொப்பு மலபரிபாகமுற்ற சிவசத்தி நிபாதர்க்கு உரி யதாய்ச் சிவாகம விதிப்படி சிவதீக்ஷை செய்யப்பட்ட அக் கினியிற் பொடிபட்ட நீறும். இது புத்தியை யல்லாமல் முத்தியையுங் கொடுக்கும். இவ்விபூதி கற்பம், அநுகற்பம், உபகற்பம், அகற்பம் எனநான்கு வகைப்படும். அவற்றை மேற்கூறுதும்.

தணிகைப்புராணம்.

உலகருக்குரியமறைவழிவேட்கு மோங்கியவிரசையிற்பொடித்த
விலகுவெண்ணீறுவைதிகபூதி யின்னதுபுத்தியேயளிக்கு
மலமறுசத்திபதிந்தவர்க்குரித்தாய் வயங்குமாகமவழித்தீக்கை
நிலவுசெங்கனலிற்பொடித்தவெண்பூதி நிகரிலாச்சைவவெண்ணீறு.

முத்தியேயன்றிப்புத்தியும்வெஃகின் முகிழ்க்குமாற்சைவவான்பூதி
யத்தகுசைவமூன்றதாங்கற்ப மநுகற்பமுபகற்பமென்ன.

விபூதியின் பெயரும் காரணமும்.

விபூதி, நீறு, பசுமம் (பற்பம்) பசிதம், சாரம், இர க்ஷை எனப் பெயர்பெறும். வி=மேலான பூதி=ஐசுவரி யம். எனவே, தன்னைத் தரித்தவர்களுக்கு அழிவில்லாத மேலாய ஐசுவரியத்தைக் கொடுத்தலால் விபூதியெனப்பெ யர் பெற்றது. ஈண்டு ஐசுவரிய மென்பது முத்திப் பேற் றினையேயாம். அதுவே மேலான ஐசுவரிய மெனப்படும்

இங்ஙனமாகவும் இராமாநுஜர் முதலிய பாஞ்சராத்திரமதத்தர்கள் செல்வமெனப் பொருள்கொண்டு நிந்தித்து அதிபாதகத்துக்காளாயினர். பாவங்களை யெல்லாம் நீறுக்கலால் நீறெனவும், பசுமம், பற்பம் எனவுஞ்சொல்லப்படும். அறியாமை யழியும்படி சிவஞானமாகிய சிவத்துவத்தை விளக்கலாற் பசிதமெனப்படும். உயிர்களது மலத்தைக் கழுவுதலாற் சாரம் எனப்படும். ஆன்மாக்களைத் துன்பத்தினின்றும் நீக்கி இரக்ஷித்தலால் இரக்ஷை (இரக்கை) எனப்படும் காப்பு என்பது தமிழ் மொழியாம்.

சித்தாந்த சிகாமணி.

பூதியெனப்படுஞ்செல்வமேதுவினுற்சிவமாகும்பொருடிகழ்த்து
மேதுவினிற்பசிதமிகுபாவங்கடம்மையச்சத்திசைத்தலாலே
யோதலுறும்பற்பமெனவிடரிடையின் றகற்றுதலாலொன்றுஞ்சாரம்
நீதகலவனைவரையுமளிப்பதனுலிரக்கையெனச்செப்புநூலே.

பேரூர்ப் புராணம்.

கீடலுறுந்தீவினையனைத்துநீற்றிவிடலாநீறென்றும்
வீடில்வெறுக்கைதருதலினுல்விபூதியென்றுமுயிர்தோறுங்
கூடுமலமாசினைக்கழுவுங்குணத்தாற்சாரமென்றுமட
மோடவளர்சோதியைத்தரலாற்பசிதமென்றுமுரைப்பாரால்.

திருநீறு.

கோமயத்தா லுண்டாக்கப்படுவதற்குக் காரணம்.

விபூதியை, மிருகங்களுட் சிறந்த யானையின் இலண்டத்தைக் கொண்டும், குதிரை, ஆடு, எருமை, மான் இவற்றின் காரியங்களைக் கொண்டும், வேறு பொருள்களைக் கொண்டும் ஆக்காது, பசுவின் சாணத்தையே கொண்டு ஆக்குங் காரணத்தைப் பகர்வாம்.

முன்னைப் பழம்பொருட்கு முன்னைப் பழம்பொருளாகிய பரசிவக்கடவுள், பிரமதேவர், விஷ்ணு, உருத்திரநாயனார், அனந்தேசுரர், சதாசிவபரமாப்தர் என்னும் பஞ்சமூர்த்திகளானும் முறையே சங்கரிக்கப்படுகின்ற நிவிர்த்திகலை, பிரதிட்டாகலை, வித்தியாகலை, சாந்திகலை, சாந்தியதீதகலை என்னும் பஞ்சகலைகளுக்கு முட்பட்ட தத்துவ புவனங்களின் சங்காரங்களாகியபிரமாண்டப்பிரளயம், பிராகிருதப்பிரளயம், மத்திமப்பிரளயம், மகாப்பிரளயம், பிரதமமகாப்பிரளயம் என்கிற ஐவகைச் சங்காரத்துள், சுத்தமாயா புவன முடிவு வரைக்குஞ் சங்கரிக்கப் படுகின்ற அக்காலத்திலே, அணுசாதாக்கியரிறுதியாகவுள்ளதேவர்களது உடலங்களை யெல்லாம் தாம் தமது நெற்றிக்கண்ணினின்றுந் தோன்றும் ஒரு தீப்பொறியினாற் சுட்டுச் சாம்பராக்கி, அவற்றைத் தமது திருமேனிக்கண் பரவப்பூசி விளங்குதலால், அந்தத் தேவர்கள் யாவரும் ஒவ்வோருறுப்புக்களினும் வசிக்கப்பெற்ற பசுக்களின் சாணத்தைப் பொடித்த திருநீற்றை யதற்கு அறிகுறியாக ஆன்மாக்களும் பூசும்படி விதித்தருளினர். அன்றியும் மும்மலங்களாலுங் கட்டப்பட்ட ஆன்மாக்களுக்கும் பசுவென்னும் பெயரிருத்தல் போல, கோக்களும் ஆயராற் கட்டப்பட்டுப் பசுவென்னும் பெயரைக் கொண்டிருக்கு முண்மையினாலும், பசுக்களின் மலம் நீறாக்கப் படுதல்போல, ஆன்மாக்களாகிய பசுக்களின் மலங்களுஞ் சிவஞான அக்கினியாற் றகிக்கப்படல்வேண்டும் என்னும் ஒப்புமைக் காரணத்தினாலுமாம். பசுக்களின் உறுப்புக்களுள் பிரமவிட்டுணுக்கள் கொம்புகளின

டியினும், கோதாவரிமுதலிய புண்ணியதீர்த்தங்களும், சராசர வுயிர்வர்க்கங்களுங்கொம்புகளின் நுனியினும், மேலான சிரசிலே சிவபெருமானும், நெற்றி நடுவிலே சிவசத்தியும், மூக்கு நுனியில் எம்பெருமானாராய சிவகுகக்கடவுளும், மூக்கினுள்ளே வித்தியாதரரும், இரண்டு கன்னங்களினடுவிலே அசுவினிதேவரும், இருகண்களினுஞ் சூரிய சந்திரர்களும், பற்களிலே வாயுதேவனும், ஒளியுள்ள நாவிலே வருணதேவனும், ஊங்கார முடைய நெஞ்சிலே கலைமகளும், மணித்தலத்திலே இயமனும், இயக்கர்களும், உதட்டிலே உதயாத்தமனசந்திதேவதைகளும், கழுத்திலேஇந்திரனும் முரிப்பிலே துவாதசாதித்தர்களும், மார்பிலே சாத்தியதேவர்களும், நான்குகால்களினும் அநிலன் என்னும்வாயுவும், முழந்தாள்களிலே மருத்துவரும், குளம்பு நுனியிலே சர்ப்பர்களும், அதனடுவிலே கந்தருவர்களும், அதன்மேலிடத்திலே அரம்பை மாதரும், முதுகிலே உருத்திரரும், சந்துகடோறும் அட்டவசுக்களும், அரைப்பரப்பிலே பிதிர்தேவதைகளும், யோனியிலே சத்தமாதர்களும், குதத்திலே இலக்குமி தேவியும், வாலிலே சர்ப்பராசர்களும், வாலின் மயிரிலே ஆத்திகனும், மூத்திரத்திலே ஆகாயகங்கையும், சாணத்திலே யமுனை நதியும், உரோமங்களிலே மகாமுனிவர்களும், வயிற்றிலே பூமிதேவியும், முலையிலே சகலசமுத்திரங்களும், சடாராக்கினியிலே காருகபத்தியமும், இதயத்திலே ஆகவனீயமும், முகத்திலேதக்கிணாக்கினியமும், எலும்பினுஞ் சுக்கிலத்தும் யாகத்தொழில்முழுவதும், எல்லா வங்கங்கள்தோறும் கலங்கா நிலையுள்ள கற்புடை மட

வாரும் பொருந்தி யிருப்பார்கள். இப்பசுக்கள் சிவபெருமானது சந்நிதிக்கணுள்ள இடபதேவரின் பக்கத்திலிருந்தனவாம். இவற்றைச் சிவபெருமான் ஆன்மாக்கள் பொருட்டுப் பூமியிற்பிறக்கச் செய்தலால், ஆதியிலே அவை பாற்கடலின் வழியாய்த்தோன்றிப் பூமியில் விளங்கின வென்க.

சிவதருமோத்தரம்.

வேதாவுங்கரியவனுமாவினதுகோட்டடியின்விளங்கிவாழ்வர்
கோதாவிழுதற்றீர்த்தங்கோட்டினுனிச்சராசரமுங்கூடிநிற்கு
மீதானசிரத்தமலன்விமலையதனடுநெற்றிவிசாகனுசி
மீதானந்தனிலதனுண்ணுசிதனிறுகேசர்விளங்குவாரே.

என்றது முதலாய ஆறு திருவிருத்தங்களானும், ஆகமங்களானும், பிறவாற்றானும் இஃது அறியப்பட்டது.

பசுக்களின் மகிமை.

பசுக்கள் முற்சொல்லப்பட்ட காரணத்தானன்றி யின்னும் அநேக ஏதுக்களால் விசேடமுடையன. சிவபெருமான் சந்நிதியிலிருப்பனவென்னலானும், தருமதேவதைசொரூபமென்னலானும், வைணவருஞ் சைவர்களுந் தானஞ்செய்யப்படும் பொருளாயிருத்தலானும் விசேடமுடையன. தேவர்க்கும் முனிவர்க்கும் உண்டி யுதவுவது காமதேனு என்னும் பசுவேயாம். வைதரணி நதியைக் கடப்பிப்பதும் பசுவே. ஆதலால் அதனை யொவ்வொரு சீவரும் தானஞ்செய்க என்று சிதரமூர்த்தியே கருடர்க்குக்கூறினர் என்று காருடபுராணங் கழறுகின்றது. யாகம் எந்தச்சீவனால் நடத்தப்படுகின்றது. ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரும், ஏனைய இலக்கணத்தாரும், அறுவகை வாழ்த்துப்பொருளிற் பசு

யையொன்றாகவைத்தனரன்றி, வேறுமிருகங்களொன்றனை யும் வகுத்தோதினாரல்லர். சாதுவொருவனை நோக்கி உலகர், "இவன்பசுப்போலிருக்கின்றான்" என்று வழங்குவதனாலும் அவைகளின் சத்துவம் புலப்படுகின்றது. அவற்றைக் கொன்றால் மாபாதகம் என்றும், கோகத்தியென்றுந் தருமநூல்களுங் கதறுகின்றன. விசாரசருமர், ஆனாயநாயனார் என்னுமிவர் முதலாயினோர் மேலாய பதவி யடைந்ததும் அவற்றாலேயாம். பிராமணர் மேலாய் விளங்குவதும் அவற்றானேயாம். உலகம், அரசு, குடிகள், அறம் முதலிய எல்லாம் நிலைபெறுவது மவற்றானன்றோ? கண்ணபிரான் இடைக்குலத்திற் சேர்ந்ததும், அவற்றின்பின்னர்த்திரிந்து மேய்த்ததும் யாது கருதி? அவற்றின்மகிமைகண்டேயாம். கண்ணபிரான் எந்தப்பொருளைத் திருடி யுரலிற் கட்டப்பட்டு அடிபட்டனர்? பசுக்களின் பரிசுத்தமாகிய தயிர் பால், வெண்ணெயை யன்றோ? எங்கே படுத்துக் கொண்டார் பாற்கடலிலன்றோ? கோவிந்தன் என்ற நாமம்கண்ணமூர்த்திக்கு எதனாற் கிடைத்தது. அப்பசுக்களாலேயே. வைணவர் சுபாசுபங்களில் எந்த நாமத்தைக் கூவுகின்றார். கோவிந்தநாம சங்கீர்த்தன மல்லவா? வைணவர் சைவர் என்னும் இருபகுதியாரும் பிதிர்காரியம், தருப்பணம், தீக்ஷை, யாகம், விவாகம், விரதம், அதிதிபூசை, முதலிய சடங்குகள் எந்த மிருகத்தின்பொருளைக்கொண்டு நடத்துகின்றனர். இப்பசுக்களின் பொருள்களாலன்றோ? கண்ணமூர்த்திக்கு அபிடேகங் கருடனதுபால், தயிர், நெய், மலம், மூத்திரம் என்பவற்றைக் கொண்டா செய்து மகிழ்கின்ற

னர். இல்லை! இல்லை!! பசுவின் ஐந்துங் கொண்டே யியற்றி உவக்கின்றூர். ததியாராதனை யென்று வயிறுவீங்க விலாப் புடைக்க வைணவர் கொண்டாடுவதற்குக் காரணமெது? பசுக்களின் தயிரே. கருடன், சிங்கம், பன்றி முதலியவை போல் அசுத்த பதார்த்தங்களை யுண்ணுமற் சுத்தமாகிய தாவர பதார்த்தங்களையுண்ணும் பெரும்புண்ணியமுள்ளன வும் பசுக்களே. மருந்துகளா யிருப்பன எவை? எவ்வெவ் விடங்களினுமுள்ள எவ்வெச் சமயத்தாரானுஞ் சாதியாரா னும் நீக்கப்படாது சுகாதாரத்திற்கு ஏற்றனவென்று உண் ணப்படும் பிராணியின் பொருள்க ளெவை? மிலேச்சர்கள் பசுவினிறைச்சி உடம்பிற்கு மிக்க சுகத்தை யளிக்கு மெ ன்று உண்பார்கள். இத்துணைப்பெருமைவாய்ந்த பசுக்களை த்தூஷிப்பதும், அதன் சாணத்தைத்தூஷிப்பதும், சாண த்தாற்ருேன்றிய விபூதியை நிந்திப்பதும், விட்டுணு உண்டு உமிழ்ந்த மண்ணையிடும் வைணவர்க்கு அடாதடாது.

கோமயப்பசு.

விபூதி யுண்டாக்குதற்குக்கோமயம் (சாணம்) கொள் ளுமிடத்து, கன்று பிரசவித்துப் பத்துநாட் சூதகமுடைய பசு, கன்று பிரசவியாத கிடாரி, வியாதியுடைய பசு, தன் கன்று சாவப்பெற்ற பசு, கிழப்பசு, மலட்டுப்பசு, மலத் தைத் தின்னும் பசு ஆகிய இப் பசுக்களல்லாத மற்றைய பசுக்களே நல்லனவாம். அவைகளினும் பிராமணர்க்கு வெ ள்ளைநிறப் பசுவும், க்ஷத்திரியர்க்குச் சிவப்புநிறப் பசுவும், வைசியர்க்குப் பொன்மைநிறப் பசுவும், சூத்திரர்க்குக்கருநி

றப்பசுவும் உத்தமமாம். அகப்படாதேல் இவ்வரையறை யின்றிக் கொள்ளலுமாம்.

கோமயவிசேடம்.

பசுவின் சாணமே விபூதியுண்டாக்குதற்காக விதிக்கப் பட்டது. அதன் குறிப்புப்பொருளை முன்னர் ஒருவாறு காட்டினும். இன்னுங் கோமயத்தின் விசேடத்தைக் கூறு வாம். பசுவின் சாணத்தைப் போலப் பயிரை விளைக்கும் வஸ்து வேறொன்றில்லை. அதனாற் பயிர்களுக்கு நேரிடும் உரோகங்கள் மாறுகின்றன. இந்தியா இலங்கை முதலிய தேசக்களுள்ள உழவர்கள் இதனையே தேடியிட்டுப் பயிர் செய்வார்கள். எவ்வித துர்க்கந்தங்களும்இச்சாணத்தால் நீங்கும். எவ்வித அசுசிகளும் இதனால் நீங்குகின்றன. உண்ட எச்சிலும் இதனால் மாற்றப்படுகின்றது. இராமா நுசரது மனைவியும் ஒரு வைணவர்க்கு அன்னமிட்டுச் சாணத்தால் உச்சிட்டமகற்றிய சரிதமும்வைணவர் எழுதி வைத்த குருபரம்பரையிற் காணலாம். இற்றைத்தினத்தும் சைவர், சமார்த்தர் முதலினோரன்றி வைணவர்களும், பிற சமயிகளும், இச்சாணத்தைக் கொண்டு மெழுகியும், உச் சிட்ட மகற்றியும், இன்னும் அவை போன்றன செய்தும் சுத்தமுடைப் பொருளாகவும், பிறவற்றைச் சுத்தமாக்கும் பொருளாகவும் மதித்து வருகின்றனர். ஆயுள்வேதக்கார ரும் பற்பல மருந்துகளை இச்சாண வரட்டி கொண்டு புட மிடுகின்றனர். சந்தான முதலிய சிவாகமங்கள் இதனிடத் தில் யமுனாநதி யிருக்கிறதென்று கோஷிக்கின்றன. புண்

ணியசாந்தம் என்றூர் சமண மதத்தார் ஆகிய வீரமண்டலவரும். இதனாற்பிள்ளையார் முதலிய தேவர்களைச் செய்துக்ஷணிகமாகப் பூசிப்பது முண்டு. இதனாற் செய்யப்பட்டவரட்டிகொண்டு சமைத்த உணவு மகாபுனிதமாயும், நோய்தீர்க்குமருந்தாகவும் இருக்கும் என்பர் பதார்த்தகுண நூலார். அநேக தத்துவ சாத்திரிகள் இதனிடத்துப் பெரிய சக்தி யொன்று உண்டென்று கூறுகின்றனர். இன்னனவிசேட மமைந்த சாணம் மந்திரபலத்தால் யாகாக்கினியிற்பட்டு நீருகிச் சுத்த நீருடன் தரிக்கப்படுமேல் எத்துணைக்குணங்களைத் தானியற்ருது. இஃதறிந்தே யிறைவன் சாணங்கொண்டு விபூதிசெய்ய விதித்தனன். இவற்றையெல்லாமுணராது மாட்டுச்சாணியின் சாம்பல் என்று நிந்தித்தல் அறியாமையும் பாவமுமே.

கோமயங் கொள்ளுங் காலமும் மந்திரமும்.

பங்குனி மாதத்திலே பசான மென்னும் நெல்லினதுதாளைமேய்ந்த பசுக்களி னிடத்திலே அட்டமி, பௌர்ணிமை, சதுர்த்தசி என்னுந் திதிகளிலே கோமயங் கொள்ளவேண்டும். கொள்ளுதற்குமுன்னர் ஓம் கபிலே நந்தே நம:ஓம் கபிலேபத்திரே நம:, ஓம் கபிலேசுசீலேநம:, ஓம் கபிலேசுரபேநம:, ஓம்கபிலே சுமநோநம: என்னு மந்திரத்துள் ஏற்ற மந்திரத்தைக் கூறி வணங்கி, "பாற்கடற்கண்தோன்றி, ஆன்மாக்களின் துக்கத்தைப் போக்கும் பயோதரத்தையுடைய மாதாவே! இதனையேற்க" என்று ஒருபிடி புல்லுக்கொடுத்து, கோசாவித்திரி தோத்திரமுஞ் செய்து கொள்

ளக்கடவர். தாம் ஏற்கச்சென்ற பசு கருமைசேர்ந்த பொன்னிற முடைத்தாயின் முதலாம் மந்திரத்தையும், கருநிற முடைத்தாயின் இரண்டாம் மந்திரத்தையும், புகைநிறமுடைத்தாயின் மூன்றாவதையும், வெள்ளைநிற முடையதாயின் நான்கா மந்திரத்தையும், தாமிர நிறத்ததானால் இறுதிக்கணுள்ள மந்திரத்தையுஞ் சொல்லக்கடவர்.

கோமயங் கொள்ளும் முறை.

பசுவின் சாணத்தைக் கொள்ளுமுறை சாந்திகம், பௌட்டிகம், காமதம் என மூவகைப்படும். அவற்றுள் சாந்திகமாவது கோமயமிடும்போது பசுவின் பிற்றட்டிலே கைவைத்தேற்பது. பௌட்டிகமாவது சாணம்பூமியில்விழுமுன் தாமரையிலையிலேற்பது. காமதமாவது பூமியில் விழுந்தபின் மேல் கீழ் தள்ளி யெடுப்பது. இவற்றுள் பௌட்டிகம் உத்தமம். சாந்திகம் மத்திமம். காமதம் அதமம் எனவறிக.

கற்ப விபூதி.

முன்னர்க் கூறிய மூவகை விபூதிகளுள் கற்பவிபூதியைக்கூறுவாம். சொல்லப்பட்டபடி பசுக்களு ளொன்றனிடத்துப் பூமியில்விழுமுன் ஓம்சத்தியோசாதாயநம: என்னு மந்திரத்தை யுச்சரித்துத் தாமரை யிலையிலேற்ற கோமயத்திலே பால் ஐந்து பலமும், தயிர் மூன்று பலமும், நெய் இரண்டு பலமும், கோசலம் ஒரு பலமுஞ் சேர்த்த கவ்வியத்தை ஓம்வாமதேவாயநம: என்று வார்த்து, ஓம்அகோராயநம: என்றுச்சரித்து, மெல்லப்பிசைந்து உண்டைபண்ணி

சம்பாநெற்பதரைவிரித்து, அதன்மேல் ஓம்தற்புருடாயநம: என்று உச்சரித்து வைத்து, ஓமாக்கினியினாலேனும் நித்தியாக்கினியினாலேனுந் தகனஞ் செய்யவேண்டும். அன்றைக்கே யெடுத்து, அன்றைக்கே உருண்டை செய்து, அற்றைத் தினத்திற்றானே தகனஞ் செய்தல் உத்தமோத்தமமாகும். அவ்வாறன்றி யுலர்த்திச் செய்தலுமாகும். அவ்விபூதி நன்றாய் விளைந்ததை யறிந்து கருகல் முதலியவற்றைத் தள்ளி, நல்லனவற்றைப் பார்த்து, ஓம் ஈசானாயநம: என்று உச்சரித்து எடுக்கக்கடவர். கருநிற விபூதி வியாதியை யுண்டாக்கு மாகலானும், செந்நிற விபூதி கீர்த்தியைப் போக்கு மாகலானும், புகைநிற விபூதி ஆயுளைக் குறைக்குமாகலானும், பொன்னிற விபூதி சம்பத்தைக் கெடுக்குமாகலானும் அவற்றை யெல்லாம் நீக்கி வெண்ணிற விபூதியே யெடுக்கக்கடவர். இதுதான் கற்ப விபூதியாகும்.

தணிகைப்புராணம்.

மந்திரங்கேட்டியரசனேசாதமயத்தினையேற்றல்வாமத்தா
னைந்தினைவாக்கலகோரத்தாற்பிசைதலழலிடையுருட்டிவைத்திடன்
சிந்துதற்புருடத்தாற்புகைபீதஞ்சிவப்பறுகருமையுந்தீர [மால்
விந்துநேர்பூதியெடுத்தலீசம்பெய்திருத்தல்காயத்திரிமனுவால்.

அநுகற்பவிபூதி.

அஃதாவது சித்திரை மாதத்திலே பசுக்கள் நிற்கும் மந்தையிற்சென்று உலர்ந்து கிடந்த கோமயங்களை யெடுத்து ஓரிடத்திலே குவித்து, உரலிலிட்டு இடித்துத் தூளாக்கி, அதிலே கோசலத்தை ஓம் வமதேவாயநம: என்றுச்

சரித்து வார்த்துக் கையினுலே கலந்து, ஓம் அகோராயநம: என்று நன்ருகப் பிசைந்து உண்டைசெய்து, பதரை விரித்து, ஓம்தற்புருடராயநம: என்று அதன்மேல்வைத்து ஓமாக்கினியினல் தகனம்பண்ணி, ஓம்ஈசாஞயநம: என்று எடுத்த திருநீறும்.

உபகற்ப விபூதி.

உபகற்ப விபூதியாவது கோமயங் கிடைக்கா விடத்துக் காட்டின்கண் மரத்தோடு மரம் இணைந்து தானேயுண்டாகிய அக்கினியினுலே வெந்து விளைந்த சாம்பரையாதல், அல்லது செயற்கையாயுள்ள செங்கற்சூளை முதலியவற்றில் விளைந்த சாம்பரையாதல் எடுத்து, பஞ்சகவ்வியத்தை வாமதேவ மந்திரத்திஞலே வார்த்துப் பாகமறிந்து கலந்து, அகோர மந்திரத்திஞலே யள்ளிப் பிசைந்து உண்டை செய்து பதரைப்பரப்பி, அதன்மேலே தற்புருட மந்திரத்திஞலே வைத்துச் சிவாக்கினியினுலே தகனம்பண்ணி, ஈசான மந்திரத்திஞலே யெடுப்பதாகும்.

அகற்ப விபூதி.

மேற்சொல்லிய விபூதிகள்கிடைக்காவிடத்து இடிவிழுந்த விடத்தில் உண்டாகிய திருநீறும், மலையினுச்சியிலும் பூமியிலும் யாதொரு காரணத்திஞல் விளைந்த திருநீறுந் தரிக்கலாம். அது அகற்பமெனப்படும் அவைகளை யெடுத்து "ஓம்நிவிர்த்தி கலாயைநம:, ஓம்பிரதிஷ்டாகலாயைநம:, ஓம்வித்தியாகலாயைநம:, ஓம்சாந்திகலாயைநம:, ஓம்சாந்தியாதீதகலாயைநம:" என்னுங் கலாமந்திரங்களாலும், ஓம்

சிவாயநம: என்னும் சிவமூல மந்திரத்தானுஞ் சுத்திசெய்தே தரிக்கவேண்டும்.

விபூதிப்பையி னிலக்கணம்.

அங்ஙனம் எடுத்த விபூதிகளைப் பரிசுத்தமாகிய புது வஸ்திரத்தினாலே வடித்துப் புதுப்பாண்டத்திற் பெய்து, விபூதி காயத்திரி மந்திரத்தை உச்சரித்துச் சுத்த பாத்திரத்து வைத்திடுக. அதனுள் மல்லிகை, முல்லை, பாதிரி, சிறுசண்பகமுதலிய வாசனைமலர்களைச் சத்தியோசாத மந்திரத்தினால் இட்டுப் புதிய வஸ்திரத்தினால் அதன் வாயைக்கட்டி, இதுவே நம்முடைய பெருந்திரவியமென்று வைக்கக்கடவர். அதனுள் அணிந்துகொள்வதற்காகச் சிறிதுபாகம் எடுத்து, அவ்விபூதியைப் பையிலிட்டுவைத்துத் தரிக்கவேண்டும். பட்டுப்பையி னல்லாமற் சம்புடத்திலேனும், வில்வக்குடுக்கையிலாயினும், சுரைக் குடுக்கையிலேனும், மான்றோல், புலித்தோல் என்னு மிவைகளாற் செய்யப்பட்ட பையிலேனும் வைத்துத் தரிக்கவேண்டும். அவற்றுள் தோலினாற் செய்யப்பட்ட பைகள் நைட்டிகப் பிரமசாரிக்குஞ் சந்நியாசிக்குமே யுரியனவாம். பைசெய்யுமிடத்து அகலம் எட்டங்குலமும், உயரம் பன்னிரண்டங்குலமும் உடைத்தாய், வாய்வட்ட முடைத்தாகச் செய்தல்வேண்டும். குடுக்கைகளினன்றிப் பிறவற்றினுமுள்ள விபூதியைக் கவிழ்க்கலாகாது. கவிழ்க்கின் மகாரௌரவம் முதலிய கொடியநரகங்களில் வீழ்ந்து வருந்துவர்.

விபூதி வாங்கும் விதி.

ஆசாரியர் ஆயினும், சிவனடியார் ஆயினும் விபூதி கொடுப்பின், அவர்களை மூன்று தரமாயினும், அல்லது ஐந்து தரமாயினும் விழுந்து வணங்கி, எழுந்து கைகூப்பி, இரண்டு கைகளானும் வாங்கி, முகத்தை மாறியிட்டுத் தரித்தல் வேண்டும். அதன் பின்னர் முன்போல மீட்டும் வணங்கல் முறையாம். குதிரை, சிவிகை, ஆசனம், அம்பலம், திண்ணையென்பவற்றி லிருந்துகொண்டு வாங்குதல் ஆகாது. விபூதி கொடுப்போர் கீழ் நிற்க, தான் மேலிருந்து வாங்குவதும் ஆகா. சிவபத்தி யில்லார் ஈவதும், பொருட்குக் கொடுப்பதும், மதுமாமிச பக்ஷண முதலிய ஆசார மில்லாதவர் செய்ததும் ஆகிய விபூதிகள் வாங்குதல் முறையன்றாகும்.

தரிக்கக் கூடாத விபூதிகள்.

ஒருகையால் வாங்கிய விபூதியும், விலைக்குக் கொண்ட விபூதியும், சிவதீக்ஷை யில்லாதவர் கொடுத்த விபூதியும், கருநிற விபூதியும், செந்நிற விபூதியும், பொன்னிற விபூதியும், புகைநிற விபூதியுந் தரிக்கலாகாது. சிவதீக்ஷை யில்லார் கொண்டுவந்த விபூதிப் பிரசாதத்தை யொருபாத்திரத்தில் வைப்பித்து, அதனைப் பத்திர புட்பங்களால் அருச்சித்து நமஸ்காரஞ் செய்து எடுத்துத் தரித்தல்வேண்டும். தீக்ஷை முதலியவற்றால் தம்மினின்றும் உயர்ந்தவரா யிருப்பின் அவரை நமஸ்கரித்து வாங்கித் தரித்தல் வேண்டும். ஆசாரியராயின் மூன்று அல்லது ஐந்துதரம் நமஸ்கரித்து

எழுந்து கும்பிட்டு வாங்கித் தரித்து, பின்னரும் நமஸ்கரிக்க வேண்டும்.

தரிக்குமிடங்களும் அளவும்.

உச்சி, நெற்றி, கழுத்து, மார்பு, நாபி, முழந்தாள்களிரண்டு, தோள்களிரண்டு, முழங்கைகளிரண்டு, மணிக்கட்டுகள் இரண்டு, விலாப்புறம் இரண்டு, முதுகு என்னுமிடங்களிற் றரிக்கவேண்டும். இவற்றுள் விலாப்புற மிரண்டனையும் நீக்கிச் செவிகள் இரண்டனையுங் கொள்வதும், முழங்கைகளையும் மணிக்கட்டுகளையு நீக்கிப் பன்னிரண்டு தானங் கொள்வதுமுண்டு. நெற்றியில் இரண்டு கடைப்புருவவெல்லை நீளமும், மார்பினுந் தோளிரண்டினும் அவ்வாறங்குல நீளமும், மற்றைத் தானங்களில் ஒவ்வோரங்குல நீளமும் பொருந்த அணிதல் முறையாகும். இவ்வளவினின்று கூடினுங் குறையினுங் குற்றமாம்.

இவ்வருணத்தார்க்கு இவ்விபூதி யாமெனல்.

சிவபெருமான், உமை, விநாயகர், கந்தர், வைரவர், வீரபத்திரர் என்னுங் கடவுளரது யாகசாலையிலே, உற்சவமுதலிய காலங்களில் வெந்து விளங்கிய திருவெண்ணீறு பிராமணர், க்ஷத்திரியர், வைசியர் என்னு மூவர்க்கு முரியது. திருக்கோயிலின் கண்ணும், திருமடங்களிலு முள்ள திருமடைப்பள்ளியிற் பாகஞ் செய்ததனு லுண்டாகிய திருநீறு சூத்திரருக்கு மாகும். காட்டுத்தீயிலே இயல்பா விளைந்த திருநீறு இவரல்லாத பஞ்சம சாதியார்க்கு உரியதாம்.

தரிக்கலாகாத இடங்கள்.

சிவபெருமான் முன்னும், சிவாக்கினிமுன்னும், ஆசாரியர் முன்னும் விபூதி தரியாதொழிக. தரிக்க வேண்டுமாயின் முகத்தை மாறியிட்டுக்கொள்க. இங்ஙனமன்றிச் சண்டாளர் முன்னும், பாவிகள் முன்னும், அசுத்த நிலத்தும், வழிநடக்கும் போதுந் தரிக்கலாகா.

அவசியந் தரிக்குங் காலங்கள்.

காலை, உச்சி, மாலையென்னுஞ் சந்தியாகால மூன்றினும், சூரிய உதயாத்தமயன காலங்களினும், ஸ்நானஞ்செய்தவுடனும், மலசல மோசனஞ் செய்து சௌசம்பண்ணியாசமனஞ்செய்த பின்னும், பூசைக்கு முன்னும் பின்னும், தீக்ஷையில்லாதவர் தீண்டியபோதும், போசனத்துக்கு முன்னும் பின்னும், நித்திரைக்கு முன்னும் பின்னும், பூனை, கொக்கு, எலி, நாய், காகம், பன்றி முதலியன தீண்டியபோதும், பிக்ஷைக்கு முன்னும் பின்னும், பிதுர்க்கிரியையினும், யாகத்திலும், செபத்திலும், ஓமத்திலும், வைசுவதேவமென்னும் நித்திய கர்மத்தினும், சிவபூசையினும் அவசியம் விபூதி யணிய வேண்டும். எவர் விபூதி தரியாதிருக்கின்றனரோ அவர் செய்யும் நற்கர்மங்கள் நிஷ்பலமாகும். அவரது அறிவு, ஆசாரம், சத்தியம், தவம்முதலியனவுங் குன்றும். அவர் முகம் சுடுகாட்டிற்குச் சமமாகும். ஆகலின் அவரைக்காணின் அஞ்சி யகல்க! அகல்க!! இதற்குப் பிரமாணம் வருமாறு:—

திருவாசகம்.

பிணியெலாம்வரினுமஞ்சேன்பிறப்பினோடிறப்புமஞ்சேன்
றுணிநிலாவணியினான்றன்றொழும்பரோடழுந்தியம்மா
றிணிநிலம்பிளந்துங்காணாச்சேவடிபரவிவெண்ணீ
றணிகிலாதவரைக்கண்டாலம்மநாமஞ்சுமாறே.

விபூதி தாரண வகை.

ஸ்நானம், திரிபுண்டரம், உத்தூளனம் எனமூவகைப்படும். ஸ்நானம் முற்கூறி யுள்ளாம். உத்தூளனமாவது பரவப் பூசுதல். திரிபுண்டரமாவது முக்குறியாகத் தரித்தல். திரி=மூன்று, புண்டரம்=குறி. சிவதீக்ஷையில்லாத ஆடவர்களும், பெண்களும், வைதிகவழியொழுகுஞ் சந்நியாசிகளும், பிரமசாரியும், வானப் பிரத்தனும், கன்னிகையும் உச்சிக்காலத்திற்குப் பின் சலங்கூட்டாமல் உத்தூளனமாகத் தரிக்கக்கடவர். தீக்ஷை பெற்றவர்களும் காலை, உச்சி, மாலை யென்னு மூன்று காலங்களில் மாத்திரம் நீருடனே கூட்டித் தரிக்கக் கடவர். மற்றைக் காலங்களில் நீர் சேர்க்காது உத்தூளனமாகத் தரிக்கக் கடவர். விலக்கிய காலங்களில் நீர்சேர்த்துத் தரிப்பாராயின், அந்த நீர் பனை நீரை (மதுவை) யொக்குமென்று சிவாகமங்கள் செப்புகின்றன.

புண்டரவகை.

புண்டரம் ஊர்த்துவ புண்டரம், திரியக்கு புண்டரம் என இருவகைப்படும். அவற்றுள் ஊர்த்துவபுண்டரம் மேனோக்கி யிடப்படுங் குறியாம். திரியக்குபுண்டரம் ஆவது

குறுக்காக இடப்படுங் குறியாம். திரியக்கு=விலங்கு. விலங்கு குறுக்கு வடிவினதாகலின், அதுபோன்ற அடையாளத்தையுந் திரியக்கு புண்டரம் என்ப. திரியக்கு புண்டரம் திரிபுண்டரம் எனவும் படும். ஊர்த்துவபுண்டரம் வாசுதேவோபநிடதத்திற் கூறப்படினும் மண், குங்குமம், மஞ்சள் என்னு மிவைகளால் இடும்படி சொல்லப்படவில்லை. கோபி சந்தனத்தாலிட்டு அதற்குமேல் திருநீறு தரித்தல் வேண்டுமென்று வாசுதேவரே நாரதமுனிவர்க்குச் சொல்லி யிருக்கின்றார். ஆகலாற் சுவேதமிருத்து, ஸ்ரீசூர்ணம், அரித்திரா சூர்ணம் என்றவெள்ளைநாமம், சிவப்புநாமம், மஞ்சள்நாமங்கள்யாவும் நவீனபுண்டரம் என்று நன்கு வெளிப்பட்டன. சுவேதமிருத்து தாரணம் முதலியன வராகோபநிடதம், காத்தியாயனம், பிரமாண்ட புராணம், பாத்மோத்தரம், வைகானசம் முதலியவற்றிற் கூறப்பட்டுள்ளனவென்று வைணவர் கொண்டானடிப்பது கற்பிதமேயன்றி யுண்மையன்று. அங்ஙனமாயின்விஷ்ணுவினாற் சொல்லப்பட்ட கருடபுராணத்தில் "பஸ்மநைவ ப்ரகுர்வீத நகுர்யாந் ம்ருத்திகாதிபி: என்ற சுலோகப்படி, "திருநீற்றாலேயே புண்டரந்தரிக்கவேண்டும். மண்ணினால் தரிக்கலாகாது" என்று விஷ்ணுசொல்லியதென்னே? பராசரபுராணமும் ஊர்த்துவ மண்புண்டரம் வேதத்திற் சொல்லப்படவில்லையென்றுரைத்ததே. ஆதலால் திரிபுண்டரமே சிறந்ததும் வேதவிதிப்பட்டதும் என்றறிக.

திரிபுண்டர திருட்டாந்தம்.

திரிபுண்டரதாரணமே வேதத்திற்சொல்லப்பட்டதுஞ் சிறந்தது மென்பதற்கு உதாரணமாக மானுடர் யாவருந்

தத்த நெற்றியைப்பார்த்துணரக் கடவர். நாராயண புத்திரரான பிரமர் நெற்றியும், அவராற் படைக்கப்பட்ட மானுடர் நெற்றியுந் திரிபுண்டரத்திற் கியையக் குறுக்காகப் படைக்கப்பட் டிருக்கின்றனவன்றி, ஊர்த்துவ புண்டரத்திற்கிணங்க நெடுமையாகப் படைக்கப்படவில்லை. திருமால் நெற்றியும் ஊர்த்துவமாகவும், விருத்தமாகவும் இருக்குமென்று சிற்பவிதியும் புகலவில்லையே. இத்திருட்டாந்தம் "ஸ்ரஷ்டாஸ்ருஷ்டிச் சலேநாஹ த்ரிபுண்டரஸ்யப்ரஸஸ்ததாம்" என்ற சுலோகத்தாற் கூர்மபுராணம் கூறியதே. புதிதாக எமது யுக்தியாற் கூறியதன்று. இங்ஙனம் எவ்வித்தைகளாவது திரிபுண்டரங் கூடாதென்று திருட்டாந்தங் காட்டி மறுத்ததில்லை. இதனானுந் திரிபுண்டரமே வேதாகம விதியென்றும், ஏனைய புண்டரங்கள் விலக்கென்றுந் தெரிக.

நாமம் நவினமென்பதற்குத் திருட்டாந்தம்.

நாமம் வேதத்திற் கூறப்படாமையானும், "நாமம்போட்டானா" மண்போட்டானா? என்று உலகர் கூறிவரும் பழமொழிகளானும், இராவணனைக் கொல்லவந்த இராமர் இலங்கையிற் பாடிவீடாக்கொண்ட விட்டுணு தலத்தினும் பிறதலங்களினும் விபூதி யபிடேகம் பெருமாளுக்கு நடத்தப்படலானும், சிவசின்ன தாரணரான அந்தணரே யாங்குப் பூசைசெய்தலானும், இராமேச்சுரம், திருமாற்பேறு, திருவண்ணாமலை, விண்டுபுரம் முதலிய விட்டுணுபூசித்த சிவஸ்தலங்கள் இன்றுமிருத்தலானும், சிவாலயங்களில் விட்டுணு ஆவரண தேவதையாய்ப் பூசிக்கப்படலானும், நாமத்துள்

சிவப்பு நாமம், மஞ்சள் நாமம், வடகலை நாமம், தென்கலை நாமம் என்ற பேதங்கள் இருத்தலானும், அவைகள் அவைதிகமென்றும், தாழ்ந்தன வென்றும் ஒவ்வோர் பகுதி வைணவர்களே சண்டையிட்டுத் தூஷித்துப் புத்தகவாயிலாக வெளியிட்டமையானும், விபூதிக்கு அவ்வித பேதங்களில்லாமையானும், நாமம் நாராயணர் திருவடியெனின் அவர் தந்நெற்றியிற் றங்காலை வைக்கார் ஆகலானும் இடைப்பட்டு வந்த நவீனக்குறியே.

திரிபுண்டர அளவு.

பிராமணர் எல்லா விடங்களினும் ஆறங்குலப் பிரமாணமும், அரசர் நான்கு அங்குல அளவும், வைசியர் இரண்டங்குலப் பிரமாணமும், வேளாளர் ஓரங்குல வளவும் உடைத்தாய்த் திரிபுண்டரந் தரிக்கக்கடவர். இதற்கு வேறாகச் சொல்லும் விதியுமுண்டு. அஃதாவது :—

நெற்றியிற் கடைப்புருவ வெல்லை நீளமும், மார்பிலும் புயங்களிலும் அவ்வாறங்குல நீளமும், மற்றைத் தானங்களில் ஒவ்வோரங்குல நீளமும் பொருந்தத் தரித்தல்வேண்டுமென்பதாம். இவ்வெல்லயிற் கூடினுங் குறையினுங் குற்றமே. ஒன்றையொன்று தீண்டினும், மிக அகன்று இருப்பினும், வளைந்திருப்பினும் இடை வெளியில்லா விடினும் குற்றமே. விதிக்கப்பட்ட அளவினின்றுங் குறைவுறுமாயின் ஆயுள் குன்றும். கூடுமாயின் தவங்கெடும் மூன்று குறிகளின் இடைவெளி ஒவ்வோ ரங்குல வளவினதாய் இருத்தல் வேண்டும்.

உத்தூளன விதி.

பிராமணரான நால்வகை யாச்சிரமிகட்குஞ் சர்வாங்க உத்தூளனமும், அரசருக்கு முகம் நீங்க ஏனைய இடங்களில் உத்தூளனஞ்செய்தலும், வைசியருக்கு நெற்றி மார்பு என்னு மிடங்களில் உத்தூளனஞ்செய்தலும், வேளாளர்க்கு நெற்றியில் மாத்திரம் உத்தூளனம் பண்ணுதலும் விதியாம். உத்தூளனம் பண்ணுங்கால் ஈசானாதி பஞ்சப்பிரம மந்திரத்தாலும், திரியாயுஷ மந்திரங்களாலுஞ்செய்க. நிலத்தில் விபூதி சிறிதுஞ் சிந்தலாகாது. இங்ஙன மன்றி,

உத்தூளனமாகத் தரிக்கு மிடத்துப் பிராமணர் தலை தொடங்கிக் காலளவும் நீருடனே யுத்தூளனம் பண்ணுக. அரசர் நாபிக்கு மேலே யப்படித் தரிக்கக்கடவர். வைசியர் பட்டமாகத் தரிக்கக்கடவர். அநுலோமர் வைசியரைப் போலவும், பிரதிலோமர் சூத்திரரைப்போலவுந் தரித்தல் வேண்டும். என்பது மோர் நூற் கொள்கை.

சந்நியாசி எஞ்ஞான்றும் வடக்குமுகநோக்கியே உத்தூளனஞ் செய்தல் வேண்டும் என்று (யதிருத்தூளநேநைவஸ்நா யாந்நித்யமுதங்முக:) என்னும் வசனத்தாற் காமிக ஆகமங் கூறுகின்றது. சிரம் முதலிய ஆறு தானங்களிலும், ஏனைய இடங்களிலும், பஞ்சப்பிரம மந்திரங்களாலும் ஆறங்க மந்திரங்களாலுந் தரிக்க வேண்டுமென்னும் விதியுமுண்டு. மந்திரத்தை உச்சரித்துக் கொண்டு ஒவ்வோர் காலத்தும் நான்குதரம் அல்லது ஐந்து, எட்டு, பதின்மூன்று

தரமாவது உத்தூளனஞ் செய்தன் முறையாகும். இங்ஙனஞ்செய்வார் சிவபெருமானோ டிரண்டறக் கலத்தலாகிய அத்துவித முத்தியை யடைவர் என்க.

விட்டுணு சங்கிதை. (மொழிபெயர்ப்பு.)

தேகமதிற் றத்தமக்கு விதித்தவா றந்தணரே சிறந்த மன்னர், நாய்கர்வே ளாண்குலத்தர் யாரெனினுந் தூளனத்தை நாரிமேறேடும், வேகமின்றிப் பிரமத்தாற் றிரியபுடத் தாற்றரிக்கின் வினையை வென்று, பாகினருட் கொடிபடரும் பவளவரை யடிகுடியிற் படிவாரென்றும்.

சந்திக் கிரியைகள்.

பூசுத்தி, சலசுத்தி, விபூதிசுத்தி, சரீரசுத்தி, மந்திர சுத்தி, ஆன்மசுத்தி, ஆசமனம், சங்கற்பம், மார்ச்சனம், சுருதியாசமனம், பிராணாயாமம், நிரீக்ஷணம், புரோக்ஷணம், அப்பியுக்ஷணம், தாடனம், திக்குபந்தனம், கரநியாசம், அங்க நியாசம், இருதய நியாசம், கலா நியாசம், பஞ்சப்பிரம நியாசம், புருடசூக்த நியாசம், பஞ்சாக்ஷர நியாசம், அவகுண்டனம், அர்க்கியதானம், சந்தியாங்க தருப்பணம், காயத்திரி முகம், காயத்திரி செபம், சூரியோப ஸ்தானம், காயத்திரி பிரத்தாபனம், மகா மந்திர செபம், மாதுருகா நியாசம் முதலிய கிரியைகள் விபூதி ருத்திராக்கந் தரிப்பவர் அறிய வேண்டியனவாம்.

சைவபூஷண சந்திரிகை.

புதுச்சந்நிதிக் கந்தர் சதகம்.

சந்தியாவந்தனக்கிரியைகள்.

பூமிசல நீறங்க மாமந்த்ர சுத்திசிவ
  போதவழி யான்ம சுத்தி
புரிமார்ச் சனங்கற்ப மூந்நீர் குடித்தல்வளி
  போகா தடைத்த லிவையோ
டாமுக்க ணந்தட்ட றிக்குபந் தனமியச
  மவகுண்ட னந்தருப்ப
ணம்மருக் கியதான மங்கதர்ப் பணமுகமு
  மறையுமறை முறையி னீரைக்
காமித்தல் காயத்ரி செபமுபத் தானம்ப்ர
  தாபனங் காட்டு மறையின்
கார்யமிவை முதலான சந்தியின் கிரியையாக்
  காணுநன் னெறியி னுறைபு
சேமித்த மாஞானர் வாழியாழ்ப் பாணநகர்
  சேர்புலோ லிப்பதி யினோர்
தேங்குதவ சந்நிதியி லோங்குமயில் கொண்டருளு
  தேவநங் கந்த வேளே.

கிரியா முத்திரைகள்.

சின்னந் தரித்தற்குச் செய்யப்படுங் கிரியைகளிற் பல வகை முத்திரைகள் கொள்ளப்படும். ஆகலின் முத்திரை களின் பேதங்களை யறித லின்றியமையாத தாகும். அவை யாவன-அத்திர முத்திரை, மகா முத்திரை, கும்பமுத்தி ரை, சக்கர முத்திரை, தேனு முத்திரை (சுரபிமுத்திரை)

பதாகை முத்திரை (துவச முத்திரை) சோதனை முத்திரை சங்கார முத்திரை, பஞ்சமுகம், திரவியம், முகிளிகா, பதுமம், சசகர்ணம், சத்தி, பீசம், சாந்தி, ஆவாகனம், மனோரம்மியம், இலிங்கம், காயத்திரி, காலகண்டம், சூலம், நமஸ்கார முத்ரை, விசோடண முத்திரை, ஆச்சியாகுண முத்திரை, மகாசங்கார முத்திரை யென்பன. இவற்றைமுக்கியமாகத் தரிப்பார் அறிதல் வேண்டும்.

தரிக்கும் நியமம்.

* சமயி பிராதக்கால சந்தி யொன்றிலேயே நீரிற்குழைத்துத் தரிக்கக்கடவன். ‡ புத்திரன் அதனோடுசாயங்காலசந்தியினும் நீரிற்குழைத்து அணிக. ¶ சாதகனென்பான் அவ்விரண்டனோடு மத்தியானசந்தியினும் அங்ஙனஞ்செய்யக் கடவன். § ஆசாரியர் அம்மூன்றனோடு அர்த்தராத்திரிச் சந்தியினும் நீர் சேர்த்து இடக்கடவர் என்று கூறுவாருமுளர். யாவரும் இருவஸ்திரந் தரித்து நீராடி ஈரம் துவட்டி விபூதிதரிக்கக்கடவர். இல்வாழ்வான் திருநீற்றை மூன்று காலங்களினும் நீர்கூட்டித் தரிக்கக்கடவன். பெண்களுந்

---

* சமயி என்பவன் சமயதீக்ஷை பெற்றுச் சிவாகம விதிப்படி நித்தியகருமஞ்செய்பவன்.

‡ புத்திரன் அதனோடு விசேடதீக்ஷையும் பெற்றுத் தருப்பணம், சிவபூசை, அக்கினிகாரிய முதலியன செய்பவன்.

¶ சாதகனெனவன் அவ்விரண்டனோடு நிருவாண தீக்ஷையும் பெற்று நித்தியம் நைமித்திகம், காமியம் என்னுங் கருமங்களைச் செய்து சாதனையினால் தன் மலமறுப்பவன். இம்மூவகையவருஞ் சாமானியர் எனவும், விசேடர் எனவும் இருவகைப்படுவர்.

§ ஆசாரியரானவர் அம்மூன்று தீக்ஷையோடு ஆசாரியாபிஷேகமும் பெற்றவர். அவருங் கிரியாகுரு, ஞானகுரு என இருவகையர்.

ந் துறவிகளும் நீர் கூட்டாது தரிக்க. வானப்பிரத்தரும் கன்னியருந் தீக்கையில்லாதவரும் உச்சிக்குமுன் நீர் கூட்டித் தரிக்க வென்று ஆதித்யபுராணங் கூறுகின்றது ஈரவஸ்திரத்தையேனும் ஒரு வஸ்திரத்தையேனும் உடுத்துக்கொண்டும், கௌபீனந் தரியாமலும், நிருவாணமாக இருந்துகொண்டும் விபூதி தாரணஞ் செய்யலாகாது. அங்ஙனஞ் செய்யின் நிஷ்பலமாகும். தரிக்கும் இருவஸ்திரமும் சுத்தமுள்ளனவாய், வெண்ணிறத்தனவாய், உலர்ந்தனவாயிருக்கவேண்டும். நைட்டிகப் பிரமசாரியும் சந்நியாசியும் யாசகராய் வேறு வஸ்திரமில்லாதிருக்கின் ஒரு வஸ்திரத்தையே இருவஸ்திரமாகப் பாவனை செய்து தரிக்கக்கடவர். அதுவும் ஈரவஸ்திரமாயின் சூரிய குரூர மந்திரத்தினாலே யுலர்ந்ததாக அபிமந்திரித்து, ஓம்சிவாயநம என்று சலத்தைப் புரோக்ஷித்து, ஓம் கவசாயநம: என்று தலையிற் போட்டு, மகரமுத்திரையுந் தேனுமுத்திரையுங் காட்டி, ஓம் அஸ்திராயபட் என்று தலையையும், ஓம் இருதயாயவௌஷட் என்று மற்றை யங்கங்களையுந் துவட்டக்கடவர். நோயினாலே ஸ்நானம்பண்ண இயலாதவருந் தலை தொடங்கிக் கால்வரையும் சொல்லியபடி துவட்டுதலாகிய காபிலஸ்நானத்தை முடித்துக் கொண்டு தரிக்கக்கடவர். தரிக்குமிடத்து நுரை, குமிழி, நுண்ணிய புழு என்னுமிவையுள்ள நீரும், வடித்தெடாத நீரும், இழிகுலத்தார் தீண்டிய நீரும், கலங்கனீரும், பாசி நீரும், உவர் நீரும், வெந்நீரும், பழமையாகிய நீரும், சொறி நீரும், கூவல் நீரும் ஆகாவாம்.

சந்தியாவந்தன சங்கற்பம்.

முதலில், "சிவசிவ சம்போ ராக்ஞயா ப்ரவர்த்த மானஸ்யாத்ய ப்ரஹ்மணோ த்விதிய பரார்த்தே, ஸ்வேதவராஹ கல்பே, வைவஸ்வத மந்வந்தரே, கலியுகே, ப்ரதமபாதே, ஜம்புத்வீபே, பாரதவர்ஷே, பரதகண்டே, மேரோர் தக்ஷிண திக்பாஹே, பாஸ்கரக்ஷேத்ரே, ஸமஸ்ததேவதா ப்ராம்மணஸ்ஸந்நிதௌ, அஸ்மின் வர்த்தமான விவகாரிக சாந்திரமானேந...ஸம்வத்ஸரே...அயநே...ருதௌ...மாஸே...பக்ஷேதிதௌ....வாஸரே...சிவநக்ஷத்ரே....சிவயோகே...சிவகரணே, ஏவங்குண விசேஷண விஜிஷ்டாயாம், சுபதிதௌ, ஸ்ரீபரமேஸ்வர முத்திச்ய, மமோபாத்த துரிதக்ஷயத்வாரா, ஸ்ரீபரமேஸ்வரப் பிரீதி யர்த்தம்...ஸந்தியா முபாசிஷ்யே." என்று சங்கற்பஞ் செய்க. அதன்பின்னர்,.

பூமிசுத்தி.

சுத்த சலங்கொண்டு தானிருக்கும் பூமியை ஓம் அஸ்திராயபடு என்று சுத்திசெய்து, ஆசனத்திலே கிழக்குநோக்கியாயினும் வடக்கு நோக்கியாயினும் இருந்து கொண்டு, ஓம் கணபதயேநம: என்று முட்டியாகப் பிடித்த இரண்டு கைகளினாலும் நெற்றியிலே மூன்றுதரங் குட்டி, ஓம் குருப்பியோந்நம: என்று நமஸ்காரமுத்திரையினாலே கும்பிடுக. சிலர், இங்ஙனமன்றி "உத்திஷ்டந்து பூதபிசாச்சா ஏதே பூமி பாரகா ஏதேஷாமவிரோதே நப்ரம்மகம் மசர்மாரபே' என்று நீரை யெடுத்து நிலத்திற் றெளித்துச் சுத்தஞ்செய்வர்.

சலசுத்தி முதலியன.

அநுட்டான சலத்தை ஓம்சிவாயநம என்று நிரீக்ஷண முத்திரையினாலே * நிரீக்ஷணஞ் செய்து, ஓம் அஸ்திராயபடு என்று நிமிர்த்திய பதாகை முத்திரையினாலேபுரோக்ஷணஞ்செய்து, ஓம் அஸ்திராயபடு என்று சுட்டுவிரலை நீட்டிய கையினாலே தாடனமும், ஓம் கவசாயவௌஷடு என்று கவிழ்ந்த பதாகை முத்திரையினாலே அப்பியுக்ஷணமும், வலக்கைப் பெருவிரலொழிந்த விரல்களினால் இடவுள்ளங்கையிலே ஓம் அஸ்திராயபடு என்று மூன்றுதரந் தட்டுதலாகிய தாளத்திரயமுஞ் செய்து, ஓம் அஸ்திராயபடு என்று சோடிகை முத்திரையினாலே திக்குபந்தனமும், ஓம் கவசாயவௌஷடு என்று சுட்டு விரல் நீட்டிய கையினாலே அவகுண்டனமுஞ் செய்து, ஓம் சிவாய வௌஷடு என்றுதேனுமுத்திரையுங் கொடுக்க வேண்டும்.

அஸ்திர சந்தியோபாசனம்.

அதன் பின்னர், ஓம் அஸ்திராயநம என்று நிமிர்த்திய பதாகை முத்திரையினாலே சலத்துளியை மூன்றுதரஞ் சிர

* நிரீக்ஷணமாவது சூரியன், சந்திரன், அக்கினி யென்னு மூவரும் முறையே வலக்கண்ணும், இடக்கண்ணும் நெற்றிக்கண்ணு மாதலால் வலக்கண்ணிலே அதனை யுலர்த்தினதாகவும், நெற்றிக்கண்ணிலே தகித்ததாகவும், இடக்கண்ணிலே அமுதங்கொண்டு நனைப்பதாகவும் பாவிப்பது. புரோக்ஷணமாவது அங்ஙனம் நிரீக்ஷணஞ் செய்யப்பட்டது சுத்தியாதற் பொருட்டுத் தெளிப்பதாம். தாளத்திரயமாவது ஒருவன் கல்லை யடிக்கும்போது அதனிடத்துப் பொறி தோன்றுமாறு போலச் சடமாகிய இந்தப் பதார்த்தத்தினிடத்துஞ் சித்துண்டாதற் பொருட்டுத் தட்டுவதாம். அப்பியுக்ஷணமாவது அந்தப் பதார்த்தத்தினிடத்துத் தோன்றிய சித்தினது பிரகாசமானது தன்னுடைய தானத்தைவிட்டு நீங்காமல் இருக்கும் பொருட்டு மூடுவதாம்.

சின்மேல் தெளித்து, ஓம் அஸ்திராய சுவாகா என்று மூன்றுதரந் தருப்பணஞ் செய்து, ஓம் அஸ்திராயநம என்று பத்துத்தரஞ் செபித்து, ஓம் அஸ்திராய சுவாகா என்று மீட்டும் ஒருதரம் தருப்பணஞ்செய்க.

ஆசமனம்.

அதன்பின் தருப்பையினாலே செய்யப்பட்ட பவித்திரத்தையேனும், பொன் வெள்ளி யென்னு மிவைகளாற் செய்யப்பட்ட பவித்திரத்தையேனும் அநாமிகை விரலிற் றரித்து, வலக்கையை விரித்துப் பெருவிரலையுஞ் சிறுவிரலையும் பிரித்துவிட்டுப் பெருவிரலடியிற் சார்ந்த உழுந்துமிழ்ந்து, ஆன்மதத்துவம் இருபத்துநான்கும், வித்தியாதத்துவம் ஏழும், சிவதத்துவம் ஐந்துமாகிய முப்பத்தாறு தத்துவங்களுஞ் சுத்தியாகும் பொருட்டுச் சலத்தினாலே ஓம் ஆத்தும தத்துவாய சுவதா, ஓம் வித்தியாதத்துவாய சுவதா, ஓம் சிவதத்துவாய சுவதா என்று பிரம தீர்த்தமாகிய அங்குட்டத்தின் (பெருவிரலின்) அடி அதரத்திலே படும்படி ஆசமனம்பண்ணி, ஓம் அஸ்திராயபடு என்று அதரங்களிரண்டையும் வலக்கையின் பெருவிரலடி கொண்டு இடமாக இரண்டுதரமும், உள்ளங்கை கொண்டு கீழாக ஒருதரமுந் துடைத்துக் கைகழுவுக.

இவ்வண்ணமன்றிச் சிலர் ஓம் அச்சுதாயநம:, ஓம் அனந்தாயநம:, ஓம் கோவிந்தாயநம: எனவும், சிலர், ஓம் கேசவாய்ஸ்வாகா, ஓம் நாராயணஸ்வாகா, ஓம் மாதவாயஸ்வாகா எனவும் உச்சரித்து ஆசமனஞ் செய்வர். இவை சிவாகமத்

திற்கு மாறென்க. ஸ்மிருதி வழிச்செய்யப்படுவது ஸ்மிருதி யாசமனம் எனவும், சுருதி வழிச்செய்வது சுருதியாசமனம் எனவும் சொல்லப்படும்.

மார்ச்சனம்.

இது சரீரத்தின் புறச்சுத்தி சாதனமாயுள்ளது. கை கழுவிய பின்னர்ச் சமார்த்தர் முதலாயினோர், வலக்கரத்தாற் றர்ப்பை கொண்டு நீரையெடுத்து "ஓம் ஆபோஹிஷ்டாமயோபுவ:" என்று தலையின்மீதும், "ஓம் தானவூர்ஜ்ஜே ததாதனு" என்று காலினிடத்தும், "ஓம் மஹேரணாயச் சக்ஷஸே" என்று தேகத்தின் கீழிடந்தும், "ஓம் யோவஸ்ய சிவதமோரச" என்று ஹிருதயத்தானத்தும், "ஓம் தஸ்யபாஜயதேஹந" என்று பாதத்தினும், "ஓம் உஸதீரிவமாதா" என்று சிரமீதும் "ஓம் தஸ்மா அரங்கமாமவ" என்று பின்னருஞ் சிரமீதும், "ஓம் யஸ்யக்ஷயாயஜிந்வத" என்று கீழ்த் தேகத்தும், "ஓம் ஆபோஜனயதாச்சந" என்றுபாதமீதும் ஒரேதாரையாய்ச் சொரிந்து புல்லோடு நீரைக் கீழ்விடுத்துச் செய்வர். சிவாகம முறைப்படி செய்யவேண்டிய மார்ச்சன மெவ்வாறெனில், ஓம் இருதயாயவௌஷடு என்று பெருவிரலோடு கூடிய அணிவிரலினாலே முகம், வலமூக்கு, வலக்கண், இடக் கண், வலக்காது, இடக்காது, நாபி மார்பு, வலப்புயம், இடப்புயம், சிரசு என்னும் இப்பன்னிரண் டிடங்களையுந் தொட்டு விடுதலாம்.

சிலர், ஓம் கேசவாயநம: என்று பெருவிர லுனியால் வலக்கபோலத்தையும், ஓம் நாராயணாயநம: என்று இடக்க

போலத்தையும், ஓம் மாதவாயநம: என்று இடக்கண்ணையும், ஓம் விஷ்ணுவேநம: என்று சுட்டுவிரனுனியால் வலமூக்கினடியையும், ஓம் மதுசூதனாயநம: என்று இடமூக்கினடியையும், ஓம்திரிவிக்ரமாயநம: என்று சிறுவிரனுனியால் வலக்காதினையும், ஓம் வாமனாயநம: என்று இடக்காதினையும், ஓம் ஸ்ரீதராயநம: என்று நடுவிரனுனியினால்வலப்புயத்தையும், ஓம் இருஷீகேசாயநம: என்று இடப்புயத்தையும், ஓம் பத்மநாபாயநம: என்று கையைக்குவித்து நெஞ்சினையும், ஓம் தாமோதராயநம: என்றுகையைவிரித்துச் சிரத்தினையும் முறையேதொடுவது முண்டு. இது சிவாகமவிரோதமாம். ஸ்மார்த்த நிலையினர் முக்கியமாய் இதை யனுசரிக்கின்றனர். அங்ஙனமாயினும் இந்நாமங்கள் யாவும் பரம்பொருளாகிய சிவபெருமானுக்கே சிறப்பாவனைதல் "கேசவாதிநாம சிவபரத்துவ நிரூபணத்தாற்' போதரலின் பொருந்துமென்றறி மொன்றும்.

திருநீற்றின் அளவு.

பிராமணர் முதலிய நான்கு வருணத்தாரும் விபூதி தரிக்குமிடத்து, பிராமணர் ஒரு கழஞ்சு விபூதியும், க்ஷத்திரியர் ஒன்றரைக் கழஞ்சும், வைசியர் இரண்டு கழஞ்சும், வேளாளர் இரண்டரைக்கழஞ்சுங் கொள்ளவேண்டும். அவ்வவ் வருணத்துப் பெண்களும் இவ்வளவே கொள்ளக் கடவர். ஒரு கழஞ்சு என்பது பன்னிரண்டு பணவெடையுள்ளது.

விபூதிசுத்தி.

அதன் பின்னர், விபூதியை வலக்கைப் பெருவிரல், நடுவிரல், அணிவிரல்களால் எடுத்து இடக்கையில் வைத்துக்கொண்டு, ஓம் அஸ்திராயபடு என்று விபூதியிலே சலத்தைத்தெளித்து, அவ்விபூதியில் ஒரு சிறுபாகத்தைப் பெருவிரல் அணிவிரல்களினாலே தொட்டு, ஓம் அஸ்திராய ஹூம்படு என்று இராக்ஷதர் பொருட்டு நிருதிமூலையாகிய தென்மேற்குத்திசையிற் றெளித்து, ஓம் சிவாயநம என்று கிரீக்ஷணஞ்செய்து, ஓம் அஸ்திராயபடு என்று புரோக்ஷண தாடனங்கள்பண்ணி, ஓம்கவசாயவௌஷடு என்று அப்பியுக்ஷணமுஞ் செய்து, விபூதியை வலக்கையால் மூடிக்கொண்டு, ஓம்நிவிர்த்திகலாயைநம:, ஓம்பிரதிஷ்டாகலாயைநம:, ஓம் வித்தியாகலாயைநம:, ஓம்சாந்திகலாயைநம:, ஓம்சாந்தியாதீதகலாயைநம: என்னும் பஞ்சகலாமந்திரத்தையும், ஓம் ஈசாநாயநம:, ஓம் தற்புருஷாயநம:, ஓம் அகோராயநம:, ஓம் வாமதேவாயநம:, ஓம் சத்தியோசாதாயநம:, ஓம் இருதயாயநம:, ஓம் சிரசேநம:, ஓம் சிகாயைநம:, ஓம் கவசாயநம:, ஓம் நேத்திரோப்பியோநம:, ஓம் அஸ்திராயநம: என்னுஞ் சங்கிதா மந்திரம் பதினொன்றனையும் உச்சரித்து அபிமந்திரித்து, ஓம் கவசாயவௌஷடு என்று அவகுண்டனமுஞ் செய்யக்கடவர்.

திரிபுண்டர தாரணம்.

அங்ஙனஞ் செய்த பின்பு, வலக்கையின் பெருவிரல் அணிவிரல்களால் விபூதித் தூளியை எடுத்து, ஓம் அஸ்தி

ராயபடு என்று தலை தொடங்கிக் காலளவும் பூசி, இடக் கையிலுள்ள விபூதியைப் பெருவிரலோடு கூடிய நடுவிரலினுல் ஓம் இருதயாயநம: என்று நீர் விட்டு, ஓம் கவசாய வௌஷடு என்று குழைத்து, நடுவிரல் மூன்றினாலும் ஓம் ஈசானாயநம என்று உச்சியில் மூன்று தரமும், ஓம் தற்புருடாயநம என்று நெற்றியில் மூன்றுதரமும், ஓம் அகோராயநம என்று நெஞ்சினில் மூன்றுதரமும், ஓம் வாமதேவாயநம என்று நாபியில் ஒருதரமும், ஓம் சத்தியோசாதாயநம என்று முறையே வலமுழந்தாள், இடமுழந்தாள், வலப்புயம், இடப்புயம், வலமுழங்கை, இடமுழங்கை, வலமணிக்கட்டு, இடமணிக்கட்டு, வலவிலாப்புறம், இடவிலாப்புறம், முதுகு, கழுத்து என்னு மற்றையிடங்களில் ஒவ்வொரு தரமுந் தரிக்கக்கடவர்.

சிலர், சுவத்திகாசனமாக இருந்து கொண்டு, ஆசமனஞ் செய்து, விபூதியைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு,

ஓம் த்ரியம்பகம் யஜாமஹே சுகந்திம் புஷ்டிவர்த்தநம்
உர்வாருக மிவபந்தனுன் மிர்த்யோர் மிர்க்ஷீயமாமிர்தாத்.

என்னு மந்திரத்தைச் சொல்லிச் சலம் விட்டுக் குழைத்து,

ஓம் சத்யோசாதம் பிரபத்யாமி சத்யோஜாதாயவை நமோநம:
பவேபவே நாதிபவே பவஸ்வமாம் பவோத் பவாயநம:
வாமதேவாய நமோ ஜேஷ்டாய நமஸ்ரேஷ்டாய நமோ
ருத்திராயநம:
காலாய நம: கலவிகாணுய நமோ பலவிகாணுயநமோ
பலாயநமோ பலப்ரமதனுயநமஸ் ஸர்வபூத தமனுயநமோ
மநோன்மனுயநம:

அகோரேப்யோத கோரோப்யோ கோரகோரதரேப்ய:
ஸர்வேப்ய:
ஸர்வசர்வேப்யோ நமஸ்தே அஸ்து ருத்ரரூபேப்ய:
தத்புருஷாய வித்மஹே மஹாதேவாய தீமஹீ தந்நோருத்ராய
ப்ரசோதயாத்
ஈசானஸ் ஸர்வவித்யானாம் ஈச்வரஸ் ஸர்வபூதானாம்
ப்ரம்ஹாதிபதி ப்ரஹ்மணோதிபதிரு ப்ரம்ஹாசிவோமே
அஸ்து ஸதாசிவோம்.

என்னு மந்திரங்களைச் சொல்லித் தரிப்பவருமுளர்.

இங்ஙனம் நடுவிரன் மூன்றானுந் தரிக்குந் திரிபுண்டரம் திருநீற்றுமுத்திரை யெனவும் பெயர் பெறும்.

அநுலோம விலோம தாரணம்.

இதுவன்றிப் பெருவிரல், நடுவிரல், ஆழிவிரல் என்னும் மூவிரல்களாலும் அநுலோம விலோமமாக, அகாரமே பெருவிரல், உகாரமே நடுவிரல், மகாரமே ஆழிவிரல் என்ற பாவனையுடன், மூவெழுத்து, முக்குணம், மூவுலகம், மூவகையான்மா, மூன்று வேதம், மூவகை யக்கினி, மும்மூர்த்தி என்ற முக்குறியையும் அநு சந்தானம் பண்ணித் தரிப்பதே விசேடமாம். அதுவே அநுலோம விலோம தாரணம் எனப்படும். தரிக்கின் மகாபாதகங்கள் சூரியனைக்கண்ட பனிபோல் நீங்குமென்க. அதனை அநுலோமப் பிரதிலோமம் என்றுங் கூறுவர்.

[illegible]
[illegible]
[illegible]

உலோகாக்ஷிஸ்மிருதி.

திரிசூல இடப முத்திரைகள்

அல்லது,

திருவிலச்சினை.

சிவபெருமானது படையாகிய சூலவடிவாகவும், வாகனமாகிய இடப வடிவாகவும் விபூதி கொண்டு தரிப்பது திருவிலச்சினை யெனப்படும். திருநாவுக்கரசு நாயனார் சமண மதத்தினின்றுஞ் சைவ சித்தாந்த வுண்மை நிலையினுற்று, அரியதமிழ்வேதம் *பாடியருளுங் காலத்து, திருத்தூங்கானை மாடச் சிவபரஞ் சுடரைநோக்கி, பெருமானே! பொய்ச்சமயப்படுகுழியில் வீழ்ந்த புன்மை யுடல்கொண்டு வாழேன். என்னாவியைக் காப்பதற்குத் திருவுள முண்டேல் அக்குற்றங்க ணீங்கத் தேவரீரது திருவிலச்சினையைப் பதித்தருளல் வேண்டு மென்று பிரார்த்தித்து,

தேவாரம்-திருத்தூங்கானைமாடம்-க-க௦.

பொன்னார் திருவடிக் கொன்றுண்டு விண்ணப்பம் போற்றிசெய்யு
மென்னா விகாப்பதற் கிச்சையுண் டேலிருங் கூற்றகல
மின்னாரு மூவிலைச் சூலமென் மேற்பொறி மேவுகொண்டற்
றுன்னார் கடந்தையுட் டூங்கானை மாடச் சுடர்க்கொழுந்தே.

கடவுந் திகிரி கடவா தொழியக் கயிலையுற்றான்
படவுந் திருவிர லொன்றுவைத் தாய்பனி மால்வரைபோ
லிடபம் பொறித்தென்னை யேன்றுகொள் ளாயிருஞ் சோலைதிங்க
டடவுங் கடந்தையுட் டூங்கானை மாடத்தெந் தத்துவனே.

என்றவற்றை முதலு மிறுதியுமாக வுடைய தேவாரத் திருப்பதிகத்தை ஓதியருள, சிவபெருமான் அருள் கூர்ந்து, ஓர் பூதவழியாற் சூலக் குறியையும் இடபக் குறியையும் பொறித்தருளினர். அதற்கு மேற்கோள்.

பெரியபுராணம்.

நீடுதிருத் தூங்கானை மாடத்து நிலவுகின்ற
வாடகமே ருச்சிலையா னருளாலோர் சிவபூதர்
மாடொருவ ரறியாமே வாகீசர் திருத்தோளிற்
சேடுயர்மூ விலைச்சூலஞ் சினவிடையி னுடன்பொறித்தார்.

அவைபோலச் செம்பு, வெள்ளிமுதலிய உலோகங்களினாலே திரிசூலஞ்செய்தும், இடபவுருப் பண்ணியும் அவற்றால் நெற்றி, தோள் முதலாய தானங்களில் விபூதி தரிப்பதுமுண்டு. அங்ஙனந்தரிப்பவர் சிவலோகத்திலே யொருகாலும் நீங்காது வாழ்ந்திருப்பார்கள். அன்றியும், அது பரசமய பாதகம், உடற் குற்றம் முதலிய பாவங்களை யெல்லாம் நீக்கி ஞான முத்திகளை யளிக்கும் இதுகண்டே வைணவர்களும் சக்கர வடிவாகச் செய்யப்பட்ட இரும்பு கொண்டு சக்கராலாஞ்சனம் என்று சுட்டுக் கொள்வார்கள். விபூதி கிடையாக்கால் சந்தனத்தாற் றரித்தலுமுண்டு. இச்சூல முத்திரையைக்கண்டே வைணவர் மண்ணை ஊர்த்துவபுண்

டரம் என்று இட்டுவந்தனர் எனத்தெரிகின்றது. இது பற்றியே யோர் புலவர் நாமத்தை யோசிக்குங்காற் சூல முத்திரை யென்றார்.

வைரவக் கடவுள் இரத்தபிச்சைகொண்டு, தேவர் அகங்காரத்தை யடக்கச்சென்ற காலத்து, விஷ்ணுவின் நெற்றியிற் சூலத்தாற்குத்தினர் என்றும், அதனிடத்திலிருந்து ஆயிரம் வருடம்வரையும் இரத்தம் வடிந்தும் பிரம கபாலத்திற் பாதியும் நிறைந்திலதென்றும், திருமால் மூர்ச்சையாகி வீழ்ந்திட, இலக்குமி தேவியார் காரி யுருத்திரரைத் துதித்து எழுப்பு வித்தனர் என்றும், அதனால் அச்சூல முத்திரையைத் தம் நெற்றியில் விட்டுணு, விபூதியாலிட்டு வந்தாரென்றும் பொருள்பட, "சூலக் குறியல் லவோ நாமம் யாதெனச் சொல்லுவதே" என்றுங் கூறினர். மற்றைய அவசிய காலங்களிற் றரிப்பவரும், நோயாளரும் "சிவ சிவ" என்று நெற்றி முதலிய தானங்களிற் றரிக்கக்கடவர்.

தரிக்குங் காலத்து நிலத்திலே சிந்தாவண்ணந் தரிக்க. எத்தனை யணுக்கள் பூமியில் விழுகின்றனவோ அத்தனை வருடம் இரௌரவ நரகத்தில் வருந்துவர். வாயைத் திறந்துகொண்டும், தலையை யசைத்துக்கொண்டும், பிறருடன் பேசிக்கொண்டும், பராமுகஞ் செய்து கொண்டும், சிரித்துக்கொண்டும், நடந்து கொண்டும், தலையைக் கவிழ்ந்து கொண்டும், கண்ணாடி பார்த்துக் கொண்டுந் தரித்தல் குற்றமாம். ஒரு விரலாலேனும் ஒரு கையாலேனும் அணியற்க. நிலத்திலே யொருகால் விபூதி சிந்துமாயின் அதனை யெடு

த்துவிட்டு, அவ்விடத்தைச் சலத்தால் மெழுக வேண்டும். இங்ஙனந் தரித்த பின்னர்ச் செய்ய வேண்டியனவற்றை யெல்லாஞ் செய்து கொள்ளக் கடவர். அக்கினி யின்றி யாகம் நடவாததுபோல, விபூதியின்றிச் சிவார்ச்சனை முத லிய கிரியைகள் நடக்கா விபூதி யிடாதவர் முகத்தைக்கண் டால், நல்லோர் அவரை விட்டகன்று பஞ்சாக்ஷர மந்திரம் நூறுருச் செபிக்கக்கடவர்.

இலிங்க புராணம்.

அருமறைவேள்விக் கனலினீ றெடுத்துப் பிரணவத்தையமைய வோதி, யுரைபெறு பஞ்சப் பிரமத்தா லுச்சி நெற்றி யுரங்குய்யந் தாள்கள், வான்முறையே யினிதணிந்து பிரணவத்தா லுடன்முழு தும் வயங்கமண்ணி, விரிதுகில் வேறொன்றணிந்து விளங்குமறை மந்திரங்கள் விளம்பவேண்டும்.

விபூதியைச் சாபால உபநிடதத்திற் கூறப்பட்ட மந்தி ரங்களினால் உத்தூளனமாகத் தரித்துக் கொண்டு, பஞ் சப் பிரம முதலிய மந்திரங்களினாற் றிரியக்கு திரிபுண்டர மாக ஐந்து தானங்களிற் றரிப்பதுமுண்டு. நால்வகை யா ச்சிரமத்தாருள், பிரமசாரி மேதாவி முதலிய மந்திரங்களை யும், சந்நியாசி பிரணவ மந்திரத்தையும் உச்சரித்து, ஓர்கா ல் திரிபுண்டரம் அணியினும் அணியலாம்.

சூதசங்கிதை.

மேதாவிமுதன்மனுக்களாற்பிரமசாரியுமெய்ப்பிரணவத்தா
லோதார்வமுறச்சந்நியாசியுமுப்புண்டரநன்குறுத்தல்வேண்டும்.

பன்னிருமண்குறிப் பரிபவம்.

மண்ணினால் கo, கூ, அ, எ, சா, ரு, அங்குல அகல முடையதாக, தீபம், மூங்கில் இலை, தாமரையரும்பு, மீன், ஆமை, சங்கு இவையிற்றைப் போன்ற வடிவுடையதாக நாமம் போட வேண்டுமென்று வைணவர் எழுதிவைத்திருக்கின்றனர். திருப்பாத வடிவாக இடவேண்டுமென்று கூறப்படவில்லை. கண்ணாடி பார்த்துக்கொண்டும், குச்சுக்கொண்டுந் தரிக்கும்படி எழுதப்பட்டிலது. அங்ஙன மிருப்பவும் இவர் செய்வதென்னோ? நாமம் போடுங்கால், ஓம்கேசவாய நம: என்று நெற்றியிலும், நாராயணாயநம: என்று வயிற்றிலும், மாதவாயநம: என்று மார்பினும், கோவிந்தாயநம: என்றுகழுத்திலும், விஷ்ணுவேநம: என்று வலப்பக்கத்து வயிற்றிலும், மதுசூதனாயநம: என்று வலப்புயத்தினும், திரிவிக்கிரமாயநம: என்று வலக்கழுத்தினும், வாமனாயநம: என்று இடப்பக்கத்துவயிற்றினும், ஸ்ரீதராயநம: என்று இடப்புயத்தினும், இருஷிகேசவாயநம: என்று இடக்கழுத்தினும், பத்மநாபாயநம: என்று முதுகு அடியினும், தாமோதராயநம: என்று கழுத்தின் பின்னும் ஆகப் பன்னிரு நாமமுந் தீட்ட வேண்டுமென்று சொல்கின்றனர். இவையிற்றிற்கு வேதப் பிரமாண மில்லாமையானும், இவை ஒன்றற்கொன்று பொருந்தாமையானும், அர்ச்சாவதார நாராயண விக்கிரகங்கள் பலவற்றிற்கும் அங்ஙன மிடப்படாமையானும், அது தன்னொருபொருள் கருதிக் கூறலாகிய குற்றத்தின் பாற்பட்ட பரிபவமேயென்க. இருசமயவிளக்கம் என்னுங்

தூஷணச் சுவடி கூறுவனவெல்லாம் முரணு யொழியு மற்றை இருசமய விளக்கச் சூறுவளியிற் காண்க.

வைணவ வாயாப்பு.

சுடர்வேயிலை நத்தோடிழி சுறவாமையின் குறியா
வடர் மண்குறி * பத்தைந்தக லத்தேயிட விதியே
தொடியாடிகொண் டுறுகுச்சது கைக்கொண்டடி வடிவா
யிடின்மாலது குறியாரது பதிதம்மிது பதகம்.
நீடென்கலை யேனைக்கலை நெரிமஞ்சள்குங் குமமா
யாடுங்குறி நாலுட்பெரி தறையீரெது வுண்மை
நாடும்மகி சயனங் ¶ திரு நடமாடிய ரங்கந்
தேடுங்குறுங் குடிமாயருக் கிலைமட்குறி தெரியீர்.

நாராயணமூர்த்தி

திருநீற்றால் மாயை நீங்கிப் பிள்ளைபெற்றது.

முன்னோர் காலத்தில் நிலவுலகம் ஊழிவெள்ளத்தில் ஒடுங்க, அக்கொடிய பிரளய வெள்ளத்தின் மேல் சிவாஞ்ஞையால் விரிந்து வளர்ந்த ஆலமரத்தின் இலையொன்றிலே, ஸ்ரீமந் நாராயணமூர்த்தியானவர் யோக நித்திரை செய்தனர். முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவபெருமான் உலகத்தை முன்போல நிறுத்த நினைந்து, பிரளயவெள்ளந் தமது திருவடிப் பரட்டினிற்கும் அத்துணைப் பெருவடிவு எடுத்துச்

---

* பத்தைந்தகலம்-பத்து முதல் ஐந்து அங்குலம் வரையுமுள்ள அகலம். ஆடி—கண்ணாடி. குச்சு—தூர். மாலது குறி யாருடையது என்க. அகிசயனம்—அனந்தசயனம் என்னுந்தலம். ¶ திருநடமாடியது தன் கணவனுயிரைப் பெறற்கு என்று திருவாலங்காட்டுப் புராணங் கூறிற்று.

சென்று, திருமால்பார்த்து வியக்கும்படி அவர்க்கெதிரில் நின்றருளினர். மாயனூர் அறிவு மயங்கி "நீ யார்" என்று கேட்டனர். பெருமானூர் "இவன் றன்னிடத்துள்ள மாயையினாலே மயங்கினன்" என்று திருவுளங்கொண்டு, பரிசுத்தமான திருவெண்ணீற்றை யவர்க்கு அருளிமாயையைப் போக்கினர். நீறுதரித்தவுடனே சீதரக்கடவுள் ஞானதையமுடையராய் நான்குவேதங்களாலுந் துதித்தனர். சிவபிரான் திருநோக்கஞ்செய்து, திருமாலே! நீ எம்முடைய சத்திகள் நான்கனுள் ஆண்சத்தியாவை. முன்னர் அரிகரபுத்திரனைப்பெற்ற சத்தி வடிவத்தை யெடுக்குதி. பிரமனைத் தோற்றுவித்துப் புவனங்களைப் படைப்பிக்க வேண்டு மென்று திருவாய் மலர்ந்தருள, திருமால் அவ்வடிவுகொண்டு பெருமானைத்தழுவ, அவரது ஊர்த்துவசுவர்ண இரேதசு நாபியிற்றங்கி யதனால், அங்குக் கமலமொன்று அலர்ந்தது. அதினின்றும் தந்தையார் ஆகிய சிவபெருமானைப் போலச் சுவர்ண நிறமுடையராய், ஐம்முகத்துடன் பிரமதேவர் தோன்றினர். திருமால் மகிழ்ந்து பின்னரும் விபூதியின் பெருமையைக் கொண்டாடினர்.

உபதேசகாண்டம்.

வெள்ளொ ளித்திரு நீற்றினு லாலிலை மேலோன்
கள்ள மாயைபோய்க் கண்ணுதற் காண்குறப் பெற்றான்
பிள்ளை யாமென மலரயற் பயந்தனன் பெரியோ
ருள்ள மோர்வது திரு வெண்ணீ றல்லதொன் றுளதோ.

விபூதியாற் பிரமர் மயக்க மகன்றது.

திரிபுரதகன நிமித்தம் உலகமாகிய தேரிலே, நான்கு வேதங்களாகிய குதிரை பூட்டி, பிரணவமாகிய முட்கோல் தாங்கிப் பிரமர் சாரதியாக நின்றார். பெருமானார் மேருமலையை வில்லாகக்கொண்டு, நாராயணரைப் பாணமாக்கி, அப்பாணத்தின் நுனியில் வடவையை வைத்து, அம்பின் இறகாக வாயுவை நிறுத்த, அதிற் கட்டிய மணிகளாகச் சரசுவதி நின்றனள். சாரதியாகிய பிரமர் தமது தேவியாகிய சரசுவதியைக்காணாது ஏங்கி, மனங்கலங்கி யிரங்கி மயக்கமுற்றனர். அதுகண்ட பெருமானார், தாமே சரசுவதி யுருவங்கொண்டு, திருவெண்ணீற்றை யவர்க்குத் தரித்து அவரது மயக்கை நீக்கி, பாண்டரங்கம் என்ற திருக்கூத்தை யாடியருளினர்.

சிலப்பதிகாரம்-கடலாடுகாதை.

தேர்மு னின்ற திசைமுகன் காணப்
பாரதி யாடிய வியன்பாண் டரங்கமும்.

விட்டுணு பாணமான விடயத்தைப்போலி வைணவர் சிலர் ஒத்துக்கொள்ளாது மலைவுபடுவர். பின்னர் வரும் பிரமாணங்களால் அது தாபிக்கப்பட்டு நிகமனம் ஆதலால், அவர் மலை வொழியும். ஒழியவே, சிவபெருமானுக்குப் பாணமாய் நின்று அவரேவல் கேட்ட நாராயணர், அவரது திருவருட்குறிக் கேதுவாய விபூதியை யணிந்தார் என்றதனால் வருமிழுக் கென்னையோ ?

ஷை காதை ௬௧-௬௩.

பாரதி யாடிய பாரதி யரங்கத்துத்
திரிபுர மெரியத் தேவர் வேண்ட
வெரிமுகப் பேரம் பேவல் கேட்ப
வுமையவ ளொருதிற னாக வோங்கிய
விமையவ னாடிய கொடுகொட்டி யாடலும்.

திருமங்கையாழ்வார் செய்யுள்.

குழனிற வண்ணநின் கூறுகொண்ட
தழனிற வண்ணன் நண்ணூர்நகரம்
விழநனி மலிசில வளைசெய்தங்
கழனிற அம்பது ஆனவனே.

என்று நாலாயிரப் பிரபந்தத்திற் கூறப்பட்ட இச்செய்யுளொன்றினாலேயே அதுசித்தாந்தமாகும். ஆதலால், வேறு பிரமாணங்காட்டாது விட்டாம். காளமேகப்புலவர் மூளையடித்தாற்போலச் சொல்லிய பாடலொன்றுந் தருகின்றாம்.

நாணென்றா னஞ்சிருக்கு நற்சாபங் கற்சாபம்
பாணந்தான் மண்டின்ற பாணமே-தாணுவே
சீராரூர் மேவுஞ் சிவனேநீ யெப்படியோ
நேரார் புரமெரித்த நேர்.

விபூதியின் அற்புதச் செய்கை.

"* திருநீறிட்டார் கெட்டார் சிவனை மறந்தாருய்ந்தார்" என்ற முதுமொழிப்படி விபூதியிட்டுக் கெட்டவர்

---

* திருநீறு இட்டு ஆர் கெட்டார், சிவனை மறந்த ஆர் உய்ந்தார் எனக் கொள்க. இங்ஙனம் ஐயமிட்டார் கெட்டார் எனவருவது முணர்க.

யார்? ஒருவருமிலர். எல்லாரும் பயன்பெற்றவரே: ஆயினும் சுத்த வித்தைகளிற் கூறப்பட்டார் சிலரைக்காட்டுதும். திருநீற்றையிகழ்ந்த வங்கதேச ராசனாகிய புயபலன் என்பவன் தன் அரசாட்சியையும் மனைவியையும் இழந்து ஐயமேற்றுப், பின் பிராமணோத்தமரால் திருநீறிடப்பெற்றுப் பகைவரையும் வென்று, மனைவியையும் அரசியலையும் பெற்றனன். காஸ்மீர தேசத்திலிருந்த சுதர்மன் என்னும் பிராமணனும், அவன் றம்பியும் பிரம விஷ்ணுக்களைக் கடிந்து பேசியதனால், அவர்கள் ஊமையாகவும் முடவனாகவும் சாபமிட, அதனை விபூதிகொண்டு ததீசிமுனிவர் போக்கி நற்கதியடைவித்தனர். திரிபுரமழிக்கு நிமித்தம் தேர்ச்சாரதியாக நின்ற பிரமன் சரசுவதி தேவியின் பிரிவை யாற்றாதவனாய் இரங்கி வருந்த, எம்பரமன் பாரதி வடிவாய் நின்று பாண்டரங்கக் கூத்தாடி விபூதியை யவன் நெற்றியிலிட்டு மயக்கத்தைப் போக்கி யருளினர். சர்ப்பன், பஞ்சமேட்டி, அக்கினி என்னு மூன்றசுரர்கள் தேவர்களை யெல்லாங்கொல்ல, வீரபத்திரக் கடவுள் அவ்விடத்துச் சென்று விபூதியைத் தூவி யவர்களை யெழுப்பினர். வாமதேவ முனிவரைக் கொல்வான் பிடித்த பிரமராக்கதனொருவன், அவரது திருநீறு பரவப் பூசிய தேக பரிசத்தினால் நல்லறிவும் திவ்விய தேகமும் பெற்றான். பரதார கமனத்தினாற் றுர்மரணமடைந்து நரகத்தின் மூழ்கிய பிராமணன் தன் பிரேதவுடலில் விபூதி பட்டதனாற் சுவர்க்கத்தை யடைந்தனன். பின்னர்ச் சிவலோக முத்தியுங் கிடைக்கப் பெற்றனன். கௌ

ணிய குலதீபமாய், தவ முதல்வராய், சமயகுரவராய் விளங்கிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார், கூன்பாண்டியனது வெப்புநோயைத் திருநீற்றினாற் றீர்த்தருளினர். முழுநீறு பூசிய முனிவர் எண்ணிறந்தோர் சிவசாயுச்சிய முத்தியை யடைந்தனர் என்று பெரியபுராணம் அகத்தியபக்தவிலாசம் முதலிய உண்மை நூல்கள் முழங்குகின்றன.

திருநீற்றால் நாராயணர் பிரமனைப் பெற்றதும், மயக்கம் நீங்கியதும், அகலிகை மோகத்தாற்றூது கலிதப்பட்ட பாவத்தினின்றும் அகன்றதும், பாசுபதராய்ச் சாம்பனைப் பெற்றதும், முன்னர் உரைத்தாம். உமாதேவியாராலே சபிக்கப்பட்ட குருட்டுப் பாம்பு வடிவத்தைத் திருமாலொழித்ததும் இத்திருநீற்றினாலாம். மும்மூர்த்திகள் தங்கள் தொழிலைச்செய்வதும், முப்பத்து முக்கோடி தேவர்கள், உருத்திரர்கள், சிவகணர்கள், பதினெண்கணத்தவர்கள் பெருமையடைந்ததும் இதனாலேயாம். சந்தசாச்சுவம் என்னுந் தீர்த்தக்கரைக்கணிருந்த மங்கணசித்தன் என்னும்வேதியன் தத்துவஞான முத்திகளை யடைந்தது மிதனாலேயாம். விபூதி ருத்திராக்கம் என்னும் படைகளால் மார்க்கண்டேயனார் யமனை வென்றனர். பராசரமுனிவர் மச்சகந்தியென்பவளின் ஒரு யோசனை தூரம் வரைக்கும் நாறும் புலால் நாற்றத்தைப் போக்கியதும் விபூதியினாலேயாம். அவ்வளவு தூரம் பரிமளம் வீசும்படி செய்ததும் நீற்றினாலேயாம். அவளைச் சேர்தற்குப் பகற்காலத்தை யிரவாகச் செய்ததும் விபூதியே. அக்கூட்டத்தினால் உதித்த வியாசமுனிவர் வேதங்களை

யெல்லாமுணர்ந்து வருத்தற்கும் துணையாயது நீறேயன்றி, மற்றைய வைணவ மண், குங்குமம், மஞ்சள்களும், மாத்துவர்களின் சந்தனம், சாந்துப்பொட்டுக்களுமல்ல. இதற்கு மேற்கோள் பராசர புராணம் அன்றிப் பின்வருஞ் செய்யுளும் பிறவுமாம். விபூதி தரித்த பேற்றினாலே இம்மை மறுமைப்பயனை யடைந்தவர்களின் றொகையை யளவிட்டறிதல் யாவர்க்கு மரிதரிதேயாம். அதன் அற்புதங்களும் அத்தன்மையனவே யாகும்.

வில்லிபுத்தூரர் பாரதம்.

பரிதி தந்தமா நதிமருங் கொருபகற் பராசரன் மகப்பேறு, கருதி வந்துகண் டென்னையு மெனதுமெய்க் கமழ்புல வையுமாற்றிச், * சுருதிவாய்மையின் யோசனைப் பரப்பெழு சுகந்தமு மெனக்கீந்து, வருதி நீயெனப் பனியினன் மறைத்தொரு வண்டுறைக் குறைசேர்ந்தான்.

விபூதி தூஷண மறுப்பு.

சிலர் அந்தண சாதியிற் பிறந்துஞ் சிவசின்னமாகிய விபூதி ருத்திராக்கங்களையிகழ்ந்து, அவைதிகமாகிய கோபிசந்தனம், சாந்துப் பொட்டிட்டும், வாயில் மண்ணிட்டமாயனைப் பரம்பொருளாக மதித்து, நெற்றியில் ஊர்த்துவ புண்டரமாக மண்ணை யிட்டும், வேதாகம விரோதிகளாய், சிவநிந்தகராய், சிவனடியார் தூஷணராய், சிவசின்

* இதில் சுருதி வாய்மை யென்றது விபூதியேயாம். அவ்வாறு வடமொழிப் பாரதத்தும் இருத்தலான், வேறென்று கொள்ளல் பொருந்தா. வடமொழிப் பாரதம் விபூதியினாலே மறைத்தாரென்பதையே சுருதிவாய்மை என்று கூறினர். திராவிடவேதமும், வேதத்திலுள்ள நீறு, என்னு முழக்குவதும் இதனை வலியுறுத்தும் என்க.

ன தூஷணராய் அதிபாதகத்திற் காளாகின்றனர். அந்தந்தோ! அவரறியாமைக் கென்செய்வோம். அவர்கள் சிவபெருமானை யிகழ்ந்து தக்கன் செய்த யாகத்திற் சேர்ந்து முன்னர்க் காலத்தில் விலாப் புடைக்க அவிப்பாகங்களை உண்ட பாவங் காரணமாகத் ததீசி மகாமுனிவரும் பிறரும் இட்ட சாபங்களினாற் பூமியிற் பிறந்த சிவதூஷண சிவசமய தூஷண சிவதாச தூஷண சிவசின்ன தூஷண சிவாகம தூஷண அதிபாதகராய்ப்பிறந்த பாஷண்டர்வமிசத்திற்றோன்றினவர்க ளாகலின், அவர்க்கவை யியல்பன்றோ? அது நிற்க, இவ்வுண்மைகளை யெல்லாம் அறியாத கிறிஸ்தவர்கள் "மாட்டுச்சாம்பர் பாவத்தைப் போக்குமா" என்றும், "இலந்தைக் காய்போன்ற உருத்திராக்கக் காய்கள் மோக்ஷத்தைக் கொடுக்குமா" என்றும், உங்கள் ஞானிகளாகிய பட்டினத்து அடிகள் முதலாயினோரே "நீற்றைப் புனைந்தென்ன நீராடப் போயென்ன" என்றின்னன போன்ற வாக்கியங்களால், நீறு உருத்திராக்கங்களாற் பிரயோசனமில்லையென்றுங் கூறியிருக்கின்றனர் என்றும், நம்மவர்களை மருட்டித் திரிகின்றனர். அக்கிறிஸ்தவர்கள் தமது பைபிலில் கூறப்பட்ட வாசகங்களை யெல்லாம்மறந்து இவ்வாறு குழறுதல் பொருந்துமா? ஆகலால் சைவசமயிகள் யாவரும் பின் வருவனவற்றைக் கேட்டு அவர் தூஷணங்களை நிராகரித்தல் முக்கிய கடமையாம். அக்கிறிஸ்தவர்களது பைபிள் நீற்றை யணியவேண்டும் எனவும், தேவனது முத்திரைகளைத் தரிக்கவேண்டும் எனவும், அவற்றாற் பாவம் நீங்கப்படும் எனவுங் கூறுகின்றது. அவை வருமாறு :—

எண்ணாகமம்—கக-அதிகாரம், ௯ - க வசனங்கள்.

"கடாரியின் தோலும் மாமிசமும் இரத்தமுஞ் சாணியும் எரிக்கப்படவேண்டும். சுசியாயிருக்கிறவ னொருவன் அந்தக் கடாரியின் சாம்பலைப் பாளயத்திற்குப் புறம்பே சுசியான ஒரு இடத்திலே கொட்டி வைக்கக்கடவன். அது இஸ்ரவேற் சந்ததியின் சபையார் நிமித்தஞ் சுசிசெய்யுஞ் சலத்தின்பொருட்டு வைக்கப்பட வேண்டும். அது பாவத்தைப் பரிகரிக்கும்" எனவும்,

எபிரேயர்—கூ - அதி, கந - வசனங்கள்.

"காளை, வெள்ளாட்டுக்கடா இவைகளின் இரத்தமும், கடாரியின் சாம்பலும் அசுசிப்பட்டவன் மேலே தெளிக்கப்பட்டுச் சரீர அசுசி நீக்கி யவனைச் சுத்திகரிக்கும்."

யாத்திராகமம்—கஉ அதி, உஉ, உந, வசனங்கள்.

"இஸ்ரவேலர் எகிப்து தேசத்தி லிருந்த பொழுது யெகோவா விதித்தபடி ஆட்டு இரத்தத்தினலே தங்கள் தங்கள் வாசல் நிலைக்கா லிரண்டிலும், நிலையின் மேல் விட்டத்திலும் அடையாள மிட்டு வைத்தார்களென்றும், அந்தத் தேவ வம்சத்தாரைக் கொல்லும்படி யெகோவாவாலனுப்பப்பட்ட தூதர் அவ்வடையாள முள்ள வீடுகளிற் போகாமல் அவ்வடையாளம் இல்லாத வீடுகளிற் போய் அங்குள்ள தலைப் பிள்ளைகளைக் கொன்றார்" எனவும்,

வெளி—கூ-அதி, ச-வசனம்.

"தேவனுடைய முத்திரையை நெற்றிகளிற் றரியாத மனுடர்களை மாத்திரமே வருத்தப் படுத்துகிறதற்கு அவை

களுக்குக் கட்டளை கொடுக்கப்பட்டது" எனவுங் கூறப் பட்டுள.

இவற்றானே, விபூதி சுத்தப்படுத்தும் பொருளாயும், பாவத்தை நீக்கும் பொருளாயும், நெற்றியிற் றரிக்கப்படும் பொருளாயும் விளங்குமென்பது பெறப்பட்டது. அவ்வா றிருக்கவும், கிறிஸ்தவர்கள் அநியாயமாகத் தூஷித்துத்திரி தல் பாவமேயன்றோ? சிவத்தின் அறிகுறியாகவுள்ள விபூதி ருத்திராக்கங்களைச்சைவர்கள் அணிதல் அறியாமையும் பய னின்மையுமாய் முடியுமெனின், கிறிஸ்தவர்கள் கோதுமை அப்பத்தையும் திராட்ச ரசத்தையும் முறையே இயேசுக் கிறிஸ்துவின் மாமிசமாகவும், இரத்தமாகவும், அல்லது அவைகளுக்கு அறிகுறியாகவும் பாவித்து உட்கொண்டு வருவது அறிவும் பயனுமாகுமா? இங்ஙனமே மத்தேயு உசு-ம் அதிகாரம், இருபத்தாறும் இருபத்தெட்டாம் வச னங்களில் "யேசு அப்பத்தை யெடுத்துத் துதிசெய்து, அதனைப் பிட்டுச் சீஷருக்குக் கொடுத்து, "நீங்கள் எடுத் துப் புசியுங்கள்; இதுவே என் சரீர மென்றார்" எனவும், பின்பு பாத்திரத்தையும் எடுத்துக் கொடுத்து "நீங்கள் எல்லாரும் இதிற் பானம் பண்ணுங்கள். இதுவே புதிய உடன் படிக்கைக் கேற்ப, பாவ மன்னிப்புக் கென்று அநே கருக்காகச் சிந்தப்படுகின்ற என்னுடைய இரத்தமென் றார்" எனவுஞ் சொல்லப்பட் டிருக்கின்றன. இப்படியே கிறிஸ்துவினாலே அப்பமுந் திராட்ச ரசமும், மாமிசமாகவு ம், இரத்தமாகவும் விசேஷமடைந்தனவென்று பைபிலிலே

யே காணப்படுகின்றன. அவ்வாறேகிறிஸ்தவர்களும் அவையிரண்டனையும் ஒப்பி இராப்போசன மென்று பீடத்தின் மேல் வைத்து மாமிசமாகவும் இரத்தமாகவும் பாவித்து உட்கொள்கின்றனர். அங்ஙனமாய அவர்கள்சிவத்துவப்பேற்றிற்குந் திருவருட் பேற்றிற்கும் அறிகுறியாகநம்பெருமானாற் கொடுக்கப்பட்டு அணியப்பட்டு வருஞ் சிவசின்னங்களைத் தூஷித்தல் யாதாய்முடியும்? சிலுவைக் குறியைக் கழுத்தில் தரித்திருப்பதும், வீடுகள், பிரதிமைகள், சிகரங்கள், சுடுகாடுகள் முதலியவற்றில் அதனை நாட்டுதலும் பயனுகுமா? இவற்றைச்சிந்தித்து அடங்காது நிந்தித்தல், தாயைப் பழித்து மகள் குற்றத்துக் குள்ளாய தன்மை போலுமாம். இவைபோன்ற நியாயங்களை எல்லாம் எடுத்துக்காட்டி ஏசுமதம், காசுமதம் ஏசுமதம் ஆகும்படி சிவப்பிரகாச சுவாமிகள், ஏசுமத நிராகரணம் என்னு நூலாற் கண்டித்தது முணர்க.

பட்டினத்துப்பிள்ளையார் முதலாய சிவஞானிகள்சொல்லியவற்றிற்குச் சமாதானமாக, உண்மைப்பொருளைக் கூறுவாம். பட்டினத்து அடிகளார்க்கு விபூதி தரித்தல் பிரயோசன மில்லையென்பதுகருத்தாயின், அவரேபின்னரும் "ஐயுந்தொடர்ந்து" என்னுஞ் செய்யுளில், "செய்யுந் திருவொற்றியூருடை யீர்திரு நீருமிட்டுக்—கையுந் தொழப்பண்ணியஞ்செழுத் தோதவுங் கற்பியுமே" எனவும், "ஊரீ ருமக்கோ ருபதேசங்கேளு முடம்படங்கப்-போரீர் சமணைக் கழுவேற்று நீற்றை" எனவும், "நாய்க்குண்டு, என்னுஞ்செய்யு

னில், "மதியாமல்வரும் பேய்க்குண்டு நீறு" எனவும், "உரைக்கைக்கு நல்ல திருவெழுத் தைந்துண் டுரைப்படியே - செருக்கித் தரிக்கத் திருநீறு முண்டு" எனவும் கூறியருளியது என்னையோ? மற்றைய சிவஞானிகள் வாக்கியமும் இப்படியே இருக்கும். இப்படி யிரண்டையும் ஒருவர் தாமே திருவாய் மலர்ந்தருளினமையால், அவைகள் ஒன்றை யொன்ற ழிக்கமாட்டாவாம். அவைகட்குச் சமாதானமிருக்கின்றது. அவ்வுண்மையைக்கேட்டு அறியாமல் எங்கேயாயினும் ஒரு செய்யுளை யெடுத்துப் படித்து, இப்படிச் சொல்லியிருக்க நீங்கள் செய்வது தவறு தவறு என்று சொல்வது அறியாமையாம். மருந்துண்பவ னொருவன் வைத்திய சாத்திரத்தில் விதித்தவாறே அநுமானத்தோடு உண்ணுமையையும், அவபத்தியங்களைத் தள்ளிப் பத்தியங்களைக் கொள்ளாமையையும், வைத்திய சாத்திரம் வல்லா னொருவன் கண்டிரங்கி, நீ உண்ணும் இம்மருந்தினுற் பயன் யாது என்றக்கால், அவற்கு அம்மருந்து உண்ணக்கூடாது என்பதுகருத்தாகுமோ? அன்றே. அதுபோல மலபரிபாகம் வரும்படி கிரியைகளைச் செய்வோர் சிவசாத்திரத்தில் விதித்தவாறே அன்போடு செய்யாமையையும், கொலை முதலிய பாவங்களைத் தள்ளி இரக்கம் முதலிய புண்ணியங்களைக் கொள்ளாமையையும் சிவசாத்திரம் வல்லார் கண்டிரங்கி, நீர் செய்யும் இக்கிரியைகளாற் பயன்யாது என்றக்கால், அவர்க்கு அக்கிரியைகள் செய்யற்க வென்பது கருத்தாமோ? அன்றே. அங்ஙனமே விபூதி ருத்திராக்க தாரணஞ் செய்வோர்

அன்புடன் செய்யாமை கண்டு, அவற்றாற் பிரயோசனமில்லையென்றால் அவர்க்கு அவை தரித்தல் வேண்டாமென்பது கருத்தோ? இல்லை! இல்லை!!

கிறிஸ்தவர்களுட் பற்பலர் இக்காலத்தும் ஒவ்வோர் வருட மாசி மாதங்கடோறும் வருகின்ற (Ash Wednesday) சாம்பரடிப் பெருநாள் என்ற தினத்திற் றிருநீறு தரிக்கின்றனர் என்பது யாவருமறிந்த விடயமே. இதுவன்றிச் சைவ சமயிகள் உருத்திராக்கந் தரிப்பது போலச் சிலுவைக் குறியைத் தரித்து வருதலும் உண்மையே. அச்சிலுவைக் குறியை நோக்குமிடத்து, சைவர்களுக் குரிய, திரிபுண்டரமும், (சிவபெருமானது) சூலக்குறியென்னும் ஊர்த்துவபுண்டரமுஞ் சேர்ந்த வடிவாக் காணப்படுகின்றது. இந்திய சமயிகளின் முன் மாதிரியைக் கண்டே அவர்கள் நெடுமையாகத் தரிக்குங் குறியையும், குறுக்காகத் தரிக்குங் குறியையும் சிலுவையாகக் கொண்டார்கள் என்பதிற் சந்தேகமில்லை. இங்ஙனம், அவைகளாற் பாவம் மன்னிக்கப்படும் என்று கொண்டொழுகும் அக்கிறிஸ்தவர்கள் விபூதி ருத்திராக்கங்களாகிய சிவ சின்ன தாரணஞ் செய்தலாற் பிரயோசன மில்லையென்பதும், இழிந்தன வென்பதும் அநியாயமேயாம். இங்ஙனந் தரிப்பவர் சரியான கிறிஸ்தவர் அல்லர் என்று சொல்லின், தரியாதவர்களையும், அப்படியேதரிக்கின்ற கிறிஸ்தவர்கள்சொல்கின்றனர். இப்படித் தங்களுக் குள்ளேயே அறியாமையும், மாறுபாடும், தூஷணங்களு மிருப்பவும், அவைகளை யெல்லாம் பரிகரிக்

காமல் "தன்கண்ணுள்ள வுத்திரத்தைப் பிடுங்காது பிறர் முதுகினுள்ள துரும்பை யெடுக்கப் போவார்" போலச் சிவ சின்னங்களைத் தூஷித்தல் அடாதென் றறிவாராக. இவ ற்றை யறிந்து கிறிஸ்தவர்கள் தூஷிக்காது அடங்குவா ராக. போலி வைணவர்களே! நீவிருந் தூஷித்தல்நுங்கட வுளாகிய நாரணற்கும், அவரதுவிபவ வியூக அந்தர்யாமித் துவ அர்ச்சாவதார நிலையராக நும்மவர்களாற் சொல்லப் படும் மூர்த்திகளுக்கும் நும்ஆழ்வார் ஆதிய அடியவர்க்கும் அப்பிரியம் என்று நீவிரும் அறிந்தடங்குவீராக.

விபூதி விளையுந் திருத்தலங்கள்.

விபூதி தானக விளையுந் திருத்தலங்களும் உள. இல ங்கையிலே தென்கோடிக்கணுள்ள திருப்புகழ்பெற்ற சுப்பி ரமணிய தலமாய், ஏம கூடம்முதலிய திவ்விய நாமங்களைப் பெற்று, இன்றும் பற்பல தைவிக அற்புதங்கள் நிகழப்பெ றும் கதிரை எனப்பெயரிய கதிர்காமம் என்னுந் திருத்தல த்தும், கோயமுத்தூரின் ஓர்சார்க்கணுள்ள மருதமலை என் னும் க்ஷேத்திரத்தும், திருக்குறுக்கைப் பதியினிடத்தும், திருநீற்றுமலை என்னும் தெய்விகத்தலத்தும், கங்கைக்கரை யினும், திருவருணை, வில்வகானனம் என்பவற்றினும், இன் னும் பலவிடங்களினும் விபூதி சுயமாகவிளைகின்றது. அவ் விடங்களிற்றோன்றுவன மிகுந்த மகிமையுடையனவாய், பு த்தி, ஞானம், நோய் நீக்கம், பூதாதிகிருத்திரிமவுயிர்களின் பயநிவாரணம் முதலிய பயன்களை யின்றுங் கொடுத்துவ ரல் பிரத்தியக்ஷமே. கங்கைக்கரையில் விளையும் வெண்

திரு நீற்றையே வைணவர் சுவேத மிருத்திகை (வெள்ளை மண்) என மாற்றி நாமம் போட்டனர்; போடுகின்றனர்.

ஸ்ரீசமயவிளக்கச் சூறவளி.

கங்கைக்கரை வில்கானன மருதைப்பதி கதிர்கா
மங்கைத்திரு நீற்றுமலை யண்ணுமலை மதில்சூழ்
சங்கைக்குறுங் குடியாமிவை தனிலேவிளை நீற்றைச்
சங்கைக்கர மாலுந்தரித் தார்மண்ணென றகுமோ.

விபூதி யபிஷேகம்.

விநாயகர், சிவபெருமான், உமாதேவியார், வைரவக் கடவுள், வீரபத்திரக் கடவுள், சுப்பிரமணியப் பெருமான் முதலிய சிவமூர்த்திகளுக்கு விபூதி யபிடேகஞ் செய்தல் விதியாகும். வைணவர்களால் தரிக்கப்படும் மண்ணுல் அபிடேகஞ்செய்வது எவ்விடத்தும் இல்லை. இதனுலும் விபூதியினது மகிமை தெரியப்படும். அபிடேகதிரவியங்கள் பலவுற்றுள்ளும் பஞ்சகவ்வியங்களே முதலில் அபிடேகஞ் செய்து, பின்னர்ச்சர்க்கரை, பழச்சாறு, இளநீர்முதலியன ஆட்டி, இறுதியில் விபூதியபிட்ேகமேசெய்யவிதித்தன சிவாகமங்கள். அதனுலும் அதன்பரிசுத்தத்துவம் நன்குவிளங்கும். விபூதியபிடேகிக்குங்கால், ஹ்ராம் இருதயாயநம: என்று பாத்திய ஆசமன அருக்கியங்கொடுத்து, பெருவிரல் ஆழிவிரல்களால் திருநீற்றையெடுத்து மந்திர நீருடன் சேர்த்து, ஓம் ஹௌம் தற்புருஷாயநம: என்று அபிடேகம் செய்யப்படும். இவ்வபிடேகம் செய்தவர், செய்வித்தவர், தரிசித்